

THE LIBRARY
COLLEGE OF EDUCATION
BANGKOK, THAILAND

การติดตามผลการเรียนของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม
ในสถานศึกษาอชีวศึกษาศูนย์กลาง

ปริญญาโท

ของ

กิติมา ศตะนาวิน

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กรกฎาคม ๒๕๑๓

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิติได้พิจารณาปริญญาโทฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็น
ส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

ทศพร ธีระกุล ประธานกรรมการ
10/10/2566 กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ เพราะได้รับคำแนะนำ และความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก
รองศาสตราจารย์นาฏเจลิยว สุมาวงศ์ และ อาจารย์โชติ เพชรชื่น ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณ
เป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์เปรมวดี รอดแถม ที่ได้ให้คำแนะนำและให้ความช่วยเหลือ
ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ตลอดจนให้กำลังใจแก่ผู้เขียนตลอดมา กราบขอบพระคุณผู้อำนวยการ —
อาจารย์ใหญ่ในสถานศึกษาอาชีวศึกษาส่วนกลาง และ อาจารย์ประพัทธ์ ยุทธสารประสิทธิ์ ที่
อำนวยความสะดวกในการติดต่อเพื่อรวบรวมข้อมูล และขอขอบคุณครู — อาจารย์ — นักเรียนทุกคน
ที่ได้กรุณาให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

สุดท้ายผู้เขียนขอขอบคุณ อาจารย์ณรงค์ฤทธิ์ วรินทร์ เวช ฐิ่ง เป็นทั้งพี่เลี้ยงและเพื่อนคู่ทุกข์
คู่ยากมาร่วมกันมาโดยตลอด และขอขอบคุณเพื่อน ๆ ทุกคนที่ช่วยเหลือจนกระทั่งปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จ
ลงได้โดยดี.

กิติมา ศชนะาวิน

สารบัญ

บทที่		หน้า
๑	บทนำ	๑
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	๔
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	๔
	ขอบเขตในการศึกษาค้นคว้า	๔
	คำนิยามศัพท์เฉพาะ	๕
๒	เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง	๗
	ความเป็นมาของโรงเรียนมัธยมแบบประสม	๗
	เค้าโครงหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนมัธยมแบบประสม	๘
	สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า ✓	๑๓
๓	วิธีดำเนินการ	๑๔
	กลุ่มตัวอย่าง	๑๔
	เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	๑๘
	การจำแนกข้อมูล	๑๘
๔	ผลของการวิเคราะห์ข้อมูล	๒๐
	การวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ ๑	๒๑
	การวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ ๒	๒๗
	การวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ ๓	๓๔
	การวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ ๔	๔๐
	การวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ ๕	๕๐
	การวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ ๖	๕๘
๕	สรุป อภิปรายผล และขอเสนอแนะ	๖๖
	จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	๖๖

สารบัญ (ต่อ)

บทที่

หน้า

กลุ่มตัวอย่าง	๖๖
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	๖๗
การรวบรวมข้อมูลและการจำแนกข้อมูล	๖๗
สรุปผลของการศึกษาครั้งนี้	๖๘
อภิปรายผลของการศึกษาครั้งนี้	๖๙
ขอเสนอแนะ	๗๔
บรรณานุกรม	๗๗
ภาคผนวก	(๑)
ภาคผนวก ก.	(๑)
ภาคผนวก ข.	(๑๒)
ภาคผนวก ค.	(๑๓)

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า	
๑	สถาบันการศึกษาและจำนวนนักเรียนที่ใช้ เป็นกลุ่มตัวอย่าง	๑๕
๒	สถาบันการศึกษาและจำนวนนักเรียนที่ใช้ เป็นกลุ่มตัวอย่าง	๑๖
๓	จำนวนครู — อาจารย์ที่สอนวิชาชีพในสถานศึกษาอาชีวศึกษาส่วนกลาง ในปีการศึกษา ๒๕๑๔ — ๒๕๑๕	๑๗
๔	ความคิดเห็นของครู — อาจารย์ในสถานศึกษาอาชีวศึกษา ที่มีต่อนักเรียนซึ่งสำเร็จ จากโรงเรียนมัธยมแบบประสม ทั้งประเภทได้รับคัดเลือกเข้าเรียน และ ประเภทสอบคัดเลือกเข้าเรียนเอง	๒๑
๕	ความคิดเห็นของครูในสถานศึกษาอาชีวศึกษา ที่มีต่อนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียน มัธยมแบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ไม่ใช่โรงเรียน มัธยมแบบประสม	๒๒
๖	ความคิดเห็นของครูที่มีต่อพื้นฐานความรู้ของนักเรียน และการจัดชั้นเรียนในสถานศึกษา อาชีวศึกษา	๒๓
๗	ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนที่สำเร็จมัธยมศึกษาตอนต้นมัธยมแบบประสม กับนักเรียนอื่น ๆ	๒๖
๘	ความคิดเห็นของครู — อาจารย์ในสถานศึกษาอาชีวศึกษาที่มีต่อหลักสูตรมัธยมศึกษา ตอนต้น มัธยมแบบประสม เกี่ยวกับเนื้อหาวิชา อัตราเวลาเรียนในหมวดวิชา ธุรกิจศิลป์	๒๗
๙	ความคิดเห็นของครู — อาจารย์ในสถานศึกษาประเภทพณิชยการ ที่มีต่อหลักสูตร วิชาชีพประเภทพณิชยการ ในสถานศึกษาอาชีวศึกษา	๒๘
๑๐	ความคิดเห็นของครู — อาจารย์ในสถานศึกษาอาชีวศึกษาที่มีต่อหลักสูตรมัธยมศึกษา ตอนต้น มัธยมแบบประสม เกี่ยวกับเนื้อหาวิชา อัตราเวลาเรียน ใน หมวดวิชาอุตสาหกรรมศิลป์	๓๐

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า	
๑๑	ความคิดเห็นของครู — อาจารย์ในสถานศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม ที่มีต่อ หลักสูตรวิชาชีพประเภทช่างอุตสาหกรรม ในสถานศึกษาอาชีวศึกษา	๓๓
๑๒	ภูมิหลังของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม เกี่ยวกับพื้นฐานความรู้ และลักษณะการเลือกรายการ เรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น	๓๔
๑๓	จำนวนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจเลือกเรียนวิชาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ของนักเรียนมัธยมแบบประสม	๓๕
๑๔	ลักษณะและวิธีการ เข้าศึกษาต่อในสถานศึกษาอาชีวศึกษา	๓๕
๑๕	ความคิดเห็นทั่วไปของนักเรียนเกี่ยวกับวิชาสามัญ และวิชาศิลปปฏิบัติ ใน โรงเรียนมัธยมแบบประสม	๔๐
๑๖	ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อเนื้อหาวิชาต่าง ๆ	๔๒
๑๗	ความคิดเห็นของนักเรียนต่อความเปลี่ยนแปลงในการ เรียน	๔๔
๑๘	ความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหาของหลักสูตร อุปกรณ์ในการ เรียนภาคปฏิบัติ ระหว่างที่เรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสม กับการ เรียนในสถานศึกษา อาชีวศึกษา	๔๕
๑๙	ความคิดเห็นที่มีต่อบริการแนะแนว	๔๕
๒๐	ความคิดเห็นเกี่ยวกับการวางแผนทางศึกษาต่อและอาชีพของนักเรียนมัธยมแบบ ประสม ในสถานศึกษาอาชีวศึกษา	๔๕
๒๑	เปรียบเทียบผลการ เรียนวิชาสามัญของนักเรียน ที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยม แบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยม ที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ ในวิทยาลัยพณิชยการพระนคร ปีการศึกษา ๒๕๐๔	๕๐
๒๒	เปรียบเทียบผลการ เรียนวิชาสามัญ ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยม แบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยม ที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ ในวิทยาลัยพณิชยการพระนคร ปีการศึกษา ๒๕๐๕	๕๑

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า	
๒๓	เปรียบเทียบผลการ เรียนวิชาสามัญ ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยม แบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ ในวิทยาลัยพัฒนการ เขตอุพบ ปีการศึกษา ๒๕๑๕	๕๑
๒๔	เปรียบเทียบผลการ เรียนวิชาสามัญ ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยม แบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ ในวิทยาลัยพัฒนการบางนา ปีการศึกษา ๒๕๑๕	๕๒
๒๕	เปรียบเทียบผลการ เรียนวิชาสามัญ ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยม แบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ ในวิทยาลัยพัฒนการบางนา ปีการศึกษา ๒๕๑๕	๕๓
๒๖	เปรียบเทียบผลการ เรียนวิชาสามัญ ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยม แบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ ในโรงเรียนจิตรพิบูล ปีการศึกษา ๒๕๑๕	๕๓
๒๗	เปรียบเทียบผลการ เรียนวิชาสามัญ ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยม แบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ ในวิทยาลัยเพาะช่าง ปีการศึกษา ๒๕๑๕	๕๓
๒๘	เปรียบเทียบผลการ เรียนวิชาสามัญ ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยม แบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ ในวิทยาลัยเพาะช่าง ปีการศึกษา ๒๕๑๕	๕๔
๒๙	เปรียบเทียบผลการ เรียนวิชาสามัญ ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยม แบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ ในวิทยาลัยอุเทนถวาย ปีการศึกษา ๒๕๑๕	๕๔

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า	
๓๐	เปรียบเทียบผลการ เรียนวิชาสามัญ ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยม แบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ ในวิทยาลัยช่างกลพระนครเหนือ ปีการศึกษา ๒๕๑๔	๕๕
๓๑	เปรียบเทียบผลการ เรียนวิชาสามัญ ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยม แบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ ในวิทยาลัยช่างกลพระนครเหนือ ปีการศึกษา ๒๕๑๕	๕๕
๓๒	เปรียบเทียบผลการ เรียนวิชาสามัญ ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยม แบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ ในวิทยาลัยช่างกลปทุมวัน ปีการศึกษา ๒๕๑๔	๕๖
๓๓	เปรียบเทียบผลการ เรียนวิชาสามัญ ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยม แบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ ในวิทยาลัยช่างกลปทุมวัน ปีการศึกษา ๒๕๑๕	๕๗
๓๔	เปรียบเทียบผลการ เรียนวิชาชีพของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบ ประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ ในวิทยาลัยพณิชยการพระนคร ปีการศึกษา ๒๕๑๔	๕๘
๓๕	เปรียบเทียบผลการ เรียนวิชาชีพของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบ ประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ ในวิทยาลัยพณิชยการพระนคร ปีการศึกษา ๒๕๑๕	๕๘
๓๖	เปรียบเทียบผลการ เรียนวิชาชีพของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบ ประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ ในวิทยาลัยพณิชยการเซตุน ปีการศึกษา ๒๕๑๕	๕๘

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
๓๗ เปรียบเทียบผลการ เรียนวิชาสี่ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบ ประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ ในวิทยาลัยพณิชยการบางนา ปีการศึกษา ๒๕๑๔	๕๘
๓๘ เปรียบเทียบผลการ เรียนวิชาสี่ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบ ประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ ในวิทยาลัยพณิชยการบางนา ปีการศึกษา ๒๕๑๕	๖๐
๓๙ เปรียบเทียบผลการ เรียนวิชาสี่ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบ ประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ ในโรงเรียนพิตรพิมุข ปีการศึกษา ๒๕๑๕	๖๑
๔๐ เปรียบเทียบผลการ เรียนวิชาสี่ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบ ประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ ในวิทยาลัยเพาะช่าง ปีการศึกษา ๒๕๑๔	๖๒
๔๑ เปรียบเทียบผลการ เรียนวิชาสี่ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบ ประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ ในวิทยาลัยเพาะช่าง ปีการศึกษา ๒๕๑๕	๖๒
๔๒ เปรียบเทียบผลการ เรียนวิชาสี่ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบ ประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ ในวิทยาลัยอุเทนถวาย ปีการศึกษา ๒๕๑๕	๖๓
๔๓ เปรียบเทียบผลการ เรียนวิชาสี่ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบ ประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ ในวิทยาลัยช่างกลพระนครเหนือ ปีการศึกษา ๒๕๑๔	๖๓

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า	
๔๔	เปรียบเทียบผลการ เรียนวิชาชีวของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยม แบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยม ที่ใช้หลักสูตร มัธยม ๒๕๐๓ ในวิทยาลัยช่างกลพระนครเหนือ ปีการศึกษา ๒๕๑๕	๖๔
๔๕	เปรียบเทียบผลการ เรียนวิชาชีวของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยม แบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยม ที่ใช้หลักสูตร มัธยม ๒๕๐๓ ในวิทยาลัยช่างกลปทุมวัน ปีการศึกษา ๒๕๑๔	๖๔
๔๖	เปรียบเทียบผลการ เรียนวิชาชีวของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยม แบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยม ที่ใช้หลักสูตร มัธยม ๒๕๐๓ ในวิทยาลัยช่างกลปทุมวัน ปีการศึกษา ๒๕๑๕	๖๕
๔๗	สรุปผลการ เรียนวิชาสามัญ และวิชาชีพ ปีการศึกษา ๒๕๑๔	๖๙
๔๘	สรุปผลการ เรียนวิชาสามัญ และวิชาชีพ ปีการศึกษา ๒๕๑๕	๗๐

การจัดการมัธยมศึกษาในประเทศไทย นับตั้งแต่ก่อนสงครามโลกครั้งที่ ๒ เป็นต้นมา เป็น การเตรียมคนเพื่อเข้ารับราชการและเข้ามหาวิทยาลัยเป็นส่วนใหญ่ แต่เมื่อสังคมเปลี่ยนแปลงไป จำนวนประชากรเพิ่มมากขึ้น ก็มีปัญหาเกิดขึ้น เพราะจะต้องเตรียมคนเพื่ออาชีพต่าง ๆ (ก่อ สวัสดิพานิชย์, ๒๕๐๕ : ๓) แนวโน้มของการจัดการมัธยมศึกษาจึงเปลี่ยนแปลงไป จะเห็นได้จาก แผนการศึกษาชาติ พุทธศักราช ๒๔๙๔ ได้จัดมัธยมศึกษาออกเป็น ๓ แบบ คือ มัธยมวิสามัญตอนต้น มัธยมสามัญศึกษา และมัธยมอาชีวศึกษาตอนต้น และปัจจุบันนี้ เรามุ่งจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับ เศรษฐกิจและแผนพัฒนาประเทศ ดังข้อ ๔. ในแผนการศึกษาแห่งชาติฉบับปัจจุบัน ได้กล่าวไว้ตอนหนึ่ง ว่า "ในการจัดการศึกษานั้น ให้จัดเพื่อสนองความต้องการของสังคมและบุคคล โดยให้สอดคล้องกับ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและแผนการปกครองประเทศ" (ศึกษาธิการ, กระทรวง เอกสาร การศึกษา ฉบับที่ ๖ แผนการศึกษาแห่งชาติ หน้า ๓)

พจน์ สารสิน (๒๕๐๕ : ๑๕) ให้ความคิดเห็นในเรื่องนี้ว่า "นโยบายในการพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมของประเทศที่สำคัญประการหนึ่ง คือการพัฒนากำลังคน และการจะพัฒนากำลังคนได้อย่าง เหมาะสมนั้น ต้องอาศัยการศึกษาเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่สุด" เช่นเดียวกับที่ สุจริต เพียรชอบ (๒๕๐๔ : ๒๔) ได้กล่าวแสดงความคิดเห็นไว้ในเรื่องมหาวิทยาลัยกับการพัฒนาเศรษฐกิจว่า "การ ศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญต่อการพัฒนากำลังคน จึงมีผลโดยตรงต่อประสิทธิภาพในการผลิต และพัฒนา เศรษฐกิจของประเทศ" ดร. ป๋วย อึ๊งภากรณ์ (๒๕๐๔ : ๖) ได้กล่าวแสดงความคิดเห็นของตนเอง เดียวกันว่า "การทำงานตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจนั้นต้องอาศัยคนมีวิชาประเภทและระดับต่าง ๆ" และ "การมีกำลังคนที่ได้ผ่านการฝึกอบรมอย่างเหมาะสมในชั้นต่าง ๆ มาแล้วอย่างเพียงพอในทุกระดับ นั้น เป็นทรัพยากรอันมีค่าอย่างยิ่ง เพื่อการพัฒนาประเทศ" (พร้อม พานิชรักษ์, ๒๕๐๓ : ๒๔)

จากความคิดเห็นของนักการศึกษาหลายท่านดังกล่าวแล้วนั้น น่าจะเป็นที่ยอมรับว่าการศึกษาคือ เป็นปัจจัยสำคัญต่อการพัฒนากำลังคนและพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ และกำลังคนที่ประเทศไทยเรากำลังต้องการมากในขณะนี้คือ ระดับกลาง ดังที่ ดร. สุกใจ เหล่าสุนทร (๒๕๐๕ - ๒๕๑๐ : ๔๕)

ได้กล่าวไว้ในเรื่องการศึกษาเพื่ออาชีพในโรงเรียนมัธยมว่า "การพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศจำเป็นต้องใช้ช่างฝีมือคนต่าง ๆ ในระดับกลาง และการสร้างกำลังงานเช่นนี้จะกระทำได้ดีและได้ผล ก็ต่อเมื่อบุคคลเหล่านั้นกำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษา" ซึ่งสอดคล้องกับความคิดของ ดร. ธนู แสงวงศ์ (๒๕๑๖, อักสำเนา) ที่ว่า "การศึกษาระดับมัธยมเป็นการสนับสนุนการผลิตกำลังคนระดับกลางให้เพียงพอต่อการเพิ่มของผล เมือง และการขยายตัวทางบ้านเศรษฐกิจ"

รัฐบาลได้ตระหนักถึงความสำคัญในเรื่องนี้ จึงได้มีการพัฒนาหลักสูตรมัธยมศึกษา เพื่อสนองความต้องการของสังคมมากขึ้น พิจารณาจากหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช ๒๕๐๓ ได้จัดให้มีทั้งวิชาสามัญและวิชาศิลปปฏิบัติ เพื่อส่งเสริมความเจริญแห่งตนและให้พื้นฐานทางบ้านอาชีพ และในปี พ.ศ. ๒๕๐๔ กระทรวงศึกษาธิการ ได้จัดทำโครงการพัฒนาโรงเรียนมัธยมแบบประสม โดยกำหนดจะเปิดโรงเรียนมัธยมแบบประสม ๒๐ โรงเรียน จาก พ.ศ. ๒๕๐๔ - ๒๕๑๓ (จงกล เมฆาจารย์, ๒๕๑๔ : ๒) ซึ่งจุดมุ่งหมายของการจัดโรงเรียนมัธยมแบบประสมนี้ ดร. กอ สวัสดิพิพานิชย์ (๒๕๑๓ : ๓๐๔) มีความเห็นว่าเป็นการจัดการมัธยมศึกษาที่สนองความต้องการของผู้เรียนได้มาก และเปิดโอกาสให้เด็กฝึกฝนทางบ้านวิชาชีพกว้างขวางขึ้น ดร. เรือง เจริญชัย (๒๕๑๓ : ๓๒๗) คาดคะเนผลที่จะได้รับจากการจัดโรงเรียนมัธยมแบบประสมไว้ว่า "จะช่วยให้เด็กมีโอกาสศึกษาต่อในสาขาที่จะเป็นประโยชน์แก่ประเทศเพิ่มขึ้น และจะช่วยผลักดันนักเรียนที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ที่ไม่ได้เรียนต่อ ให้สามารถออกไปประกอบอาชีพหรือให้มีพื้นฐานพอที่จะฝึกงานได้ เป็นการช่วยสนองความต้องการกำลังคนของประเทศ เช่นเดียวกับที่ คุณหญิงบุญเจิด ไชยภักดิ์ (๒๕๑๖ : ๒๓) คาดว่าโรงเรียนมัธยมแบบประสมนี้จะช่วยให้เด็กเติบโตขึ้นเป็นพลเมืองที่ดีได้ ประสพการณ์รอบคอบ สำหรับคนที่สมองที่จะได้เป็นผู้นำทางปัญญา และผู้ที่ไม่ปราศเปรื่องทางวิชาการก็จะได้ฝึกความชำนาญทางช่างฝีมือ อันจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อครอบครัวและสังคมได้อย่างเต็มที่ เช่นเดียวกัน

ดร. เอกวิทย์ ณ ถลาง (๒๕๑๐ : ๒๔) ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับโรงเรียนมัธยมแบบประสมไว้ว่า "ผู้สำเร็จมัธยมศึกษาแล้วไม่มีงานทำ เพราะทำอะไรไม่เป็นนั่นเป็นสิ่งที่น่าเสียดาย ฉะนั้นการจัดโครงการโรงเรียนมัธยมแบบประสม จึงเป็นสิ่งที่ช่วยแก้ปัญหา และความจำเป็นของบ้านเมืองอย่างยิ่ง เพราะมุ่งให้เด็กเจริญตามความถนัดและความสามารถอันเป็นศักยภาพของตน พร้อมทั้งให้ความรู้ในวิชาชีพ พอที่จะเป็นพื้นฐานของการประกอบอาชีพได้" นอกจากนี้ ดร. สาโรช บัวศรี

(๒๕๑๐ : ๑๗) ได้ให้ข้อคิดเกี่ยวกับโครงการนี้ว่า "จะช่วยให้เยาวชนได้มีโอกาสศึกษาในโรงเรียนมัธยมได้ทั่วหน้ากัน และเป็นการเพิ่มจำนวนคนที่สามารถประกอบอาชีพ ซึ่งนับได้ว่าสนองความต้องการกำลังคนระดับกลาง เพื่อให้เพียงพอกับการขยายตัวในคานเศรษฐกิจของประเทศ"

ในต่างประเทศที่สนับสนุนโครงการมัธยมแบบประสมกันมาก นักการศึกษาหลายท่านในประเทศเยอรมันมีความเห็นว่า การจัดโรงเรียนมัธยมแบบประสมจะสนองความต้องการของประเทศได้หลายประการ ในมาเคเซียก็เห็นว่า โรงเรียนมัธยมแบบประสมเป็นโรงเรียนที่เหมาะสมกับประเทศของเขา จึงได้มีการประกาศให้โรงเรียนมัธยมศึกษาเป็นโรงเรียนมัธยมแบบประสมหมดทุกโรงเรียน ภายใน ๓ ปี (กอ สวัสดิพิพาณิชย์, ๒๕๑๓ : ๒) ในประเทศอังกฤษ สำนวจพบว่ากลุ่มเด็กที่ศึกษาต่อทางด้านวิชาเทคนิค หรือวิชาชีพ ส่วนใหญ่เป็นเด็กที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมประเภทโรงเรียนมัธยมแบบประสม (สุเทพ ชรรรมภิบาลอุคม, ๒๕๑๖ : ๓๘)

จะเห็นว่าในปัจจุบันนี้ประเทศไทยเรากำลังมีความต้องการกำลังคนระดับกลาง และเป็นที่เชื่อว่าการจัดการศึกษาในระดับมัธยม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดโครงการมัธยมแบบประสมกัน มีส่วนส่งเสริมการผลิตกำลังคนระดับกลางดังกล่าวแล้ว ประกอบกับ "ประเทศไทยได้ลงทุนให้กับโครงการนี้มาก และการจัดการมัธยมศึกษาของประเทศไทยต่อไปในอนาคต ก็มีแนวโน้มว่าจะจัดการมัธยมศึกษาเป็นแบบเดียวกับโรงเรียนมัธยมแบบประสมเพิ่มขึ้น" (กอ สวัสดิพิพาณิชย์, ๒๕๑๕ : ๑๖) และในระยะ ๓ ปีแรกของโครงการนี้ กรมสามัญศึกษา (วิสามนัญศึกษาเดิม) ได้มีข้อตกลงกับกรมอาชีวศึกษาไว้ว่า จะคัดเลือกนักเรียนจำนวนหนึ่ง ซึ่งสำเร็จประโยคมัธยมศึกษาตอนต้นจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม เข้าศึกษาต่อในสถานศึกษาอาชีวศึกษาโดยไม่ต้องสอบคัดเลือก (ปราณี เถลิงพล, ๒๕๑๓ อัดสำเนา) ปัจจุบันนี้นักเรียนที่ได้รับคัดเลือกเหล่านี้ ได้สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ของสถานศึกษาอาชีวศึกษาไป ๑ รุ่นแล้ว และกำลังศึกษาอยู่ในสถานศึกษาอาชีวศึกษาอีก ๒ รุ่น และผลงานของโครงการพัฒนาการศึกษาโรงเรียนมัธยมแบบประสม เท่าที่กล่าวมาแล้วนั้น ยังไม่ได้ทำการประเมินผลกันอย่างจริงจัง ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาว่า การจัดโครงการพัฒนาโรงเรียนมัธยมแบบประสมนั้น จะบรรลุจุดมุ่งหมายเพียงใด

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

๑. เพื่อศึกษาว่านักเรียนที่จบหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และเข้าเรียนต่อในสถานศึกษาอาชีวศึกษา ประสบผลสำเร็จในการเรียนเพียงใด
๒. เปรียบเทียบผลการเรียนของนักเรียนที่จบหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และนักเรียนที่จบหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นจากโรงเรียนที่ไม่ได้ใช้หลักสูตรมัธยมแบบประสม ว่ามีผลการเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาแตกต่างกันหรือไม่
๓. เพื่อทราบปัญหาด้านการเรียนการสอนของนักเรียน ที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และครูที่สอนอยู่ในโรงเรียนอาชีวศึกษาอันเนื่องมาจากการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรมัธยมแบบประสม

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

๑. เพื่อเป็นแนวทางในการวางแผนการจัดหลักสูตรมัธยมแบบประสม และหลักสูตรของโรงเรียนอาชีวศึกษาให้สอดคล้องกัน
๒. เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงหลักสูตรมัธยมศึกษา ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
๓. เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงการแนะแนว ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
๔. เพื่อเป็นพื้นฐานที่จะทำการวิจัย เกี่ยวกับผลของการใช้หลักสูตรมัธยมแบบประสม ในด้านอื่นต่อไป

ขอบเขตในการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้านี้ ทำกับกลุ่มตัวอย่างต่อไปนี้

๑. นักเรียนในสถานศึกษาอาชีวศึกษาส่วนกลาง ๑๐ แห่ง ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปี ๕ - ๖ ปีการศึกษา ๒๕๑๖ และเป็นผู้ที่สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม โครงการรุ่นที่ ๑ - ๓

สถานศึกษาอาชีวศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง คือ

- วิทยาลัยช่างกบพระนคร เหนือ
- วิทยาลัยอุเทนถวาย
- โรงเรียนการช่างอินทราชัย
- วิทยาลัยเพาะช่าง
- วิทยาลัยพัฒนการพระนคร
- วิทยาลัยพัฒนการบางนา
- วิทยาลัยพัฒนการเขตพูน
- โรงเรียนพัฒนการธนบุรี
- โรงเรียนปิตุพิมูข
- วิทยาลัยอาชีวศึกษาพระนครใต้

๒. นักเรียนในสถานศึกษาอาชีวศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งกำลังเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ - ๖ ในสถานศึกษาอาชีวศึกษา ปีการศึกษา ๒๕๑๖ และเป็นผู้ที่สำเร็จมัธยมศึกษาตอนต้นจากโรงเรียนมัธยมที่ไม่ใช่โรงเรียนมัธยมแบบประสม

๓. ครู - อาจารย์ ที่สอนวิชาชีพ ในปีการศึกษา ๒๕๑๖ ในสถานศึกษาอาชีวศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

ค่านิยมศัพท์เฉพาะ

การติดตามผล หมายถึง การพิจารณาศึกษาเกี่ยวกับการนำความรู้ และทักษะที่ได้รับไปใช้ในการศึกษาต่อ ความคิดเห็นต่อหลักสูตรและปัญหาต่าง ๆ ที่พบในขณะศึกษาต่อ

ผลการเรียน หมายถึง ผลการสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ สายอาชีพ

นักเรียนที่ได้รับการคัดเลือก หมายถึง นักเรียนที่สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนมัธยมแบบประสม ปีการศึกษา ๒๕๑๓, ๒๕๑๔ และได้รับการคัดเลือกเข้าเรียนในสถานศึกษาอาชีวศึกษาตามข้อตกลงระหว่างกรมสามัญศึกษา และกรมอาชีวศึกษา

นักเรียนที่สอบคัดเลือกเข้าเรียน หมายถึง นักเรียนที่สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นจาก

โรงเรียนมัธยมแบบประสม และไต่ผ่านการสอบคัดเลือกตามเกณฑ์ของโรงเรียนอาชีวศึกษานั้น ๆ

โรงเรียนมัธยมแบบประสม หมายถึงโรงเรียนในโครงการพัฒนาการศึกษาโรงเรียนมัธยมแบบประสม ซึ่งใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาโรงเรียนมัธยมแบบประสม

หลักสูตรมัธยมแบบประสม หมายถึง หลักสูตรที่ใช้ในโรงเรียนในโครงการพัฒนาการศึกษาโรงเรียนมัธยมแบบประสม ๒๐ โรงเรียน

วิชาสามัญ หมายถึงวิชาประเภทวิชาการ ได้แก่ภาษาไทย สังคม ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ พละนาฏย และศิลปศึกษา ของหลักสูตรมัธยมแบบประสม

วิชาศิลปปฏิบัติ หมายถึงวิชาต่าง ๆ ในหมวดเกษตรกรรมศิลป์ คหกรรมศิลป์ ชุรกิจศิลป์ และอุตสาหกรรมศิลป์ ของหลักสูตรมัธยมแบบประสม

วิชาบังคับ หมายถึงวิชาที่ทุกคนในระดับชั้นเดียวกันต้องเรียน ได้แก่วิชาที่หมายเลขกำกับชื่อวิชาหลักหน่วยเป็นเลขคู่ เช่น วิชาภาษาไทย ๒๐ สังคมศึกษา ๓๐ ฯลฯ

วิชาเลือก หมายถึงวิชาที่จัดไว้สำหรับผู้สนใจและมีความถนัด ได้แก่วิชาที่หมายเลขกำกับชื่อวิชาหลักหน่วยไม่ใช่เลขคู่ เช่น ภาษาไทย ๒๑ สังคมศึกษา ๒๑ พิมพ์ดีด ๒๑

การเรียนสายสามัญ หมายถึงสายการเรียนที่วิชาเลือกส่วนใหญ่เป็นวิชาสามัญ
การเรียนสายอาชีพ หมายถึงสายการเรียนที่มีวิชาเลือกส่วนใหญ่เป็นวิชาในหมวดศิลปปฏิบัติ
สถานศึกษาอาชีวศึกษาส่วนกลาง หมายถึง โรงเรียนและวิทยาลัยอาชีวศึกษา ในกรุงเทพมหานคร ที่เป็นของรัฐบาล ได้แก่ วิทยาลัยเพาะช่าง ๑ แห่ง โรงเรียนพณิชยการ และวิทยาลัยพณิชยการ ๕ แห่ง โรงเรียนช่างก่อสร้าง ๑ แห่ง โรงเรียนช่างกลและวิทยาลัยช่างกล ๒ แห่ง
โรงเรียนการช่างและวิทยาลัยอาชีวศึกษา ๓ แห่ง

ครู - อาจารย์ หมายถึงผู้ทำการสอนวิชาชีพในสถานศึกษาอาชีวศึกษา

วิชาชีพ หมายถึงวิชาฝึกทักษะเพื่อใช้เกี่ยวกับอาชีพและวิชาประยุกต์ต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่ออาชีพ

ความคิดเห็น หมายถึงความรู้สึกส่วนตัวของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และของครู - อาจารย์ ในสถานศึกษาอาชีวศึกษา

ทัศนคติ หมายถึงแนวความคิดหรืออารมณ์ที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดโดยตรง

เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความเป็นมาของโรงเรียนมัธยมแบบประสม

โครงการพัฒนาโรงเรียนมัธยมแบบประสมแบบ (๑) เป็นโครงการที่นับว่าสำคัญโครงการหนึ่งของกรมสามัญศึกษา (กรมวิสามัญศึกษาเดิม) เรียกย่อ ๆ ว่า ค.ม.ส. โครงการนี้เป็นโครงการเงินกู้เพื่อพัฒนาการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ กำหนดระยะเวลาของโครงการ ๕ ปี คือจาก พ.ศ. ๒๕๐๘ - ๒๕๑๓ จำนวนเงินประมาณ ๓๑๘, ๗๘๘, ๒๐๐.- บาท ได้จากธนาคารแห่งประเทศไทย และต่างประเทศ คือสหรัฐอเมริกาและแคนาดา เพื่อใช้ก่อสร้างอาคารเรียนและโรงฝึกงาน ซื้อวัสดุอุปกรณ์การเรียนการสอน ให้อุปกรณ์และครุของโรงเรียนในโครงการ และศึกษานิเทศก์ไปศึกษาและดูงานในต่างประเทศ กำหนดจะเปิดโรงเรียนมัธยมแบบประสม ๒๐ โรงเรียน

ใน พ.ศ. ๒๕๑๐ ได้เปิดโรงเรียน ๖ โรงเรียนแรก เป็นโรงเรียนมัธยมแบบประสม และเริ่มใช้หลักสูตรมัธยมแบบประสม ได้แก่โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี โรงเรียนนครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์ โรงเรียนราชสีมาวิทยาลัย จังหวัดนครราชสีมา โรงเรียนแก่นนครวิทยาลัย จังหวัดขอนแก่น โรงเรียนร้อยเอ็ดวิทยาลัย จังหวัดร้อยเอ็ด

พ.ศ. ๒๕๑๑ เปิดโรงเรียนมัธยมแบบประสมในโครงการรุ่นที่ ๒ ได้อีก ๓ โรงเรียนคือโรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา โรงเรียนยุพราชวิทยาลัย จังหวัดเชียงใหม่ โรงเรียนอุดรพิทยานุกูล จังหวัดอุดรธานี

พ.ศ. ๒๕๑๒ ได้เปิดโรงเรียนในโครงการเป็นรุ่นที่ ๓ อีก ๔ โรงเรียน คือ โรงเรียนนิยามหาราชวิทยาลัย จังหวัดนครพนม โรงเรียนหาคะใหญ่วิทยาลัย จังหวัดสงขลา โรงเรียนคณะราษฎรบำรุง จังหวัดยะลา โรงเรียนสามัคคีวิทยาคม จังหวัดเชียงราย

พ.ศ. ๒๕๑๓ ได้เปิดโรงเรียนในโครงการรุ่นที่ ๔ อีกจำนวน ๖ โรงเรียน คือ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี โรงเรียนสระบุรี จังหวัดสระบุรี โรงเรียนอนุสาวรีย์วิทยาลัย จังหวัดลำปาง โรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี จังหวัดพิษณุโลก โรงเรียนเบญจมมหาราช จังหวัดอุดรราชธานี

และโรงเรียนอยุธยาวิทยาลัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

พ.ศ. ๒๕๑๔ ได้เปิดโรงเรียนในโครงการรุ่นที่ ๕ อีก ๑ โรงเรียน คือ โรงเรียนเบญจมราชูทิศ
จังหวัดนครศรีธรรมราช

โรงเรียนมัธยมแบบประสม เป็นโรงเรียนที่จัดหลักสูตรเพื่อสนองความต้องการของนักเรียน
ให้ได้เรียนตามความสามารถ ความถนัด และความสนใจ ลักษณะของหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น
สำหรับโรงเรียนมัธยมแบบประสมนี้ กำหนดเวลาเรียน ๓ ปีต่อเนื่องกัน โดยมีหลักการว่าในปีแรก
นักเรียนทุกคนจะต้องเรียนวิชาทุกวิชาเหมือนกันหมด เพื่อเป็นการสำรวจความสามารถ ความถนัด
และความสนใจ ในปีต่อไปจะกำหนดวิชาที่บังคับให้เรียนเหมือนกันน้อยลง และให้มีวิชาเลือกตาม
ความถนัดหรือความสนใจมากขึ้นตามลำดับ

- ๑) โครงสร้างหลักสูตร
- ๒) ลักษณะ = ๓๐๓ ๓๓๓
- ๓) ๑๓๓ ๑๓๓ ๑๓๓

เค้าโครงหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนมัธยมแบบประสม

อัตราเวลาเรียน

หมวดวิชา	จำนวนคาบในรอบสัปดาห์		
	ม.ศ.๑	ม.ศ.๒	ม.ศ.๓
ภาษาไทย	๔	๔	๔
สังคมศึกษา	๔	๔	๔
พลานามัย	๓	๓	๓
วิทยาศาสตร์	๓	๓	๓
คณิตศาสตร์	๔	๔	๑
ภาษาอังกฤษ	๔	๔	๑
ศิลปศึกษา	๒	๒	๑
ศิลปปฏิบัติ	๑	๑	๑
กิจกรรมสำรวจ	๑	๑	๑
รวมวิชาบังคับ	๓๕	๒๗	๑๕
วิชาเลือก	—	๓ - ๔	๑๕ - ๒๐
รวมทุกวิชา	๓๕	๓๐ - ๓๕	๓๐ - ๓๕

จากลักษณะของหลักสูตรโรงเรียนมัธยมแบบประสมนี้ ดร. เรือง เจริญชัย ผู้อำนวยการโครงการพัฒนาโรงเรียนมัธยมแบบประสม (เรื่อง เจริญชัย, ๒๕๑๓ : ๓๒๗) ให้ความคาดหวังไว้ว่าจะให้ผลประโยชน์ไว้หลายประการ เช่น จะลดอัตราการเรียนออกกลางคันลง เนื่องจากนักเรียนได้มีโอกาสเลือกเรียนมากขึ้น จะช่วยเปลี่ยนทัศนคติของผู้ปกครองและนักเรียนต่อวิชาชีพให้เป็นไปในทางที่ดี จะช่วยสนองความต้องการกำลังคนของประเทศและจะช่วยให้เด็กเรียนที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ แล้ว ไปเรียนต่อในสาขาที่จะเป็นประโยชน์แก่ประเทศเพิ่มขึ้น

เมื่อเปรียบเทียบเค้าโครงหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช ๒๕๐๓ กับเค้าโครงหลักสูตรโรงเรียนมัธยมแบบประสม (โครงการพัฒนาการศึกษาโรงเรียนมัธยมแบบประสม, ๒๕๑๔ : ๑๓) จะเห็นว่าในหมวดวิชาสามัญนั้น หลักสูตรทั้งสองมีความคล้ายคลึงกันในด้านเนื้อหาวิชา และกำหนดระยะเวลาในการเรียน แต่แตกต่างกันที่หลักสูตรโรงเรียนมัธยมแบบประสม มีวิชาเลือกประเภทวิชาสามัญเพิ่มขึ้น และที่แตกต่างกันอย่างเห็นชัดก็คือ วิชาในหมวดศิลปปฏิบัติ เห็นได้ว่าหลักสูตร ๒๕๐๓ นั้น เด็กจะได้เรียนวิชาในหมวดศิลปปฏิบัติเพียงบางหมวดวิชา ตามความพร้อมของโรงเรียน ส่วนหลักสูตรของโรงเรียนมัธยมแบบประสมนั้น เด็กทุกคนได้มีโอกาสเรียนทุกหมวดวิชา เพื่อเป็นการสำรวจความสามารถ ความถนัด และความสนใจของคน และมีโอกาสเลือกเรียนวิชาในหมวดศิลปปฏิบัติเพิ่มมากขึ้นได้ความสนใจ นับได้ว่าหลักสูตรของโรงเรียนมัธยมแบบประสมให้โอกาสและส่งเสริมวิชาในหมวดศิลปปฏิบัติมากกว่าหลักสูตร ๒๕๐๓ การส่งเสริมวิชาศิลปปฏิบัติควบคู่ไปกับวิชาสามัญดังกล่าวแล้วนั้น เป็นการจัดที่สอดคล้องกับหลักการจัดการศึกษาระดับอาชีวศึกษา ดังที่สมบูรณ พิชญ์ไพญญ์ (๒๕๑๑ : ๘) ให้ความคิดเห็นในเรื่องนี้ไว้ว่า "การจัดการอาชีวศึกษานั้น การศึกษาด้านวิชาสามัญและวิชาชีพ จำเป็นจะต้องพึ่งพาอาศัยกันและกัน เพราะวิชาทั้งสองอย่างนี้จะอำนวยความสะดวกในการเสริมสร้างบุคลิกภาพ และทัศนคติของคนได้พร้อม ๆ กันไป" ซึ่งการจัดการศึกษาในลักษณะนี้หลายประเทศนิยมจัดกันมาก เช่นในเยอรมันและรัสเซีย (พิชัย ศิริทัศนกุล, ๒๕๑๖ : เอกสารอัครสาเนา) ในประเทศอังกฤษ ครูในโรงเรียนมัธยมแบบประสมส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่า เป็นการส่งเสริมให้คนได้ใช้ความสามารถของตนได้อย่างเต็มที่ ทั้งทางวิชาการและงานอาชีพ (บุญเจือ ไชยภักดิ์, ๒๕๑๖ : ๒๐) ประเทศทางแถบเอเชียมี สวัสดิ์ สุวรรณอักษร (๒๕๑๔ : ๑๓๐) บันทึกไว้ในรายงานการประชุมแนะแนวที่ไทเปว่า "หลักสูตรมัธยมของ สาธารณรัฐจีน เป็น

หลักสูตรผสมระหว่างวิชาสามัญกับวิชาชีพภาคปฏิบัติ เป็นการศึกษาระดับมัธยม ๕ ปี และเห็นว่า เป็นการจัดเพื่อสอดคล้องกับการพัฒนาประเทศ" จะเห็นได้ว่า การจัดหลักสูตรที่ส่งเสริมศิลปปฏิบัติควบคู่ไปกับวิชาสามัญนั้น เป็นที่นิยมจัดกันทั่วไป

เมื่อพิจารณาถึงลักษณะของวิชาศิลปปฏิบัติในระดับมัธยมศึกษา กับลักษณะวิชาชีพ ในระดับอาชีวศึกษาแล้ว จะเห็นว่าลักษณะของวิชาทั้งสองหมวดนี้ มีความสัมพันธ์และส่งเสริมกันเป็นอย่างดี นอกจากนี้วิชาทั้งสองหมวดนี้ยังมีลักษณะเนื้อหาคล้ายคลึงกัน อาจใช้วิธีการสอนเหมือนกันได้ และวิชาศิลปปฏิบัติยังเป็นวิชาที่ช่วยสำรวจความถนัดอันแท้จริง เพื่อศึกษาเฉพาะอย่างในระดับอาชีวศึกษาได้ถูกต้องตรงกับความเป็นจริงได้ และยังเป็นวิชาที่เป็นพื้นฐานของการศึกษาวิชาชีพในระดับอาชีวศึกษาคด้วย (โครงการพัฒนาการศึกษาโรงเรียนมัธยมแบบประสม : ๒๑๔ : ๕) ดร. ชนุ แสงศักดิ์ (๒๕๑๐ : ๑๔) มีความเห็นในเรื่องนี้สอดคล้องกันว่า "วิชาศิลปปฏิบัติเป็นวิชาที่จะช่วยให้นักเรียนได้มีความรู้ ความเข้าใจ และเห็นคุณค่าในงานอาชีพทั่วไป และนำมาใช้ประกอบสำหรับการดำรงชีวิตประจำวัน และช่วยเป็นการแนะแนวการศึกษาวิชาชีพด้วย"

อนึ่ง จากข้อตกลงร่วมกันในการรับนักเรียนจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม เข้าเรียนต่อในสถานศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษาโดยไม่ต้องสอบคัดเลือก โดยสำรวจและพิจารณาตามมาตรฐานชั้นต้น (ปรานี เดกิงพล, ๒๕๑๓ : อัดสำเนา) นั้น จะเห็นว่านักเรียนจากโรงเรียนมัธยมแบบประสมที่ได้รับคัดเลือก จะต้องเป็นผู้ที่มีผลการเรียนในหมวดวิชาสามัญอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง และจากการสำรวจและติดตามผลพบว่า นักเรียนเหล่านี้ได้มีพื้นฐานในวิชาศิลปปฏิบัติอยู่ในระดับดี มีคะแนนเฉลี่ยรวมตลอดปีสูง และเป็นนักเรียนที่เลือกเรียนวิชาในสายวิชาชีพเป็นส่วนใหญ่

เนื่องจากระบบการศึกษาในปัจจุบัน และการประกอบอาชีพต่าง ๆ มีแนวโน้มว่าจะขยายกว้างขวางและซับซ้อนมากขึ้น ตามความเปลี่ยนแปลงของสภาพเศรษฐกิจและสังคม จึงมีความเห็นว่าการให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องอาชีพแก่ผู้ปกครองและเด็กนั้น เป็นสิ่งสำคัญยิ่ง ออซุเบล (Ausubel, ๑๙๕๕ : ๘๘) กล่าวว่า "วัยรุ่นจะต้องเข้าใจถึงความสนใจที่แท้จริง และค่านิยมของตนในการที่จะเลือกอาชีพได้ตรงกับความสนใจ และความสามารถของเขา" และ บูนตุง นันนา (Boon Thung Nannar, ๑๙๕๗ : ๖ - ๗) ให้ความเห็นในทำนองเดียวกันว่า "คนหนุ่มสาวจะต้องรู้จักหาความเป็นกลางระหว่างความพอใจของตนต่ออาชีพ และจุดมุ่งหมาย ตลอดจนวิถีทางใน

การเลือกอาชีพ เพื่อให้ตรงกับความสนใจ ค่านิยม และความถนัดของตน" จากความซับซ้อนของระบบการศึกษาและอาชีพ ตลอดจนความสำคัญที่มีต่อการตัดสินใจเลือกอาชีพดังกล่าวแล้ว ทำให้เราจะพิจารณาว่า "การแนะแนวการศึกษาและอาชีพ" น่าจะมีบทบาทในการให้ความรู้ ความเข้าใจเหล่านี้ได้ คร.สุคใจ เหล่าสุนทร (๒๕๑๔ : ๓๔) ให้ความคิดเห็นในเรื่องนี้ว่า "การแนะแนวจะช่วยให้เด็กและวัยรุ่นมองเห็นปัญหาที่เขาเผชิญอยู่ และให้เขาเลือกวิธีแก้ปัญหาที่ดีที่สุด สำหรับปัญหาเกี่ยวกับผู้ปกครองสนับสนุนให้บุตรหลานเข้ามหาวิทยาลัยมากกว่าอาชีพศึกษานั้น หากผู้ปกครองได้ทราบข้อมูลที่ถูกต้อง และเห็นถึงความก้าวหน้าทางอาชีพสายอาชีพศึกษาแล้ว ก็อาจเปลี่ยนทัศนคติของตนในการที่จะตั้งต้นลูกหลานเข้ามหาวิทยาลัยได้" คร.ชญู แสงศักดิ์ (๒๕๑๔ : ๑๕) เห็นความจำเป็นในเรื่องนี้เช่นเดียวกัน ดังได้กล่าวไว้ว่า "ถ้าจากระบบการแนะแนวที่ดี มีประสิทธิภาพ บ้านเมืองจะประสบปัญหา เพราะนักเรียนไม่เรียนตามที่ต้องการจะเรียน ผู้คนไม่ทำงานตามที่ต้องการจะทำ" และยังคงกล่าวเพิ่มเติมในเรื่องนี้อีกด้วยว่า "ควรปลูกฝังความรู้ เรื่องอาชีพให้เด็กรู้จักเลือกอาชีพแต่เล็ก" ซึ่งโฮลสไตน์ (Holstein, ๑๙๗๓ : ๑๓๔) เขียนไว้ในรายงานการพัฒนาโครงการค่านอาชีพศึกษาว่า "การได้รับประสบการณ์ทางการศึกษาค่านอาชีพอย่างมีแบบแผนที่ดีมาก่อน จะมีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนค่านภาษา คณิตศาสตร์ และความรู้เกี่ยวกับอาชีพ"

เทียน อัจฉกุล (๒๕๑๔ : ๑๐) กล่าวว่า "ปัจจุบันนี้เด็กไทยยังไม่เข้าใจคำว่า อาชีพ หรือลักษณะที่แท้จริงของอาชีพเท่าใดนัก ทั้งยังมองไม่เห็นความสำคัญของอาชีพด้วย" ด้วยเหตุนี้ทำให้เห็นว่า การแนะแนวเกี่ยวกับการศึกษาต่อและอาชีพ จะมีส่วนช่วยอย่างมากในการแก้ปัญหาเหล่านี้

โครงการโรงเรียนมัธยมแบบประสม คำถึงถึงความสำคัญเกี่ยวกับเรื่องการแนะแนวในโรงเรียนเป็นอย่างมาก จะเห็นได้จากหลักสูตรโรงเรียนมัธยมแบบประสมได้จัดให้มีชั่วโมงกิจกรรมสำรวจ ให้ครูแนะแนวได้พบกับนักเรียนและจัดบริการต่าง ๆ เพื่อเสริมสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องอาชีพ และช่วยให้นักเรียนรู้จักและเข้าใจตนเอง รู้จักแก้ปัญหาและตัดสินใจด้วยตนเอง ซึ่งจะ เป็นพื้นฐานในการช่วยให้เลือกอาชีพได้ถูกต้องในอนาคต พาราดีส (Paradis, ๑๙๖๕ : ๒ - ๔) ได้แสดงเหตุผลในเรื่องนี้ว่า "การที่นักเรียนแต่ละคนเลือกเรียนอาชีพได้เหมาะสมกับตนเอง นอกจากจะเป็นประโยชน์แก่ตนเองแล้ว ยังเป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติด้วย" จึงเป็นที่น่าสนับสนุนได้ว่าการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนมัธยมแบบประสม จะมีผลดีต่อการเลือกอาชีพของนักเรียน

จากการศึกษาของ ชัชชัย ชัยจิรนาบาล (๒๕๑๓ : ๔๗ - ๔๘) และ นาวัน รุ่งรส (๒๕๑๔ : ๗๕) พบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จากโรงเรียนมัธยมแบบประสม เลือกรับเลือกและเลือกอาชีพได้เหมาะสมถูกต้องตามความเป็นจริงมากกว่าโรงเรียนมัธยม ที่ไม่ใช่โรงเรียนมัธยมแบบประสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนโรงเรียนมัธยมแบบประสม ที่เลือกสายอาชีพจากมัธยมศึกษาปีที่ ๓ เลือกรับเลือกได้เหมาะสมตรงตามความเป็นจริง มากกว่านักเรียนสายสามัญอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

เมื่อพิจารณาจากลักษณะของหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนมัธยมแบบประสมกับหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช ๒๕๐๓ ประกอบกับความคิดเห็นของบุคคลหลายฝ่ายถึงกล่าวแล้ว พอจะนำมาเป็นแนวทางในการตั้งสมมติฐานได้ดังนี้

- ๑. นักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสมและศึกษาอยู่ในสถานศึกษาอาชีวศึกษา น่าจะเรียนวิชาชีพได้ดีกว่านักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนที่ไม่ได้ใช้หลักสูตรมัธยมแบบประสม
- ๒. นักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนที่ไม่ใช่โรงเรียนมัธยมแบบประสม น่าจะมีผลการเรียนวิชาสามัญไม่แตกต่างกัน
- ๓. หลักสูตรวิชาศิลปะปฏิบัติของโรงเรียนมัธยมแบบประสม นี้ จะช่วยส่งเสริมการเรียนวิชาศิลปะในสถานศึกษาอาชีวศึกษา
- ๔. นักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม น่าจะมีความสามารถในการใช้และบำรุงรักษาเครื่องมือที่ใช้ในวิชาชีพได้ดีกว่านักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยม ที่ไม่ได้ใช้หลักสูตรมัธยมแบบประสม
- ๕. ครู - อาจารย์ในสถานศึกษาอาชีวศึกษาน่าจะชอบสอนนักเรียนที่มีพื้นฐานความรู้ในวิชาชีพมาก
- ๖. นักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และกำลังเรียนอยู่ในสถานศึกษาอาชีวศึกษา น่าจะเป็นผู้ที่เลือกวิชาชีพได้ตรงตามความถนัด และความสนใจของตนเอง
- ๗. นักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม น่าจะมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาชีพ

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยได้ติดต่อกับสำนักงานโครงการพัฒนาการศึกษาโรงเรียนมัธยมแบบประสมเพื่อขอทราบรายชื่อ และจำนวนนักเรียนที่สำเร็จประโยคมัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และได้ศึกษาต่อในสถานศึกษาอาชีวศึกษา ในปีการศึกษา ๒๕๑๔ - ๒๕๑๕ เพื่อใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคั้งนี้

ในการศึกษาคั้งนี้ต้องการจะติดตามนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสมทุกโรงเรียนทั่วประเทศ ซึ่งเกี่ยวข้องกับนักเรียนและโรงเรียนเป็นจำนวนมาก และแต่ละโรงเรียนเปิดสอนวิชาเลือก แตกต่างกันไปตามความเหมาะสมและความพร้อมของโรงเรียน จึงได้ร่วมกันทำเรื่องนี้ ๒ คน โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างต่างสถานที่กัน คือ

นางสาวนงลักษณ์ วรินทร์เวช	ทำกับกลุ่มตัวอย่างในโรงเรียนสวนกุหลาบ
นางกิติมา ศศะนาวิน	ทำกับกลุ่มตัวอย่างในโรงเรียนสวนกลาง

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ ได้แก่

๑. นักเรียนที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และกำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ และมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ในสถานศึกษาอาชีวศึกษาสวนกลาง ในปีการศึกษา ๒๕๑๖ จำแนกตามสถานศึกษาอาชีวศึกษา ดังตาราง ๑

ตาราง ๑ สถาบันการศึกษาและจำนวนนักเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง

ชื่อสถานศึกษาอาชีวศึกษา	จำนวน
วิทยาลัยช่างกลพระนครศรีอยุธยา	๑๔
วิทยาลัยอุเทนถวาย	๑๐
โรงเรียนการช่างอินทราชัย	๖
วิทยาลัยเพาะช่าง	๒๕
วิทยาลัยพัฒนการพระนคร	๕๖
วิทยาลัยพัฒนการบางนา	๑๖
วิทยาลัยพัฒนการ เขตพูน	๑๘
โรงเรียนพัฒนการธนบุรี	๑๐
โรงเรียนนพิตกรพิชญ์	๑๕
วิทยาลัยอาชีวศึกษาพระนครศรีอยุธยา	๗
รวม	๑๘๑

๒. นักเรียนที่สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนมัธยมที่ไม่ใช่โรงเรียนมัธยมแบบประสม ซึ่งได้ศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ในสถานศึกษาอาชีวศึกษาส่วนกลาง ในปีการศึกษา ๒๕๑๔ และ ๒๕๑๕ ซึ่งจำแนกดังตาราง ๒

ตาราง ๒ สถาบันการศึกษาและจำนวนนักเรียนที่ใช้ เป็นกลุ่มตัวอย่าง

ชื่อสถานศึกษา	จำนวนนักเรียน ในปีการศึกษา ๒๕๑๔	จำนวนนักเรียน ในปีการศึกษา ๒๕๑๕	รวม
วิทยาลัยช่างกลปทุมวัน	๒๒	๒๕	๔๗
วิทยาลัยช่างกลพระนครเหนือ	๒๐	๑๙	๓๙
วิทยาลัยเพาะช่าง	๓๐	๓๐	๖๐
วิทยาลัยพณิชยการพระนคร	๒๕	๒๖	๕๑
วิทยาลัยพณิชยการเชตุพน	—	๒๕	๒๕
วิทยาลัยพณิชยการบางนา	๒๖	๓๐	๕๖
โรงเรียนพิศรพิมุข	—	๒๕	๒๕
วิทยาลัยอุเทนถวาย	—	๒๕	๒๕
รวม	๑๒๓	๒๐๕	๓๒๘

๓. ครู - อาจารย์ที่สอนวิชาชีพในสถานศึกษาอาชีวศึกษาส่วนกลาง ในปีการศึกษา ๒๕๑๔
- ๒๕๑๕ ดังตาราง ๓

ชื่อสถานศึกษา	จำนวน
วิทยาลัยอุเทนถวาย	๑๓
โรงเรียนการช่างอินทราชัย	๑๓
วิทยาลัยเพาะช่าง	๖
วิทยาลัยพัฒนบริหารการพระนคร	๑๑
วิทยาลัยพัฒนบริหารการบางนา	๑๔
วิทยาลัยพัฒนบริหารการเซกุงพณ	๑๕
โรงเรียนพัฒนบริหารการชามบุรี	๒
โรงเรียนฝึกรพินิจ	๑๐
วิทยาลัยอาชีวศึกษาพระนครใต้	๔
รวม	๘๘

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเป็นผู้สร้าง เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษารั้งนี้ขึ้นเอง โดยอาศัยการศึกษาหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาแบบประสม หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช ๒๕๐๓ และหลักสูตรอาชีวศึกษา ประกอบกับอาศัยประสบการณ์จากการทำงานแนะแนวในโรงเรียนมัธยมแบบประสม เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามซึ่งใช้ เป็นเครื่องมือดังกล่าว ประกอบด้วย

๑. แบบสอบถามนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างแบบสอบถามนี้แบ่งออกเป็น ๒ ตอน คือ

ตอนที่ ๑ เกี่ยวกับประวัติและรายละเอียดส่วนตัว

ตอนที่ ๒ เกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนในปัจจุบัน และที่สืบเนื่องมาจากการใช้

หลักสูตรมัธยมแบบศึกษาตอนต้น มัธยมแบบประสม

๒. แบบสอบถาม ครู - อาจารย์ในสถานศึกษาอาชีวศึกษาที่เคยทำการสอนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง แบบสอบถามนี้มี ๓ ตอน คือ

ตอนที่ ๑ เกี่ยวกับประวัติและรายละเอียดส่วนตัว

ตอนที่ ๒ เกี่ยวกับความรู้สึกรู้สึกที่มีต่อการเรียนการสอนในปัจจุบัน

ตอนที่ ๓ เกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อหลักสูตร วิชาศึกษาปฏิบัติ ของโรงเรียนมัธยมแบบ

ประสม

๓. แบบกรอกคะแนนผลการสอบปลายปีมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ปีการศึกษา ๒๕๑๔ - ๒๕๑๕ ของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

๔. แบบสำรวจจำนวนนักเรียน คมส. ที่ศึกษาอยู่ในสถานศึกษาอาชีวศึกษา

การรวบรวมข้อมูล

ได้รับความร่วมมือจากสำนักงานโครงการพัฒนาการศึกษา โรงเรียนมัธยมแบบประสม (คมส.) ในการสำรวจจำนวนนักเรียนมัธยมแบบประสมที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง และช่วยเหลือในการส่งและเก็บรวบรวมแบบสอบถามจากสถานศึกษาอาชีวศึกษา

สำหรับข้อมูลที่เป็นคะแนนผลการเรียนนั้น ผู้วิจัยได้ไปคัดลอกจาก ต.๒ ก. ของสถานศึกษา
อาชีวศึกษาทุกแห่งด้วยตนเอง

การจำแนกข้อมูล

หลังจากรวบรวมแบบสอบถามได้แล้ว ได้ดำเนินการตามวิธีต่อไปนี้

๑. พิจารณาแบบสอบถาม คัดเลือกที่ไม่สมบูรณ์ออก
๒. นำแบบสอบถามที่สมบูรณ์แล้วมาแจกแจงจำนวนความถี่ของแต่ละข้ออยู่ในแบบสอบถาม
ทั้งหมด แล้วคิดหาค่าร้อยละ
๓. จัดรวบรวมเข้ากลุ่มแยกตามความคิดเห็นที่มีต่อเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกันไว้พวกเดียวกัน
๔. ที่เป็นแบบสอบถามปลายเปิด ได้รวบรวมความคิดเห็นและนำเสนอเรียงตามลำดับ
ความถี่ของผู้ที่มีความคิดเห็นคล้ายคลึงกัน
๕. เปรียบเทียบคะแนนผลการเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
โดยใช้ $t - test$

บทที่ ๔

ผลของการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อความสะดวกในการแปลผล จึงแบ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น ๖ ตอน ดังนี้

ตอนที่ ๑ สำนัวจความคิดเห็นของครู - อาจารย์ในสถานศึกษาอาชีวศึกษา ที่มีต่อนักเรียนที่สำเร็จมัธยมศึกษาตอนต้นมัธยมแบบประสม กับการเรียนการสอนในสถานศึกษาอาชีวศึกษา

ตอนที่ ๒ สำนัวจความคิดเห็นของครู - อาจารย์ในสถานศึกษาอาชีวศึกษา ที่มีต่อหลักสูตรวิชาศิลปปฏิบัติและศิลปศึกษา ของมัธยมศึกษาตอนต้นมัธยมแบบประสม

ตอนที่ ๓ สำนัวจภูมิหลัง ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม เกี่ยวกับพื้นฐานการศึกษา ก่อนเข้าเรียนในสถานศึกษาอาชีวศึกษา

ตอนที่ ๔ สำนัวจความคิดเห็นของนักเรียน ที่มีต่อการเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสม และเกี่ยวเนื่องกับการเรียนในปัจจุบัน

ตอนที่ ๕ เปรียบเทียบผลการเรียนวิชาสามัญ ระหว่างนักเรียนอาชีวศึกษา ซึ่งสำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และโรงเรียนซึ่งใช้หลักสูตรมัธยมศึกษา ๒๕๐๓

ตอนที่ ๖ เปรียบเทียบผลการเรียนวิชาชีพ ระหว่างนักเรียนอาชีวศึกษา ซึ่งสำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และโรงเรียนซึ่งใช้หลักสูตรมัธยมศึกษา พ.ศ. ๒๕๐๓

ตอนที่ ๑

ตาราง ๔ ความคิดเห็นของครู - อาจารย์ในสถานศึกษาอาชีวศึกษา ที่มีต่อนักเรียน
ซึ่งสำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม ทั้งประเภทได้รับคัดเลือกเข้าเรียน
และประเภทสอบคัดเลือกเข้าเรียนเอง

	นักเรียนที่ได้รับ คัดเลือกดีกว่า		นักเรียนที่สอบ เข้าเรียนเองดีกว่า		ไม่แตกต่างกัน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ความสนใจและตั้งใจในการ เรียน และการปฏิบัติงาน	๒๑	๒๓.๘๖	๒๖	๒๙.๕๕	๕๑	๕๖.๕๙
ความสามารถและความถนัดพิเศษ ในวิชาที่เรียน	๑๖	๑๘.๑๘	๒๔	๒๗.๒๗	๕๘	๖๔.๕๕
การใช้และบำรุงรักษาเครื่องมือ	๑๖	๑๘.๑๘	๑๗	๑๙.๓๒	๕๕	๖๒.๕๐
ความคิดริเริ่ม	๑๙	๒๑.๕๙	๑๘	๒๐.๔๕	๕๑	๕๗.๙๕
การตัดสินใจ	๑๘	๒๐.๔๕	๒๐	๒๒.๗๓	๕๐	๕๖.๘๒
ความเป็นผู้นำ	๑๘	๑๙.๙๑	๑๙	๒๑.๕๙	๕๕	๖๒.๕๐
ทัศนคติที่ต่อวิชาชีพที่เรียน	๑๕	๑๗.๐๕	๒๕	๒๘.๔๑	๕๘	๖๔.๕๕
พื้นฐานความรู้โดยทั่ว ๆ ไป	๑๙	๒๑.๕๙	๒๕	๒๘.๔๑	๕๘	๖๔.๕๕
สภาพร่างกายที่เหมาะสมกับวิชาชีพ	๘	๙.๐๙	๑๘	๑๙.๙๑	๖๒	๖๙.๐๐
ผลสำเร็จในการ เรียน	๑๐	๑๑.๓๖	๒๕	๒๘.๔๑	๕๕	๖๑.๒๓

จากตาราง ๔ แสดงว่าครู - อาจารย์ในสถานศึกษาอาชีวศึกษาจำนวนเกินกว่าร้อยละ ๕๐
มีความเห็นว่า นักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสมและศึกษาต่อในสถานศึกษาอาชีวศึกษา
นั้น ทั้งประเภทที่ได้รับคัดเลือกเข้าเรียน และประเภทที่สอบคัดเลือกเข้าเรียนเอง มีคุณสมบัติในด้าน

ต่าง ๆ คึงกล่าวโดยเคียงกัน จำนวนนักเรียนจากโรงเรียนที่สละคัดเลือกเข้าเรียนเอง
ดีกว่านักเรียนที่ได้รับคัดเลือกหลายประการ ยกเว้นในด้านการมีความคิดริเริ่มเท่านั้นที่นักเรียนที่ได้
รับคัดเลือกดีกว่า

ตาราง ๕ ความคิดเห็นของครูในสถานศึกษาอาชีพศึกษาที่มีต่อนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียน
มัธยมแบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ไม่ใช่โรงเรียนมัธยม
แบบประสม (โรงเรียนมัธยมที่จังหวัดสุพรรณบุรีศึกษาตอนต้น พุทธศักราช ๒๕๐๓)

	นักเรียนจาก คมส. ดีกว่า		นักเรียนมัธยม ที่ไม่ใช่ คมส. ดีกว่า		ไม่แตกต่างกัน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ความสนใจและตั้งใจในการเรียน และการปฏิบัติงาน	๓๒	๓๖.๓๖	๖	๖.๘๒	๕๐	๕๖.๘๒
ความสามารถและความถนัดพิเศษ ในวิชาที่เรียน	๓๑	๓๕.๒๓	๑๐	๑๑.๓๖	๔๗	๕๓.๔๑
การใช้และบำรุงรักษาเครื่องมือ	๒๕	๓๒.๙๕	๖	๖.๘๒	๕๓	๖๐.๒๓
ความคิดริเริ่ม	๒๒	๒๕.๐๐	๑๒	๑๓.๖๔	๕๔	๖๑.๓๖
การตัดสินใจ	๒๘	๓๑.๘๒	๑๑	๑๒.๕๐	๔๙	๕๕.๖๘
ความเป็นผู้นำ	๒๑	๒๓.๘๖	๑๓	๑๔.๗๗	๕๔	๖๑.๓๖
ทัศนคติที่มีต่อวิชาชีพที่เรียน	๓๔	๓๘.๖๔	๗	๗.๘๕	๔๗	๕๓.๔๑
พื้นฐานความรู้โดยทั่วไป	๒๑	๒๓.๘๖	๑๒	๑๓.๖๔	๕๕	๖๒.๕๐
สภาพร่างกายที่เหมาะสมกับวิชาชีพ	๑๒	๑๓.๖๔	๗	๗.๘๕	๖๙	๗๘.๕๑
ผลสำเร็จในการเรียน	๑๗	๑๙.๓๒	๑๓	๑๔.๗๗	๕๘	๖๕.๙๑

จากตาราง ๕ แสดงว่าครู - อาจารย์ในสถานศึกษาอาชีวศึกษาจำนวนมากกว่าร้อยละ ๕๓ มีความเห็นว่า นักเรียนที่สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมัธยมแบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่ไม่ใช่มัธยมแบบประสม ไม่มีความแตกต่างกันในเรื่องต่าง ๆ ทั้งกว้างขวาง ครู - อาจารย์นอกจากนี้จำนวนน้อยกว่าร้อยละ ๓๘ มีความเห็นว่า นักเรียนจากมัธยมแบบประสมดีกว่า และมีครู - อาจารย์จำนวนน้อยกว่าร้อยละ ๑๔ ที่มีความเห็นว่านักเรียนที่ไม่ใช่ นักเรียนจากโรงเรียนมัธยมแบบประสมดีกว่า

ตาราง ๖ ความคิดเห็นของครูที่มีต่อพื้นฐานความรู้ของนักเรียน
และการจัดชั้นเรียนในสถานศึกษาอาชีวศึกษา

	ช่วยให้สอน สะดวกขึ้นมาก		ช่วยให้สอน สะดวกขึ้นเล็กน้อย		ไม่ช่วย อะไรเลย	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
๑. ความคิดเห็นของครู - อาจารย์ ซึ่งมีต่อนักเรียนที่มีพื้นฐานทางวิชาชีพ อันมีผลสืบเนื่องถึงผลการเรียน การสอนในปัจจุบัน	๒๕	๒๕.๕๕	๕๓	๖๐.๒๓	๑๐	๑๑.๓๖
	นักเรียนที่มี พื้นฐานรูมาบาง		นักเรียนที่ไม่มี พื้นฐานรูมาเลย		นักเรียน ประเภทใดก็ได้	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
๒. ประเภทของนักเรียนที่ครู - อาจารย์ชอบสอน	๕๑	๕๗.๕๕	๑๗	๑๙.๓๒	๒๐	๒๒.๑๓

ตาราง ๒ (ต่อ)

	ลำบากใจ ในการสอน		เฉย ๆ		สบายใจ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
๓. ความคิดเห็นของครู - อาจารย์ ต่อการสอนนักเรียนที่มีพื้นความรู้ ต่างกันมาก	๓๒	๘๑.๘๒	๑๖	๑๘.๑๘	-	-
๔. ลักษณะการจัดชั้นเรียนที่ครู - อาจารย์คิดว่าจะทำให้การเรียน การสอนได้ผลดี	พื้นความรู้ ใกล้เคียงกัน		พื้นความรู้ ต่างกันมาก		ระดับใดก็ได้	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	๘๓	๘๘.๓๒	๒	๒.๒๓	๓	๓.๔๓
๕. ลักษณะการจัดชั้นเรียนในสถานศึกษาอาชีพศึกษา ในปัจจุบัน	ค่าหนึ่งถึงพื้นฐาน ความรู้ของ นักเรียน		ไม่ค่าหนึ่งถึง พื้นฐานของ นักเรียน			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	๓๘	๘๘.๖๘	๑๐	๑๑.๓๖		

ตาราง ๖ (ต่อ)

	พอใจ		ไม่พอใจ		เฉย ๆ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
๖. ความกีดเห็นของครู - อาจารย์ ต่อการจัดชั้นเรียนแบบค่านึงถึงพื้นฐาน ความรู้ของนักเรียน	๖๕	๘๘.๖๑	—	—	๑๓	๑๕.๓๘
๗. ความกีดเห็นของครู - อาจารย์ ต่อการจัดชั้นเรียนแบบไม่ค่านึงถึง พื้นฐานความรู้ของนักเรียน	๒	๒๐.๐๐	๖	๖๐.๐๐	๒	๒๐.๐๐

จากตาราง ๖ แสดงว่า ครู - อาจารย์ส่วนมาก ชอบสอนนักเรียนที่มีพื้นฐานความรู้ทางวิชาชีพมาก่อน เพราะสอนได้สะดวกขึ้น (ข้อ ๑., ข้อ ๒., ข้อ ๓.) และมีความเห็นว่าการจัดชั้นเรียนโดยให้นักเรียนมีพื้นฐานใกล้เคียงกันไว้ด้วยกัน จะมีผลดีต่อการเรียนการสอน มีครู - อาจารย์ส่วนน้อยที่สุดที่ไม่ค่านึงว่าจะจัดชั้นเรียนแบบใด (ข้อ ๔.)

ลักษณะการจัดชั้นเรียนในสถานศึกษาอาชีวศึกษาในปัจจุบัน ส่วนมากเป็นการจัดที่ค่านึงถึงความรู้พื้นฐานของนักเรียน มีจำนวนน้อยมากที่จัดชั้นเรียน โดยไม่ค่านึงถึงระดับพื้นฐานความรู้ของนักเรียน และครู - อาจารย์ส่วนมากพอใจกับการจัดชั้นเรียน โดยแยกตามระดับพื้นฐานความรู้ของนักเรียน (ข้อ ๕., ข้อ ๖.)

~~๑.~~ ข้อเสนอแนะของครู - อาจารย์ในการจัดชั้นเรียนในสถานศึกษาอาชีวศึกษา

๑. ควรแยกเด็กเรียนดี - เรียนอ่อน จัดเป็นคณะห้องกัน

๒. ไม่ควรให้นักเรียนเก่งที่สุดและอ่อนที่สุดอยู่ในห้องเดียวกัน
๓. นักเรียนจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม ควรอยู่คณะตามห้องต่าง ๆ เพื่อช่วยเหลือแนะนำผู้อื่น
๔. ให้เด็กเรียนที่อยู่คณะตามห้องต่าง ๆ เพื่อช่วยเป็นตัวอย่างที่ดี
๕. ไม่ควรให้เด็กตกชั้นรวมไว้ห้องเดียวกันหมด
๖. ควรจัดเป็นสหศึกษา และแต่ละชั้นไม่ควรเกิน ๓๐ คน
๗. เด็กอ่อนมากควรแยกเป็นห้องต่างหาก เพื่อกวัดชั้นเป็นพิเศษ

ตาราง ๗ แสดงความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนที่สำเร็จมัธยมศึกษาตอนต้น
มัธยมแบบประสม กับนักเรียนอื่น ๆ

	เข้ากันได้ดีมาก		เข้ากันได้ดีพอสมควร		เข้ากันได้ไม่ได้เลย		ไม่อาจทราบได้	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ความคิดเห็นของครู - อาจารย์ที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนมัธยมแบบประสม กับนักเรียนอื่น ๆ	๑๘	๒๐.๔๕	๖๑	๖๘.๓๒	๑	๑.๑๔	๘	๙.๐๙

จากตาราง ๗ แสดงว่าครูส่วนมากเห็นว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความสัมพันธ์กันดี รองลงไปมีความเห็นว่าเข้ากันได้ดีมาก มีครู - อาจารย์จำนวนน้อยมากที่เห็นว่าเข้ากันได้ไม่ได้เลย

หน้า ๒

ตาราง ๘ แสดงความคิดเห็นของครู - อาจารย์ในสถานศึกษาอาชีพศึกษา ที่มีต่อหลักสูตร
มัธยมศึกษาตอนต้นมัธยมแบบประสม เกี่ยวกับเนื้อหาวิชา อัตราเวลาเรียน ใน
หมวดวิชาธุรกิจศิลป์

ความคิดเห็นเกี่ยวกับ เนื้อหาวิชา	กว้างเกินไปควรตัดออก		เหมาะสมดีแล้ว		น้อยเกินไปควรเพิ่มอีก	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ธุรกิจทั่วไป ๑๑	๕	๙.๖๒	๔๔	๘๔.๖๒	๓	๕.๗๗
พิมพ์ดีด ๒๑	๒	๓.๘๕	๔๗	๙๐.๓๘	๓	๕.๗๗
พิมพ์ดีด ๓๑	๒	๓.๘๕	๔๗	๙๐.๓๘	๓	๕.๗๗
บัญชี ๒๑	๕	๙.๖๒	๔๔	๘๔.๖๒	๓	๕.๗๗
บัญชี ๓๑	๕	๙.๖๒	๔๔	๘๔.๖๒	๓	๕.๗๗
ปฏิบัติสำนักงาน ๓๑	๖	๑๑.๕๔	๔๓	๘๒.๖๙	๓	๕.๗๗
การขายปลีก ๓๑	—	—	๔๗	๙๐.๓๘	๕	๑๑.๙๕
ความคิดเห็นเกี่ยวกับอัตรา เวลาเรียน	มากเกินไปควรลด		เหมาะสมดีแล้ว		น้อยเกินไปควรเพิ่ม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ธุรกิจทั่วไป ๑๑	๑	๑.๙๒	๔๖	๘๘.๐๖	๕	๙.๖๒
พิมพ์ดีด ๒๑	๗	๑๓.๕๖	๔๓	๘๒.๖๙	๒	๓.๘๕
พิมพ์ดีด ๓๑	๖	๑๑.๕๔	๔๓	๘๒.๖๙	๓	๕.๗๗
บัญชี ๒๑	๔	๗.๖๙	๔๕	๘๖.๕๔	๓	๕.๗๗
บัญชี ๓๑	๔	๗.๖๙	๔๔	๙๐.๓๘	๔	๗.๖๙
ปฏิบัติสำนักงาน ๓๑	๗	๑๓.๕๖	๔๕	๘๖.๕๔	—	—
ขายปลีก ๓๑	๓	๕.๗๗	๔๕	๘๖.๕๔	๔	๗.๖๙

ตาราง ๔ (ต่อ)

ความสัมพันธ์ระหว่างหลักสูตร วิชา ธุรกิจศิลป์ ในโรงเรียนมัธยมแบบ ประสมกับหลักสูตร วิชาพณิชยการ ในสถานศึกษาอาชีวศึกษา	สัมพันธ์กันมาก		สัมพันธ์กัน ปานกลาง		สัมพันธ์กันน้อย		ไม่สัมพันธ์เลย	
	จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ
ธุรกิจทั่วไป ๑๑	๑๑	๒๑.๑๕	๓๘	๗๕.๐๐	๒	๓.๘๕	—	—
พิมพ์ดีด ๒๑	๑๑	๒๑.๑๕	๓๘	๗๕.๐๐	๒	๓.๘๕	—	—
พิมพ์ดีด ๓๑	๑๑	๒๑.๑๕	๓๘	๗๕.๐๐	๒	๓.๘๕	—	—
บัญชี ๒๑	๕	๑๐.๓๑	๔๑	๘๔.๘๘	๑	๑.๙๒	๑	๑.๙๒
บัญชี ๓๑	๕	๑๐.๓๑	๔๒	๘๖.๓๓	๑	๑.๙๒	๑	๑.๙๒
ปฏิบัติสำนักงาน ๓๑	๑๐	๑๙.๖๑	๔๐	๘๑.๖๓	๑	๑.๙๒	๑	๑.๙๒
ขายปลีก ๓๑	๗	๑๔.๒๘	๓๘	๗๕.๐๐	๕	๑๐.๓๑	๑	๑.๙๒

จากตาราง ๔ แสดงว่า ครู - อาจารย์ในสถานศึกษาอาชีวศึกษา เกินกว่าร้อยละ ๘๒ มีความเห็นว่าเนื้อหา อัตราเวลาเรียนของวิชาต่าง ๆ ในหมวดธุรกิจศิลป์ ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นมัธยมแบบประสม เหมาะสมดีแล้ว และมีความเห็นว่ามี ความสอดคล้องกับการเรียนพณิชยการพอสมควร ครู - อาจารย์นอกจากนี้มีความเห็นว่า เนื้อหาวิชาและอัตราเวลาเรียนกว้างขวางและมากเกินไปควรลดลง มีเป็นจำนวนมากกว่าครู - อาจารย์ที่เห็นว่าเนื้อหาและอัตราเวลาเรียนน้อยเกินไปควรเพิ่มอีก และที่มีความเห็นว่าหลักสูตรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันมาก มีเป็นจำนวนมากกว่าที่เห็นว่าหลักสูตรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันน้อยและไม่สัมพันธ์กันเลย

ครู - อาจารย์ที่สอนวิชาชีพประเภทพณิชยการ ได้เสนอแนะในการปรับปรุงหลักสูตรวิชาธุรกิจศิลป์ รวบรวมได้ดังนี้ -

๑. วิชาธุรกิจทั่วไปเนื้อหาดีแล้ว แต่ผู้สอนควรเป็นครูทางด้านนี้โดยตรง เพื่อสร้างกิจนิสัย

ที่ดีในการเรียนวิชาชีพ มิฉะนั้นจะแก้ไขยากมากเมื่อมาเรียนในอาชีวศึกษา

๒. วิชาพิมพ์ดีด ควรเพิ่มการพิมพ์แบบฟอร์มต่าง ๆ ให้ลดชั่วโมงเพราะต้องการให้เพียงพิมพ์เป็นเท่านั้น ส่วนความชำนาญจะฝึกได้อีกในเมื่อได้เรียนต่อในอาชีวศึกษา

๓. วิชาปฏิบัติกร ๓๑ เนื้อหาบางเรื่องซ้ำกับธุรกิจทั่วไป ควรตัดออก

๔. วิชาขายปลีก ๓๑ ควรมีการจัดร้านค้าเพื่อปฏิบัติจริง ถ้าสามารถจัดทำได้ ถ้าไม่สามารถจัดได้ ควรให้เด็กได้ฝึกงานตามร้านค้าทั่วไปที่อยู่ในชั้นมาตรฐาน

๕. วิชาคณิตศาสตร์ ควรฝึกการคิดเลขเร็ว

ตาราง ๕ ความคิดเห็นของครู - อาจารย์ในสถานศึกษาประเภทพณิชยการ ที่มีต่อหลักสูตรวิชาชีพประเภทพณิชยการ ในสถานศึกษาอาชีวศึกษา

ความคิดเห็นของครู - อาจารย์	สมควรปรับปรุง		ไม่จำเป็นต้องปรับปรุง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
การปรับปรุงหลักสูตรวิชาชีพประเภทพณิชยการให้สอดคล้องกับวิชาธุรกิจศิลป์	๒๑	๕๐.๓๘	๓๐	๕๘.๖๒
หลักสูตรวิชาชีพประเภทพณิชยการที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน	๒๗	๕๑.๘๒	๒๕	๔๕.๒๘

จากตาราง ๕ แสดงว่า ครู - อาจารย์ที่มีความคิดเห็นว่าไม่จำเป็นต้องปรับปรุงหลักสูตรของสถานศึกษาอาชีวศึกษา ให้สอดคล้องกับหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น มีเป็นจำนวนมากกว่าครู - อาจารย์ที่มีความคิดเห็นว่าสมควรจะปรับปรุงให้สอดคล้องกัน สำหรับหลักสูตรวิชาชีพที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนี้มีครู - อาจารย์เห็นว่าสมควรปรับปรุงเป็นจำนวนมากกว่าที่เห็นว่าเหมาะสมแล้ว และขอเสนอแนะในการปรับปรุงหลักสูตรดังกล่าว รวบรวมได้ดังนี้

๑. การเรียนเน้นเนื้อหามากกว่าการปฏิบัติจริง ๆ ควรเพิ่มภาคปฏิบัติ

๒. คนไทยไม่ค่อยรักอาชีพทางการค้าขาย หลักสูตรควรเน้นการปลูกฝังความรู้ทางค้านี้

ใหม่มากขึ้น

๓. หลักสูตรควร เน้นเรื่องความรับผิดชอบและจรรยาบรรณใหม่าก เพราะเป็นสิ่งสำคัญ ต่ออาชีพมากกว่าเนื้อหาวิชา

๔. ควรปรับปรุงหลักสูตรให้เข้ากับสภาวะทาง เศรษฐกิจและสังคมปัจจุบัน

๕. กวรมีวิชาเลือกมากขึ้น และควรมีความต่อเนื่องของแต่ละวิชามากกว่าปัจจุบัน

๖. เนื้อหาวิชาปีที่โรงเรียนธรรมดาเป็นบรรทัดฐาน ทำให้มักเรียนจาก คมส.ต้องเรียนซ้ำซาก เกิดความเบื่อหน่าย แนวโน้มของหลักสูตรควรคำนึงถึงข้อนี้บ้าง

ตาราง ๑๐ แสดงความคิดเห็นของครู - อาจารย์ในสถานศึกษาอาชีวศึกษา ที่มีต่อหลักสูตร
มัธยมศึกษาตอนต้นมัธยมแบบประสม เกี่ยวกับเนื้อหาวิชา อัตราเวลาเรียน
ในหมวดวิชาอุตสาหกรรมศิลป์

ความคิดเห็นเกี่ยวกับ เนื้อหาวิชา	กว้างเกินไปควรตัดออก		เหมาะสมแล้ว		น้อยเกินไปควรเพิ่มอีก	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
อุตสาหกรรมศิลป์ทั่วไป ๑๑	๑	๓.๘๕	๒๒	๘๔.๖๒	๓	๑๑.๕๔
เขียนแบบ ๒๑	๒	๗.๖๙	๒๐	๗๖.๙๒	๔	๑๕.๓๘
เขียนแบบ ๓๑	๓	๑๑.๕๔	๒๐	๗๖.๙๒	๓	๑๑.๕๔
ก่อสร้าง ๒๑	—	—	๒๑	๘๐.๗๗	๕	๑๘.๒๓
ก่อสร้าง ๓๑	๓	๑๑.๕๔	๒๐	๗๖.๙๒	๓	๑๑.๕๔
โลหะ ๒๑	—	—	๒๕	๙๖.๖๕	๑	๓.๘๕
โลหะ ๓๑	๒	๗.๖๙	๒๐	๗๖.๙๒	๔	๑๕.๓๘
ช่างยนต์ ๒๑	๒	๗.๖๙	๒๒	๘๔.๖๒	๒	๗.๖๙
ช่างยนต์ ๓๑	๑	๓.๘๕	๒๓	๘๘.๔๖	๒	๗.๖๙
ไฟฟ้าวิทยุ ๒๑	๑	๓.๘๕	๒๔	๙๒.๓๑	๑	๓.๘๕
ไฟฟ้าวิทยุ ๓๑	—	—	๒๕	๙๖.๖๕	๑	๓.๘๕

ตาราง ๑๐ (ต่อ)

ความคิดเห็นเกี่ยวกับ อัตราเวลาเรียน	มากเกินไปควรลด		เหมาะสมแล้ว		น้อยเกินไปควรเพิ่ม			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
อุตสาหกรรมศิลป์ทั่วไป ๑๑	๓	๑๑.๕๔	๒๒	๘๔.๖๒	๑	๓.๘๕		
เขียนแบบ ๒๑	๑	๓.๘๕	๒๓	๘๘.๔๖	๒	๗.๖๙		
เขียนแบบ ๓๑	—	—	๒๐	๗๖.๙๒	๖	๒๓.๐๘		
ก่อสร้าง ๒๑	๑	๓.๘๕	๒๒	๘๔.๖๒	๓	๑๑.๕๔		
ก่อสร้าง ๓๑	๒	๗.๖๙	๒๑	๘๐.๗๗	๓	๑๑.๕๔		
โลหะ ๒๑	๓	๑๑.๕๔	๒๓	๘๘.๔๖	—	—		
โลหะ ๓๑	๔	๑๕.๓๘	๒๑	๘๐.๗๗	๑	๓.๘๕		
ช่างยนต์ ๒๑	๓	๒๖.๙๒	๑๘	๖๙.๒๓	๑	๓.๘๕		
ช่างยนต์ ๓๑	๔	๑๕.๓๘	๒๒	๘๔.๖๒	—	—		
ไฟฟ้าวิทยุ ๒๑	๒	๗.๖๙	๒๒	๘๔.๖๒	๒	๗.๖๙		
ไฟฟ้าวิทยุ ๓๑	๔	๑๕.๓๘	๒๒	๘๔.๖๒	—	—		
ความสัมพันธ์ระหว่างหลักสูตร อุตสาหกรรมศิลป์ในโรงเรียน มัธยมแบบประสม กับหลักสูตร ช่างอุตสาหกรรมในอาชีวศึกษา	สัมพันธ์กันมาก		สัมพันธ์กัน ปานกลาง		สัมพันธ์กันน้อย		ไม่สัมพันธ์เลย	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
อุตสาหกรรมศิลป์ทั่วไป ๑๑	๓	๑๑.๕๔	๑๙	๗๓.๐๘	๓	๑๑.๕๔	๑	๓.๘๕
เขียนแบบ ๒๑	๔	๑๕.๓๘	๒๐	๗๖.๙๒	๒	๗.๖๙	—	—
เขียนแบบ ๓๑	๔	๑๕.๓๘	๒๐	๗๖.๙๒	๒	๗.๖๙	—	—
ก่อสร้าง ๒๑	๔	๑๕.๓๘	๑๘	๖๙.๒๓	๔	๑๕.๓๘	—	—

ตาราง ๑๐ (ต่อ)

ความสัมพันธ์ระหว่างหลักสูตร อุตสาหกรรมศิลป์ในโรงเรียน มัธยมแบบประสม กับหลักสูตร ช่างอุตสาหกรรมในอาชีวศึกษา	สัมพันธ์กันมาก		สัมพันธ์กัน ปานกลาง		สัมพันธ์กันน้อย		ไม่สัมพันธ์เลย	
	จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ
ก่อสร้าง ๓๑	๔	๑๕.๓๘	๑๘	๖๙.๒๓	๔	๑๕.๓๘	—	—
โลหะ ๒๑	๒	๗.๖๙	๒๒	๘๔.๖๒	๑	๓.๘๕	๑	๓.๘๕
โลหะ ๓๑	๓	๑๑.๕๔	๒๑	๘๐.๗๗	๑	๓.๘๕	๑	๓.๘๕
ช่างยนต์ ๒๑	๓	๑๑.๕๔	๑๘	๖๙.๒๓	๓	๑๑.๕๔	๒	๗.๖๙
ช่างยนต์ ๓๑	๓	๑๑.๕๔	๑๖	๖๑.๕๔	๕	๑๘.๒๓	๒	๗.๖๙
ไฟฟ้าวิทยุ ๒๑	—	—	๒๒	๘๔.๖๒	๔	๑๕.๓๘	—	—
ไฟฟ้าวิทยุ ๓๑	—	—	๒๑	๘๐.๗๗	๕	๑๘.๒๓	—	—

จากตาราง ๑๐ แสดงว่า ครู - อาจารย์ในสถานศึกษาอาชีวศึกษา จำนวนเกินกว่าร้อยละ ๗๖ มีความเห็นว่า เนื้อหาและอัตราเวลาเรียนของวิชาต่าง ๆ ในหมวดอุตสาหกรรมศิลป์ ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นมัธยมแบบประสม เหมาะสมทีเดียว และมีความเห็นว่ามี ความสอดคล้องกับการเรียนวิชาช่างอุตสาหกรรมพอสมควร ครู - อาจารย์นอกจากนี้มีความเห็นว่า เนื้อหาวิชาและอัตราเวลาเรียนน้อยเกินไปควรเพิ่มอีก มีเป็นจำนวนมากกว่าครู - อาจารย์ที่เห็นว่า เนื้อหาและอัตราเวลาเรียนกว้างและมากเกินไปควรตัดออก และที่เห็นว่าหลักสูตรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันมากมีเป็นจำนวนมากกว่าที่เห็นว่าหลักสูตรทั้งสอง มีความสัมพันธ์กันน้อย และไม่สัมพันธ์กันเลย

ขอเสนอแนะในการปรับปรุงหลักสูตรวิชาอุตสาหกรรมศิลป์ รวบรวมได้ดังนี้

๑. ควรเพิ่มเนื้อหาวิชาคณิตศาสตร์ช่าง
๒. เพิ่มวิชาฟิสิกส์ประยุกต์

๓. เพิ่มวิชาช่างสุขภัณฑ์ สำหรับผู้สนใจด้านการก่อสร้าง
๔. ควรฝึกจินตทัศน์ในการ เป็นช่างให้ตั้งแต่เริ่มแรก เพราะถ้าพื้นฐานทางด้านนี้ไม่ดี จะแก้ไขไม่ได้
๕. ควร เน้นการปฏิบัติให้มากกว่าการให้จำเนื้อหา - ทฤษฎี

ตาราง ๑๑ ความคิดเห็นของครู - อาจารย์ในสถานศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม ที่มีต่อหลักสูตร วิชาชีพประเภทช่างอุตสาหกรรมในสถานศึกษาอาชีวศึกษา

ความคิดเห็นของครู - อาจารย์	สมควรปรับปรุง		ไม่จำเป็นต้องปรับปรุง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
การปรับปรุงหลักสูตร วิชาช่างอุตสาหกรรม ให้สอดคล้องกับวิชาอุตสาหกรรมศิลป์	๒๕	๘๖.๖๕	๑	๓.๔๕
หลักสูตร วิชาช่างอุตสาหกรรมที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน	๒๒	๘๕.๖๒	๔	๑๕.๓๘

จากตาราง ๑๑ แสดงว่า ครู - อาจารย์ที่มีความคิดเห็นว่า สมควรปรับปรุงหลักสูตรของสถานศึกษาอาชีวศึกษา ให้สอดคล้องกับหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น มีมากกว่าจำนวนครู - อาจารย์ ที่เห็นว่าไม่จำเป็นต้องปรับปรุงให้สอดคล้องกัน สำหรับหลักสูตร วิชาชีพที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนั้น มีครู - อาจารย์เห็นว่าสมควรปรับปรุงเป็นจำนวนมากกว่าที่เห็นว่าเหมาะสมดีแล้ว และขอเสนอแนะในการปรับปรุงหลักสูตรดังกล่าว รวบรวมได้ดังนี้

๑. ควรมีความต่อเนื่องของวิชาในแต่ละปีให้มากขึ้น
๒. หลักสูตร ป.วส. ควรสัมพันธ์กับพื้นฐานเดิมให้มากกว่าปัจจุบัน
๓. ควร ได้ปฏิบัติจริงมากกว่าให้จำลงแบบ
๔. หลักสูตร วิชาต้องมีการปรับปรุง เพื่อผลิตเด็กได้ตามความต้องการของตลาด
๕. หลักสูตร วิชาช่างต้องปรับปรุงเสมอ ให้ทันกับวิทยาการสมัยใหม่

๖. จำนวนนักเรียนกับจำนวนอุปกรณ์ - เครื่องมือที่ใช้ฝึก ควรสมดุลกัน
๗. ควรเพิ่มเนื้อหาในบทวิชา เพื่อปลูกฝังทัศนคติและกิจนิสัยที่ดี ในการประกอบอาชีพข้างต่อไป สิ่งสำคัญคือครูต้อง เป็นแบบอย่างที่ดี

ตอนที่ ๓

ตาราง ๑๒ แสดงภูมิหลังของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม เกี่ยวกับ
 1. พื้นความรู้และลักษณะการเลือกสายการเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

	ต่ำกว่า ๒.๐๐		๒.๐๐ - ๒.๕๐		๒.๕๐ - ๓.๐๐		เกินกว่า ๓.๐๐	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
๑. คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการสอบปลายปี ชั้น ม.ก.๓	๑๔	๗.๗๓	๘๒	๔๕.๓๐	๕๗	๓๑.๕๘	๒๘	๑๕.๓๙
๒. ระยะเวลาที่เคยเรียนหลักสูตรมัธยมแบบประสม	๑ ปี		๒ ปี		๓ ปี		มากกว่า ๓ ปี	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	๓	๑.๖๖	๒๓	๑๒.๗๑	๑๔๔	๘๒.๓๒	๖	๓.๓๑
๓. จำนวนของผู้ที่เคยและไม่เคยเลือกเรียนวิชาศิลปะปฏิบัติในโรงเรียนมัธยมแบบประสม (ม.ก.๒)					เคยเลือก		ไม่เคยเลือก	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	๑๔๔	๗.๕๖	๓๗	๒๐.๕๔				

ตาราง ๑๒ (ต่อ)

	กหกรรมศิลป์		เกษตรกรรมศิลป์		ธุรกิจศิลป์		อุตสาหกรรมศิลป์		ศิลป์ศึกษา	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
๔. จำนวนนักเรียนที่เลือกเรียนในหมวดวิชาต่าง ๆ (เมื่อเรียนจบชั้น ม.ศ.๒)	๑๙	๑๐.๕๐	๖	๓.๓๑	๘๑	๕๐.๑๘	๕๓	๒๙.๒๘	๑๒	๖.๖๒
๕. วิชาที่เลือกเรียนในชั้น ม.ศ.๒ ทรงกับสายการเรียนในวิทยาลัยหรือไม่	ทรง		ไม่ทรง		ทรง		ไม่ทรง			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	๑๒๘	๘๘.๘๙	๑๖	๑๑.๑๑						
๖. จำนวนผู้ที่เคยและไม่เคยเลือกเรียนวิชาศิลปะปฏิบัติในชั้น ม.ศ.๓	เคยเลือก		ไม่เคยเลือก		เคยเลือก		ไม่เคยเลือก			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	๑๔๓	๙๙.๐๑	๓	๒.๐๑	๓๘	๒๕.๖๘	๑๑๒	๗๔.๓๒	๑๑๖	๗๙.๓๒

ตาราง ๑๒ (ต่อ)

	กหกรรมศิลป์		เกษตรกรรมศิลป์		ธุรกิจศิลป์		อุตสาหกรรมศิลป์		ศิลปศึกษา	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
๗. จำนวนนักเรียนที่เลือกเรียนในหมวดวิชาต่างๆ (เมื่อเรียนอยู่ชั้น ม.ก.๓)	๑๕	๘.๒๕	๓	๑.๖๖	๘๗	๔๘.๐๗	๕๒	๒๘.๓๓	๒๘	๑๓.๒๘
๘. วิชาที่เลือกเรียนในชั้น ม.ก.๓ ตรงกับสายการเรียนในปัจจุบันหรือไม่					ตรง		ไม่ตรง			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	๑๒๐	๘๓.๓๓	๒๓	๑๖.๐๘						

จากตาราง ๑๒ แสดงว่า

๑. คะแนนเฉลี่ยปลายปีชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ของนักเรียนมัธยมแบบประสมที่ศึกษาในสถานศึกษาอาชีวศึกษาจำนวนร้อยละ ๘๕ เป็นคะแนนระหว่าง ๒.๐๐ - ๒.๕๐ นอกนั้นเป็นผู้ที่อยู่ในระดับ ๒.๖๐ - ๓.๐๐ มากกว่าผู้ที่อยู่ในระดับเกินกว่า ๓.๐๐ และผู้ที่ใดคะแนนต่ำกว่า ๒.๐๐ มีเพียงร้อยละ ๗ (ขอ ๑.)

๒. นักเรียนมัธยมแบบประสมที่ศึกษาในสถานศึกษาอาชีวศึกษา จำนวนเกินกว่าร้อยละ ๘๒ ได้เคยเรียนหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นมัธยมแบบประสมมาเป็นเวลา ๓ ปี จำนวนผู้ที่เรียน ๒ ปี มีมากกว่าผู้ที่เรียนเกินกว่า ๓ ปี และน้อยกว่า ๒ ปี จำนวนผู้ที่เรียนมาเพียง ๑ ปี มีเพียงร้อยละ ๑ (ขอ ๒.)

๓. นักเรียนเหล่านี้ เป็นผู้ที่เคยเลือกเรียนวิชาศิลปะปฏิบัติมาก่อน เป็นจำนวนเกินกว่า ร้อยละ ๗๘ และเป็นผู้ที่เลือกเรียนต่อได้ตรงตามสายการ เรียนที่เคยเรียนมาก่อนเกินกว่าร้อยละ ๘๓ (ขอ ๓., ขอ ๕., ขอ ๖., ขอ ๘.)

๔. นักเรียนเลือกเรียนวิชาเลือกในหมวดธุรกิจศิลปะมากกว่าหมวดอื่น ๆ รองลงไปได้แก่ อุตสาหกรรมศิลป์ กหกรรมศิลป์ และศิลปศึกษา ที่เลือกเรียนน้อยที่สุดได้แก่หมวดเกษตรกรรมศิลป์ (ขอ ๔., ขอ ๗.)

ตาราง ๑๓ แสดงจำนวนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจเลือกเรียนวิชา
ในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของนักเรียนมัธยมแบบประสม

	อันดับ	บิดา มารดา		ครูประจำวิชา		ครูประจำชั้น		ครูแนะแนว		เพื่อน		ตัวนักเรียนเอง	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
		จำนวนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจเลือกเรียนวิชาต่าง ๆ	๑	๔	๔.๕๓	๘	๘.๕๒	๔	๒.๒๑	๒๔	๑๓.๒๖	๑๒	๖.๖๓
เรียงตามลำดับความสำคัญ	๒	๕๖	๓๐.๕๔	๘	๘.๕๒	๒	๑.๑๐	๘๔	๔๖.๔๑	๑๐	๕.๕๒	๒๑	๑๑.๖๐
	๓	๕๓	๓๑.๕๔	๒๕	๑๖.๐๒	๑๘	๙.๕๔	๘๘	๒๖.๕๒	๒๒	๑๒.๑๕	๗	๓.๘๓
	๔	๒๓	๑๒.๓๑	๘๕	๒๔.๘๖	๕๔	๒๘.๘๓	๕	๒.๕๓	๓๕	๒๑.๕๕	๑๑	๖.๐๘
	๕	๑๔	๗.๓๓	๕๒	๒๘.๗๒	๘๒	๔๕.๓๐	๕	๒.๕๓	๑๕	๗.๕๐	๕	๒.๖๖
	๖	๑๖	๘.๘๔	๓๘	๒๐.๕๔	๖๐	๓๓.๑๕	๕	๒.๖๖	๕๔	๒๘.๘๓	๘	๔.๕๒

จากตาราง ๑๓ แสดงว่า นักเรียนตัดสินใจในการเลือกเรียนวิชาต่าง ๆ ด้วยตนเอง เป็นจำนวนเกินกว่าร้อยละ ๖๔ และจัดเป็นอันดับ ๑ ของความสำคัญ ผู้ที่มีความสำคัญเป็นอันดับ ๒ คือ ครูแนะแนว อันดับ ๓ คือ บิดา - มารดา อันดับ ๔ - ๕ คือ ครูประจำชั้น อันดับ ๖ คือ เพื่อน

ตาราง ๑๔ แสดงลักษณะและวิธีการ เข้าศึกษาต่อในสถานศึกษาอาชีวศึกษา

	สอบคัดเลือก		ได้รับคัดเลือก		ผู้ยื่นฝาก	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
วิธีการ เข้าศึกษาต่อในสถานศึกษาอาชีวศึกษา	๘๕	๕๕.๑๓	๘๕	๕๖.๕๖	๓	๓.๘๓
แรงจูงใจในการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในสถานศึกษาอาชีวศึกษา	สนใจ		ตามเพื่อน		สอบเข้าที่ไม่ได้	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	๑๖๘	๕๒.๘๒	๕	๒.๓๖	๒	๑.๑๐

จากตาราง ๑๔ แสดงว่า นักเรียนที่สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมัธยมแบบประสมเข้าศึกษาต่อในสถานศึกษาอาชีวศึกษา โดยวิธีการสอบคัดเลือกมากกว่าวิธีได้รับคัดเลือกและผู้ยื่นฝาก และการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อนี้เนื่องมาจากความสนใจเป็นจำนวนร้อยละ ๕๒.๘๒ ซึ่งมากกว่าเพราะสาเหตุอื่น

ตอนที่ ๕

ตาราง ๑๕ แสดงความคิดเห็นทั่วไปของนักเรียน เกี่ยวกับวิชาสามัญ
และวิชาศิลปปฏิบัติในโรงเรียนมัธยมแบบประสม

	เสียเปรียบ		พอ ๆ กัน		ได้เปรียบ			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
เปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อวิชาบังคับ ในหลักสูตรมัธยมแบบประสม กับหลักสูตร มัธยม ๒๕๐๓	๒๐	๑๑.๐๕	๗๖	๔๑.๕๕	๘๕	๔๖.๕๖		
ความเกี่ยวเนื่อง สัมพันธ์ระหว่างวิชา เลือกสามัญของ หลักสูตรมัธยมแบบ ประสม กับการเรียน ในสถานศึกษา อาชีพศึกษา	ไม่ส่งเสริมเลย		ส่งเสริม เล็กน้อย		ส่งเสริม ค่อนข้างมาก		ส่งเสริม มากที่สุด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	—	—	๖๘	๓๓.๕๓	๘๕	๔๕.๑๓	๒๘	๑๓.๒๖

ตาราง ๑๕ (ต่อ)

	ไม่ส่งเสริมเลย		ส่งเสริมเล็กน้อย		ส่งเสริมค่อนข้างมาก		ส่งเสริมมากที่สุด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ความเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์ระหว่างวิชาเลือกสามัญ ของหลักสูตรมัธยมแบบประสม กับการเรียนในสถานศึกษาอาชีวศึกษา	๑๓	๗.๑๘	๕๓	๒๘.๒๘	๗๓	๔๐.๓๓	๕๒	๒๓.๒๐
เปรียบเทียบวิชาเลือกในสายสามัญกับสายศิลปปฏิบัติว่าวิชาเลือกในสายใดส่งเสริมการเรียนในปัจจุบันมากกว่า					วิชาสามัญ		วิชาศิลปปฏิบัติ	
					จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
					๔๘	๒๖.๕๒	๑๓๓	๗๓.๔๘

จากตาราง ๑๕ แสดงว่า นักเรียนจำนวนเกินกว่าร้อยละ ๕๖ ที่มีความคิดเห็นว่าวิชาบังคับในหลักสูตรมัธยมแบบประสมได้เปรียบในการส่งเสริมการเรียนในปัจจุบันมากกว่า การใช้หลักสูตร ๒๕๐๓ และมีนักเรียนจำนวนร้อยละ ๔๑ ที่มีความเห็นว่าหลักสูตรวิชาบังคับของทั้งสองหลักสูตรนี้สมดุลต่อการเรียนปัจจุบันพอ ๆ กัน มีนักเรียนเป็นจำนวนน้อยที่เห็นว่าเสียเปรียบ และมีนักเรียนที่เห็นว่าหลักสูตรมัธยมแบบประสมทั้งวิชาเลือกสายสามัญ และศิลปปฏิบัติ มีส่วนส่งเสริมการเรียนในสถานศึกษาอาชีวศึกษาค่อนข้างมาก เป็นจำนวนเกินกว่าร้อยละ ๔๐ นอกนั้นก็มีความเห็นว่าส่งเสริมเล็กน้อย

มากกว่าที่เห็นว่าส่งเสริมมากที่สุด และไม่ส่งเสริมเลย

ในการเปรียบเทียบวิชาเลือกในสายสามัญและสายศิลป์ปฏิบัติว่าในสายใดส่งเสริมการเรียนปัจจุบันมากกว่ากัน ปรากฏว่ามีนักเรียนจำนวนร้อยละ ๗๓ ที่เห็นว่าวิชาเลือกสายศิลป์ส่งเสริมการเรียนในปัจจุบันมากกว่าวิชาเลือกสายสามัญ

ตาราง ๑๖ แสดงความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อเนื้อหาวิชาต่าง ๆ

	ยากเกินไป		ค่อนข้างยาก		เหมาะสม ที่แล้ว		ค่อนข้างง่าย		ง่ายเกินไป	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ความคิดเห็นที่มี ต่อเนื้อหาวิชา บังคับ	๕	๒.๗๒	๓๗	๒๐.๔๔	๑๑๗	๖๔.๖๔	๒๑	๑๑.๖๐	๑	.๕๕
ความคิดเห็นที่มี ต่อวิชาเลือก สายสามัญ	๑๔	๗.๓๓	๓๔	๑๘.๗๘	๑๑๔	๖๕.๗๕	๑๔	๗.๓๓	—	—
ความคิดเห็นที่มี ต่อวิชาเลือก สายศิลป์ปฏิบัติ ภาคทฤษฎี	—	—	๑๗	๘.๓๕	๑๒๑	๖๖.๘๕	๓๘	๒๐.๕๕	๕	๒.๗๒

ตาราง ๑๖ (ต่อ)

	ยากเกินไป		ค่อนข้างยาก		เหมาะสม ทีเดียว		ค่อนข้างง่าย		ง่ายเกินไป	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ความคิดเห็นที่มี ต่อวิชาเลือกสาย ศิลปปฏิบัติ ภาคปฏิบัติ	๔	๒.๒๑	๑๕	๑๐.๕๐	๑๒๒	๖๗.๕๐	๓๔	๑๘.๗๔	๒	๑.๑๐

จากตาราง ๑๖ แสดงว่านักเรียนจำนวนเกินกว่าร้อยละ ๖๕ มีความเห็นว่าเนื้อหาของวิชา
ต่าง ๆ ทั้งกล่าวข้างต้น เหมาะสมกับความสามารถของตน และนอกจากนี้ที่มีความเห็นว่าเนื้อหาของวิชา
บังคับ และวิชาเลือกสายสามัญค่อนข้างยากมีเป็นจำนวนมากกว่าที่เห็นว่าค่อนข้างง่ายและง่ายเกินไป
ส่วนวิชาเลือกสายศิลปปฏิบัติภาคทฤษฎีและปฏิบัตินั้น นักเรียนที่เห็นว่าค่อนข้างง่ายและง่ายเกินไป มี
จำนวนมากกว่าที่เห็นว่าค่อนข้างยากและยากเกินไป

ตาราง ๑๗ แสดงความคิดเห็นของนักเรียนต่อความเปลี่ยนแปลงในการเรียน

	คมส. สิ้นเปลือง มากกว่า		คมส. สิ้นเปลือง น้อยกว่า		พอ ๆ กัน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เปรียบเทียบความเปลี่ยนแปลงของ การเรียนในหลักสูตรมัธยมแบบประสม กับโรงเรียนมัธยมที่ไม่ใช่มัธยมแบบประสม	๔๑	๒๒.๖๕	๔๘	๒๖.๕๒	๙๒	๕๐.๘๓

จากตาราง ๑๗ แสดงว่า นักเรียนเกินกว่าร้อยละ ๕๐ มีความคิดเห็นว่า ความเปลี่ยนแปลงในการเรียนจากหลักสูตรทั้งสองนี้พอ ๆ กัน และนักเรียนที่เห็นว่าการเรียนจากหลักสูตรมัธยมแบบประสมสิ้นเปลืองน้อยกว่ามีเป็นจำนวนมากกว่านักเรียนที่เห็นว่าการเรียนในหลักสูตรมัธยมแบบประสมสิ้นเปลืองมากกว่า

ตาราง ๑๘ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหาของหลักสูตร อุปกรณ์ในการเรียนภาคปฏิบัติ
ระหว่างที่เรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมกับการเรียนในสถานศึกษาอาชีวศึกษา

	คมส. ยากกว่า		คมส. ง่ายกว่า		คล้ายคลึง, ยากง่ายพอ ๆ กัน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา	๒๘	๑๕.๘๗	๗๕	๔๓.๖๕	๗๕	๔๐.๔๘

ตาราง ๑๘ (ต่อ)

	มากกว่า		ทันสมัยกว่า		น้อยกว่า		ล้าสมัยกว่า		พอ ๆ กัน	
	จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ
ความคิดเห็น เกี่ยวกับอุปกรณ์	๒๗	๓๗.๐๒	๔๑	๒๒.๖๕	๔๘	๒๖.๕๒	๒	๑.๑๐	๒๓	๑๒.๗๑

จากตาราง ๑๘ แสดงว่า นักเรียนประมาณร้อยละ ๔๓ เห็นว่าหลักสูตรวิชาศิลปะปฏิบัติมีเนื้อหาที่ง่ายกว่าเนื้อหาของวิชาซีพีในสถานศึกษาอาชีวศึกษา และที่เห็นว่ามีคุณค่าคล้อย - ยากง่ายพอ ๆ กัน มีจำนวนมากกว่าที่เห็นว่าเนื้อหาในหลักสูตรมีขมแบบประสมยากกว่า

ความคิดเห็นเกี่ยวกับอุปกรณ์และเครื่องมือในการเรียนภาคปฏิบัตินั้น มีนักเรียนจำนวนประมาณร้อยละ ๓๗ ที่เห็นว่าโรงเรียนมีขมแบบประสมมีเครื่องมือมากกว่า ซึ่งมีเป็นจำนวนมากกว่าที่จะเห็นเป็นอย่างอื่น และที่เห็นว่าทันสมัยกว่ามีเป็นจำนวนมากกว่าที่เห็นว่าล้าสมัยกว่า ส่วนที่เห็นว่ามีคุณค่าคล้อยกันมีประมาณร้อยละ ๑๒

ตาราง ๑๙ ความคิดเห็นที่มีต่อการแนะแนว

	ต้องการ		ไม่ต้องการ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ความต้องการบริการแนะแนวในสถานศึกษาอาชีวศึกษา	๑๒๗	๕๒.๒๗	๑๕	๗.๗๓

ตาราง ๑๕ (ต่อ)

	การให้คำ ปรึกษานัก เรียน ส่วนตัว		ข้อมูลเกี่ยวกับ การศึกษาคอ - อารีฟ		จัดหางาน พิเศษ		ต้องการ ทุกบริการ	
	จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ
ความต้องการบริการแนะแนว ในสถานต่าง ๆ	๑๐	๕.๕๕	๑๔๔	๘๘.๖๒	๗	๔.๑๕	๒	๑.๑๕
ความคิดเห็นต่อบริการแนะแนวในสถานศึกษา อาชีวศึกษา	จัดใ้เหมาะสม ทีเดียว		ใ้บริการ ไม่ทั่วถึง		ยังไม่ได้จัด			
	จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ
	๗๕	๔๓.๖๕	๗๕	๔๑.๕๔	๒๗	๑๔.๕๒		
เปรียบเทียบการใ้รับบริการเมื่อครั้งอยู่ โรงเรียนมัธยมแบบประสมกับที่ใ้รับอยู่ใน สถานศึกษาอาชีวศึกษา	ใ้รับเมื่ออยู่ คมส.มากกว่า		ใ้รับเมื่ออยู่ คมส.น้อยกว่า		พอ ๆ กัน			
	จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ
	๑๔๔	๘๑.๗๗	๗	๓.๘๗	๒๖	๑๔.๓๖		

ตาราง ๑๔ (ต่อ)

	ไม่ช่วยให้เข้าใจ		ช่วยให้เข้าใจเล็กน้อย		ช่วยให้เข้าใจดี	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ประโยชน์ของบริการแนะแนวใน โรงเรียนมัธยมแบบประสมต่อความรู้ ความเข้าใจเรื่องเกี่ยวกับอาชีพ	๖	๓.๓๑	๔๕	๒๔.๘๖	๑๓๐	๗๑.๘๒

จากตาราง ๑๔ แสดงว่า นักเรียนประมาณร้อยละ ๕๒ ที่มีความต้องการให้มีการจัดบริการแนะแนวในสถานศึกษาอาชีวศึกษา และความต้องการส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ ๘๘ ที่ต้องการบริการในค่านข้อมูล เกี่ยวกับการศึกษาต่อและการอาชีพ นอกนั้นเป็นความต้องการในด้านการใช้คำปรึกษา ปัญหาส่วนตัว การจัดหางานพิเศษ ตามลำดับ นอกนั้นต้องการทุกบริการ ส่วนนักเรียนที่ไม่ต้องการบริการแนะแนวในสถานศึกษาอาชีวศึกษามีประมาณร้อยละ ๓ นักเรียนจำนวนนี้ส่วนมากให้เหตุผลว่าตนได้ตัดสินใจเลือกเรียนถูกต้องแล้ว และการได้รับบริการแนะแนวมา เมื่อระยะที่อยู่ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม สามารถที่จะช่วยให้ตนเองมีความสามารถที่จะช่วยตนเองในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้

การสำรวจการจัดบริการแนะแนวในสถานศึกษาอาชีวศึกษานั้น มีจำนวนประมาณร้อยละ ๔๓ ที่จัดได้เหมาะสมดีแล้ว ประมาณร้อยละ ๔๑ ที่ยังจัดได้ไม่ทั่วถึง และร้อยละ ๑๔ ที่ยังไม่ได้จัดบริการแนะแนวเลย

ตาราง ๒๐ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการวางแนวทางศึกษาต่อ และอาชีพของนักเรียน
มัธยมแบบประสมในสถานศึกษาอาชีวศึกษา

	ประกอบอาชีพทันที		ศึกษาต่อ		ยังตัดสินใจไม่ได้	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
แนวทางในการ เรียนต่อหรือประกอบอาชีพ หลังจากสำเร็จชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ใน สถานศึกษาอาชีวศึกษา	๒๐	๑๑.๐๕	๑๐๙	๖๐.๒๒	๕๒	๒๘.๗๓
ความพอใจและความรู้สึกว่าการ เรียน ในสถานศึกษาอาชีวศึกษา เหมาะสมกับ ความสนใจ ความสามารถและความถนัด ของตนเพียงใด	เหมาะสมดีมาก		เหมาะสม ปานกลาง		ไม่เหมาะสม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	๒๓	๓๘.๘๑	๑๑๒	๖๑.๘๘	๖	๓.๓๑
แสดงความรู้สึกต่อการตัดสินใจเลือกสายการ เรียน ในสถานศึกษาอาชีวศึกษา	อยากเปลี่ยน		ไม่อยากเปลี่ยน			
	สายการ เรียน		สายการ เรียน			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	๑๗	๙.๓๙	๑๖๘	๙๐.๖๑		

จากตาราง ๒๐ หลังจากสำเร็จชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ จากสถานศึกษาอาชีวศึกษาแล้ว มีนักเรียนร้อยละ ๖๐ ที่ต้องการศึกษาต่ออีก และมีนักเรียนที่ยังตัดสินใจไม่ได้ว่าจะเรียนต่อ หรือ ประกอบอาชีพทันที เป็นจำนวนมากกว่านักเรียนที่ตัดสินใจจะประกอบอาชีพทันที

สำหรับความรู้สึกรู้สึกพอใจในการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในสถานศึกษาอาชีวศึกษานี้ มีนักเรียนประมาณร้อยละ ๖๐ ที่รู้สึกว่าการตัดสินใจและเลือกเรียนได้เหมาะสมกับความสนใจ ความสามารถ และความถนัดของตน และนักเรียนที่รู้สึกว่าการตัดสินใจได้ถูกต้อง และเหมาะสมดีมาก มีมากกว่านักเรียนที่รู้สึกว่าการตัดสินใจได้ไม่เหมาะสม สรุปแล้ว มีนักเรียนที่พอใจกับการตัดสินใจนี้ เป็นจำนวนร้อยละ ๕๐ และมีเพียงประมาณร้อยละ ๕ เท่านั้นที่ไม่พอใจ และต้องการเปลี่ยนสายการเรียน

จากการสำรวจความต้องการประกอบอาชีพของกลุ่มตัวอย่าง รวบรวมอาชีพที่นักเรียนสนใจ ได้ตามลำดับดังนี้

ประเภทนิคมวิชาการ

- เลขานุการ	จำนวนร้อยละ ๒๗.๘๒
- นักธุรกิจ	จำนวนร้อยละ ๒๖.๕๕
- รัฐบาลการ	จำนวนร้อยละ ๑๐.๘๓
- พนักงานธนาคาร	จำนวนร้อยละ ๙.๕๗
- พนักงานต้อนรับ	จำนวนร้อยละ ๘.๖๑
- พนักงานพิมพ์ดีด	จำนวนร้อยละ ๙.๕๗
- พนักงานขาย	จำนวนร้อยละ ๘.๓๐
- เสมียน	จำนวนร้อยละ ๒.๖๑

ประเภทช่างอุตสาหกรรม

- พนักงานควบคุมเครื่องจักรกล	จำนวนร้อยละ ๕๓.๓๓
- พนักงานซ่อมเครื่องกล - ไฟฟ้า - วิทยุ - โทรทัศน์	จำนวนร้อยละ ๒๐.๐๐
- รับเหมาก่อสร้าง	จำนวนร้อยละ ๑๖.๖๗
- รัฐบาลการ	จำนวนร้อยละ ๑๐

ประเภทศิลปินศึกษา

- อาชีพอิสระ ใ้ได้แก่ผลิตงานด้านศิลปะ ออกแบบ จำนวนร้อยละ ๕๑.๗๘
- รับคกแต่งอาคาร สถานที่ต่าง ๆ จำนวนร้อยละ ๒๗.๕๕
- รับราชการ จำนวนร้อยละ ๒๐.๖๕

ผู้ที่ต้องการศึกษาค้นคว้า ส่วนมากเลือกศึกษาต่อระดับสูงขึ้นไป ในสถานศึกษาเดิม และที่สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า และที่ต้องการเข้าศึกษาต่อเิมหาวิทยาลัยก็มีบ้าง เป็นส่วนน้อย มหาวิทยาลัยที่ตองการเข้าศึกษาต่อได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ในจำนวนผู้ต้องการเข้าศึกษาต่อนี้ เลือกศึกษาต่อตรงตามแนวเดิม ๕๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๘.๒๖ และเลือกศึกษาต่อไม่ตรงตามแนวเดิม ๑๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๐.๗๘

จำนวนผู้ที่มีความประสงค์จะเปลี่ยนสายการ เรียนนั้น ส่วนมากยังรักษาแนวเดิม เช่น เปลี่ยนแผนกบัญชี เป็นเลขานุการ, บริหารธุรกิจ เปลี่ยนจากช่างปั้นเป็นช่างเขียนแบบ เป็นต้น มีผู้ต้องการจะเปลี่ยนและผิดไปจากแนวเดิมเป็นส่วนน้อย เช่น เปลี่ยนจากพลศึกษการ เป็น พยาบาล นักสังคมสงเคราะห์ และบางคนมีความประสงค์จะศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัยเป็นสำคัญ โดยไม่คำนึงว่า จะเป็นคณะใด

ตอนที่ ๕

ตาราง ๒๑ แสดงการ เปรียบเทียบผลการ เรียนวิชาสามัญของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ ในวิทยาลัยพลศึกษาพระนคร ปีการศึกษา ๒๕๑๔

ประเภทนักเรียน	N	\bar{X}	S	t
มัธยมแบบประสม	๒๕	๒๒๐.๕๒	๓๘.๒๕	๑.๖๐๒๕
มัธยมหลักสูตร ๒๕๐๓	๒๕	๒๐๐.๘๖	๕๐.๘๕	

จากผลในตาราง ๒๑ แสดงว่า ผลการ เรียนวิชาสามัญของนักเรียนที่สำเร็จ จากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และนักเรียนที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ มีความแตกต่างกันเล็กน้อย ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หรือแสดงว่านักเรียนทั้งสองมีผลการ เรียนวิชาสามัญใกล้เคียงกัน

ตาราง ๒๒ แสดงการ เปรียบเทียบผลการ เรียนวิชาสามัญของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ ในวิทยาลัยพัฒนการพระนคร ปีการศึกษา ๒๕๑๕

ประเภทนักเรียน	N	\bar{X}	S	t
มัธยมแบบประสม	๑๐	๒๓๕	๓๕.๘๕	๐.๖๗๐๓
มัธยมหลักสูตร ๒๕๐๓	๒๖	๒๒๕	๘๒.๙๗	

จากผลในตาราง ๒๒ แสดงว่า ผลการ เรียนวิชาสามัญของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และนักเรียนที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ มีความแตกต่างกันเล็กน้อย ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หรือแสดงว่านักเรียนทั้งสองมีผลการ เรียนวิชาสามัญใกล้เคียงกัน

ตาราง ๒๓ แสดงการ เปรียบเทียบผลการ เรียนวิชาสามัญของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ ในวิทยาลัยพัฒนการ เขตสุพรรณ ปีการศึกษา ๒๕๑๕

ประเภทนักเรียน	N	\bar{X}	S	t
มัธยมแบบประสม	๑๘	๒๐๗.๖๖	๓๕.๐๒	- ๐.๙๘๓๘
มัธยมหลักสูตร ๒๕๐๓	๒๕	๒๑๙.๖๘	๙๒.๐๘	

จากผลในตาราง ๒๓ แสดงว่า ผลการ เรียนวิชาสามัญของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ มีความแตกต่างกันเล็กน้อย ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หรือแสดงว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มมีการ เรียนวิชาสามัญใกล้เคียงกัน

ตาราง ๒๔ แสดงการ เปรียบเทียบผลการ เรียนวิชาสามัญ ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ ในวิทยาลัยพณิชยการบางนา ปีการศึกษา ๒๕๑๔

ประเภทนักเรียน	N	\bar{X}	S	t
มัธยมแบบประสม	๑๘	๒๒๓.๐๕	๒๓.๒๖	๑.๐๓๐๕
มัธยมหลักสูตร ๒๕๐๓	๓๐	๒๐๙.๖	๔๘.๘๒	

จากผลในตาราง ๒๔ แสดงว่า ผลการ เรียนวิชาสามัญของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ มีความแตกต่างกันเล็กน้อย ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หรือแสดงว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มมีการ เรียนวิชาสามัญใกล้เคียงกัน

ตาราง ๒๕ แสดงการ เปรียบเทียบผลการ เรียนวิชาสามัญของนักเรียนที่สำเร็จจากมัธยมแบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตร ๒๕๐๓ ในวิทยาลัยพณิชยการบางนา ปีการศึกษา ๒๕๑๕

ประเภทนักเรียน	N	\bar{X}	S	t
มัธยมแบบประสม	๑๘	๒๓๗.๖๑	๕๓.๓๓	* ๒.๑๘๓๓
มัธยมหลักสูตร ๒๕๐๓	๓๐	๒๐๘.๓	๔๓.๓๓	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากผลในตาราง ๒๕ แสดงว่า ผลการ เรียนวิชาสามัญของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตร ๒๕๐๓ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ หรือแสดงว่านักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสมมีผลการ เรียนวิชาสามัญดีกว่านักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตร ๒๕๐๓

ตาราง ๒๖ แสดงการ เปรียบเทียบผลการ เรียนวิชาสามัญ ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมหลักสูตร ๒๕๐๓ ในโรงเรียนพิตรพิมุข ปีการศึกษา ๒๕๑๕

ประเภทนักเรียน	N	\bar{X}	S	t
มัธยมแบบประสม	๑๐	๒๕๖.๗๐	๕๒.๑๑	- ๑.๑๗๒๖
มัธยมหลักสูตร ๒๕๐๓	๒๕	๒๗๕.๖๘	๓๘.๕๔	

จากผลในตาราง ๒๖ แสดงว่า ผลการ เรียนวิชาสามัญของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตร ๒๕๐๓ มีความแตกต่างกันเล็กน้อย ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หรือแสดงว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มมีผลการ เรียนวิชาสามัญใกล้เคียงกัน

ตาราง ๒๗ แสดงการ เปรียบเทียบผลการ เรียนวิชาสามัญ ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมหลักสูตร ๒๕๐๓ ในวิทยาลัยเพาะช่าง ปีการศึกษา ๒๕๑๔

ประเภทนักเรียน	N	\bar{X}	S	t
มัธยมแบบประสม	๑๕	๑๘๖.๐๗	๒๕.๘๑	๑.๕๒๑๑
มัธยมหลักสูตร ๒๕๐๓	๓๐	๑๗๒.๐๗	๓๓.๕๓	

จากผลในตาราง ๒๗ แสดงว่า ผลการเรียนวิชาสามัญของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตร ๒๕๐๓ มีความแตกต่างกันเล็กน้อย อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หรือแสดงว่านักเรียนดังกล่าวมีผลการเรียนวิชาสามัญใกล้เคียงกัน

ตาราง ๒๘ แสดงการเปรียบเทียบผลการเรียนวิชาสามัญ ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตร ๒๕๐๓ ในวิทยาลัยเพาะช่าง ปีการศึกษา ๒๕๑๕

ประเภทนักเรียน	N	\bar{X}	S	t
มัธยมแบบประสม	๑๖	๒๕๗.๘๑	๔๓.๓๓	- ๑.๕๑๘๑
มัธยมหลักสูตร ๒๕๐๓	๓๐	๒๕๐.๓๓	๕๐.๑๘	

จากผลในตาราง ๒๘ แสดงว่า ผลการเรียนวิชาสามัญของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตร ๒๕๐๓ มีความแตกต่างกันเล็กน้อย อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หรือแสดงว่านักเรียนดังกล่าวมีผลการเรียนวิชาสามัญใกล้เคียงกัน

ตาราง ๒๙ แสดงการเปรียบเทียบผลการเรียนวิชาสามัญ ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตร ๒๕๐๓ ในวิทยาลัยอุเทนถวาย ปีการศึกษา ๒๕๑๕

ประเภทนักเรียน	N	\bar{X}	S	t
มัธยมแบบประสม	๑๐	๒.๐๘	๐.๘๖	๐.๒๖๖๗
มัธยมหลักสูตร ๒๕๐๓	๒๕	๒.๐๘	๐.๒๓	

จากผลในตาราง ๒๙ แสดงว่า ผลการเรียนวิชาสามัญของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตร ๒๕๐๓ มีความแตกต่างกันเล็กน้อย อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หรือแสดงว่านักเรียนดังกล่าวมีผลการเรียนวิชาสามัญใกล้เคียงกัน

ตาราง ๓๐ แสดงการ เปรียบเทียบผลการเรียนวิชาสามัญ ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตร ๒๕๐๓ ในวิทยาลัยช่างกลพระนครเหนือ ปีการศึกษา ๒๕๑๔

ประเภทนักเรียน	N	\bar{X}	S	t
มัธยมแบบประสม	๕	๑.๙๑	๐.๔๔	- ๑.๒๕๒๔
มัธยมหลักสูตร ๒๕๐๓	๒๐	๒.๑๑	๐.๖๖	

จากผลในตาราง ๓๐ แสดงว่า ผลการเรียนวิชาสามัญของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตร ๒๕๐๓ มีความแตกต่างกันเล็กน้อย ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หรือแสดงว่านักเรียนดังกล่าวมีผลการเรียนวิชาสามัญใกล้เคียงกัน

ตาราง ๓๑ แสดงการ เปรียบเทียบผลการเรียนวิชาสามัญ ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตร ๒๕๐๓ ในวิทยาลัยช่างกลพระนครเหนือ ปีการศึกษา ๒๕๑๕

ประเภทนักเรียน	N	\bar{X}	S	t
มัธยมแบบประสม	๕	๑.๔๕	๐.๕๒	- ๐.๘๔๑๑
มัธยมหลักสูตร ๒๕๐๓	๑๙	๑.๖๕	๐.๔๘	

จากผลในตาราง ๓๑ แสดงว่า ผลการเรียนวิชาสามัญของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตร ๒๕๐๓ มีความแตกต่างกันเล็กน้อย ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หรือแสดงว่านักเรียนดังกล่าวมีผลการเรียนวิชาสามัญใกล้เคียงกัน

ตาราง ๓๒ แสดงการเปรียบเทียบผลการเรียนวิชาสามัญ ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตร ๒๕๐๓ ในวิทยาลัยช่างกลปทุมวัน (แผนกช่างยนต์) ปีการศึกษา ๒๕๑๔

ประเภทนักเรียน	N	\bar{X}	S	t
มัธยมแบบประสม	๘	๑๑.๘๖	๐.๒๔	- ๘.๘๐๕๗**
มัธยมหลักสูตร ๒๕๐๓	๒๒	๒.๕๘	๐.๓๖	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากผลในตาราง ๓๒ แสดงว่า ผลการเรียนวิชาสามัญของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตร ๒๕๐๓ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ หรือแสดงว่านักเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตร ๒๕๐๓ เรียนวิชาสามัญได้ดีกว่านักเรียนจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม

ตาราง ๓๓ แสดงการ เปรียบเทียบผลการ เรียนวิชาสามัญ ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียน
มัธยมแบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตร ๒๕๐๓
ในวิทยาลัยช่างกลปทุมวัน (แผนกช่างยนต์) ปีการศึกษา ๒๕๑๕

ประเภทนักเรียน	N	\bar{X}	S	t
มัธยมแบบประสม	๗	๒.๒๒	๐.๒๖	** - ๓.๕๓๗๕
มัธยมหลักสูตร ๒๕๐๓	๒๕	๒.๙๐	๐.๕๘	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากผลในตาราง ๓๓ แสดงว่า ผลการเรียนวิชาสามัญของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียน
มัธยมแบบประสม กับนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตร ๒๕๐๓ มีความแตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญ หรือแสดงว่านักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมหลักสูตร ๒๕๐๓ เรียนวิชาสามัญ
ได้ดีกว่านักเรียนจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม

ตอนที่ ๒

ตาราง ๓๔ แสดงการเปรียบเทียบผลการเรียนวิชาชีพ ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียน
มัธยมแบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓
ในวิทยาลัยพณิชยการพระนคร ปีการศึกษา ๒๕๑๔

ประเภทนักเรียน	N	\bar{X}	S	t
มัธยมแบบประสม	๒๕	๒๔๗.๕๖	๓๘.๘๖	๑.๘๓๐๘
มัธยมหลักสูตร ๒๕๐๓	๒๕	๒๕๘.๑๒	๖๑.๘๗	

จากผลในตาราง ๓๔ แสดงว่าผลการเรียนวิชาชีพของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยม
แบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ มีความแตกต่างกัน
เล็กน้อย ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หรือแสดงว่านักเรียนดังกล่าวมีผลการเรียนวิชาชีพใกล้เคียงกัน

ตาราง ๓๕ แสดงการเปรียบเทียบผลการเรียนวิชาชีพ ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียน
มัธยมแบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตร ๒๕๐๓
ในวิทยาลัยพณิชยการพระนคร ปีการศึกษา ๒๕๑๕

ประเภทนักเรียน	N	\bar{X}	S	t
มัธยมแบบประสม	๑๐	๒๕๔.๓	๓๐.๘๑	* ๑.๖๕๕๕
มัธยมหลักสูตร ๒๕๐๓	๒๖	๒๖๘.๘๒	๕๑.๓๕	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากผลในตาราง ๓๕ แสดงว่าผลการเรียนวิชาฟิสิกส์ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม กับนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตร ๒๕๐๓ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ หรือแสดงว่านักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม เรียนวิชาฟิสิกส์ได้ดีกว่านักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตร ๒๕๐๓

ตาราง ๓๖ แสดงการเปรียบเทียบผลการเรียนวิชาฟิสิกส์ ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ ในวิทยาลัยพณิชยการ เซตุพน ปีการศึกษา ๒๕๑๕

ประเภทนักเรียน	N	\bar{X}	S	t
มัธยมแบบประสม	๑๘	๒๕๑.๑๗	๔๘.๘๕	๐.๓๐๓๒
มัธยมหลักสูตร ๒๕๐๓	๒๕	๒๔๖.๘๘	๔๓.๔๔	

จากผลในตาราง ๓๖ แสดงว่าผลการเรียนวิชาฟิสิกส์ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ มีความแตกต่างกันเล็กน้อย ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หรือแสดงว่านักเรียนดังกล่าวมีผลการเรียนวิชาฟิสิกส์ใกล้เคียงกัน

ตาราง ๓๗ แสดงการเปรียบเทียบผลการเรียนวิชาชีว ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียน
มัธยมแบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓
ในวิทยาลัยพณิชยการบางนา ปีการศึกษา ๒๕๑๔

ประเภทนักเรียน	N	\bar{X}	S	t
มัธยมแบบประสม	๑๔	๓๔๐.๓๓	๖๐.๒๙	๒.๕๖๘๔*
มัธยมหลักสูตร ๒๕๐๓	๓๐	๓๒๖.๕๗	๗๕.๔๑	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากผลในตาราง ๓๗ แสดงว่าผลการเรียนวิชาชีวของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยม
แบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ มีความแตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญ หรือแสดงว่านักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม เรียนวิชาชีวได้ดีกว่า
นักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓

ตาราง ๓๘ แสดงการเปรียบเทียบผลการเรียนวิชาชีว ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียน
มัธยมแบบประสม กับนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓
ในวิทยาลัยพณิชยการบางนา ปีการศึกษา ๒๕๑๕

ประเภทนักเรียน	N	\bar{X}	S	t
มัธยมแบบประสม	๑๔	๔๘๒.๕๖	๗๒.๙๑	๓.๕๒๔*
มัธยมหลักสูตร ๒๕๐๓	๓๐	๓๖๑.๖๓	๗๙.๓๓	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากผลในตาราง ๓๘ แสดงว่าผลการเรียนวิชาฟิสิกส์ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ หรือแสดงว่านักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม เรียนวิชาฟิสิกส์ได้ดีกว่านักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓

ตาราง ๓๙ แสดงการเปรียบเทียบผลการเรียนวิชาฟิสิกส์ ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ ในโรงเรียนพิศตรพินิจ ปีการศึกษา ๒๕๑๕

ประเภทนักเรียน	N	\bar{X}	S	t
มัธยมแบบประสม	๑๐	๓๖๖.๒๐	๘๖.๘๑	๐.๘๑
มัธยมหลักสูตร ๒๕๐๓	๒๕	๓๖๑.๗๒	๒๘.๑๖	

จากผลในตาราง ๓๙ แสดงว่าผลการเรียนวิชาฟิสิกส์ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม กับนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ มีความแตกต่างกันเล็กน้อย ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หรือแสดงว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มมีผลการเรียนวิชาฟิสิกส์ใกล้เคียงกัน

ตาราง ๔๐ แสดงการเปรียบเทียบผลการเรียนวิชาชีว ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียน
มัธยมแบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓
ในวิทยาลัยเพาะช่าง ปีการศึกษา ๒๕๑๔

ประเภทนักเรียน	N	\bar{X}	S	t
มัธยมแบบประสม	๑๕	๔๑๕.๔	๒๓.๒๕	๐.๒๘๗๕
มัธยมหลักสูตร ๒๕๐๓	๓๐	๔๑๗.๕	๒๓.๐๒	

จากผลในตาราง ๔๐ แสดงว่าผลการเรียนวิชาชีวของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยม
แบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ มีความแตกต่างกัน
เล็กน้อย ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หรือแสดงว่านักเรียนดังกล่าวมีผลการเรียนวิชาชีวใกล้เคียงกัน

ตาราง ๔๑ แสดงการเปรียบเทียบผลการเรียนวิชาชีวของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียน
มัธยมแบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓
ในวิทยาลัยเพาะช่าง ปีการศึกษา ๒๕๑๕

ประเภทนักเรียน	N	\bar{X}	S	t
มัธยมแบบประสม	๑๖	๓๕๘.๕	๔๘.๕๕	๑.๐๘๖๖
มัธยมหลักสูตร ๒๕๐๓	๓๐	๓๕๑.๕๗	๕๒.๘๓	

จากผลในตาราง ๔๑ แสดงว่าผลการเรียนวิชาชีวของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยม
แบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ มีความแตกต่างกัน
เล็กน้อย ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หรือแสดงว่านักเรียนดังกล่าวมีผลการเรียนวิชาชีวใกล้เคียงกัน

ตาราง ๔๒ แสดงการเปรียบเทียบผลการเรียนวิชาชีฟ ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียน
มัธยมแบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓
ในวิทยาลัยอุเทนถวาย ปีการศึกษา ๒๕๑๕

ประเภทนักเรียน	N	\bar{X}	S	t
มัธยมแบบประสม	๑๐	๒.๕๔	๐.๕๐	- ๐.๘๗๖๖
มัธยมหลักสูตร ๒๕๐๓	๒๕	๒.๖๓	๐.๕๐	

จากผลในตาราง ๔๒ แสดงว่าผลการเรียนวิชาชีฟของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยม
แบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ มีความแตกต่างกัน
เล็กน้อย ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หรือแสดงว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มมีผลการเรียนวิชาชีฟใกล้เคียงกัน

ตาราง ๔๓ แสดงการเปรียบเทียบผลการเรียนวิชาชีฟ ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียน
มัธยมแบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓
ในวิทยาลัยช่างกลพระนครเหนือ (แผนกช่างยนต์) ปีการศึกษา ๒๕๑๕

ประเภทนักเรียน	N	\bar{X}	S	t
มัธยมแบบประสม	๕	๒.๖๕	๐.๕๗	๐.๙๕๐๘
มัธยมหลักสูตร ๒๕๐๓	๒๐	๒.๖๗	๐.๖๔	

จากผลในตาราง ๔๓ แสดงว่าผลการเรียนวิชาชีฟของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยม
แบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ มีความแตกต่างกัน
เล็กน้อย ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หรือแสดงว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มมีผลการเรียนวิชาชีฟใกล้เคียงกัน

ตาราง ๔๔ แสดงการเปรียบเทียบผลการเรียนวิชาชีว ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียน
มัธยมแบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓
ในวิทยาลัยช่างกลพระนครเหนือ (แผนกช่างยนต์) ปีการศึกษา ๒๕๑๕

ประเภทนักเรียน	N	\bar{X}	S	t
มัธยมแบบประสม	๕	๖.๒๘	๐.๑๘	- ๑.๓๑๕๘
มัธยมหลักสูตร ๒๕๐๓	๑๘	๖.๓๘	๐.๒๘	

จากผลในตาราง ๔๔ แสดงว่าผลการเรียนวิชาชีวของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยม
แบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตร ๒๕๐๓ มีความแตกต่างกันเล็กน้อย
ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หรือแสดงว่านักเรียนดังกล่าวมีผลการเรียนวิชาชีวใกล้เคียงกัน

ตาราง ๔๕ แสดงการเปรียบเทียบผลการเรียนวิชาชีว ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียน
มัธยมแบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓
ในวิทยาลัยช่างกลปทุมวัน (แผนกช่างยนต์) ปีการศึกษา ๒๕๑๕

ประเภทนักเรียน	N	\bar{X}	S	t
มัธยมแบบประสม	๘	๖.๕๕	๐.๖๕	- ๖.๘๖๘๘**
มัธยมหลักสูตร ๒๕๐๓	๒๖	๖.๘๖	๐.๖๕	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากผลในตาราง ๔๕ แสดงว่าผลการเรียนวิชาชีวของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยม
แบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ มีความแตกต่างกัน

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ หรือแสดงว่านักเรียนมัธยมหลักสูตร ๒๕๐๓ เรียนวิชาชีฟได้ดีกว่านักเรียนจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม

ตาราง ๘ แสดงการเปรียบเทียบผลการเรียนวิชาชีฟ ของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ ในวิทยาลัยช่างกลปทุมวัน (แผนกช่างยนต์) ปีการศึกษา ๒๕๑๕

ประเภทนักเรียน	N	\bar{X}	S	t
มัธยมแบบประสม	๓	๒.๖๔	๐.๖๓	** ๓.๓๘๒๑
มัธยมหลักสูตร ๒๕๐๓	๒๕	๒.๘๘	๐.๕๘	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากผลในตาราง ๘ แสดงว่าผลการเรียนวิชาชีฟของนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ หรือแสดงว่านักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยม ๒๕๐๓ เรียนวิชาชีฟได้ดีกว่านักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม

สรุป อภิปรายผล และขอเสนอแนะ

จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

๑. เพื่อศึกษาว่านักเรียนที่จบหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และเข้าเรียนต่อในสถานศึกษาอาชีวศึกษา ประสบผลสำเร็จในการเรียนเพียงใด
๒. เปรียบเทียบผลการเรียนของนักเรียนที่จบหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และนักเรียนที่จบหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนที่ไม่ได้ใช้หลักสูตรมัธยมแบบประสม ว่ามีผลการเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาแตกต่างกันหรือไม่
๓. เพื่อทราบปัญหาด้านการเรียนการสอนของนักเรียน ที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และครูที่สอนอยู่ในโรงเรียนอาชีวศึกษาอันเนื่องมาจากการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรมัธยมแบบประสม

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ได้แก่

๑. นักเรียนที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และกำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ในสถานศึกษาอาชีวศึกษาส่วนกลาง ปีการศึกษา ๒๕๑๖ จำนวน ๑๘๑ คน
๒. นักเรียนที่สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนมัธยมที่ไม่ใช่โรงเรียนมัธยมแบบประสม ซึ่งได้ศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ในสถานศึกษาอาชีวศึกษาส่วนกลาง ในปีการศึกษา ๒๕๑๔ - ๒๕๑๕ จำนวน ๓๒๘ คน
๓. ครู - อาจารย์ที่สอนวิชาชีพในสถานศึกษาอาชีวศึกษาส่วนกลาง ในปีการศึกษา ๒๕๑๔ - ๒๕๑๕ จำนวน ๘๘ คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเป็นผู้สร้าง เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคั้งขึ้นเอง ประกอบด้วย

๑. แบบสอบถามนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง
๒. แบบสอบถามครู - อาจารย์ในสถานศึกษาอาชีวศึกษา ที่เคยทำการสอนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
๓. แบบกรอกคะแนนผลการสอบปลายปีมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
๔. แบบสำรวจจำนวนนักเรียน คมส. ที่ศึกษาอยู่ในสถานศึกษาอาชีวศึกษา

การรวบรวมข้อมูลและการจำแนกข้อมูล

ได้รับความร่วมมือจากสำนักงานโครงการพัฒนาการศึกษาโรงเรียนมัธยมแบบประสม ในการสำรวจจำนวนนักเรียนมัธยมแบบประสมที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง และช่วยเหลือในการส่ง และเก็บรวบรวมแบบสอบถามจากสถานศึกษาอาชีวศึกษา

สำหรับข้อมูลที่เป็นคะแนนผลการเรียนนั้น ผู้วิจัยได้คัดลอกจาก ต.๒ ก.ของสถานศึกษาอาชีวศึกษาทุกแห่งด้วยตนเอง

หลังจากรวบรวมแบบสอบถามได้แล้ว ได้ดำเนินการตามวิธีต่อไปนี้

๑. พิจารณาแบบสอบถาม คัดเลือกฉบับที่ไม่สมบูรณ์ออก
๒. นำแบบสอบถามที่สมบูรณ์แล้วมาแจกแจงจำนวนความถี่ของแต่ละข้ออยู่ในแบบสอบถามทั้งหมด แล้วคิดหาค่าร้อยละ
๓. จัดรวบรวมเข้ากลุ่มแยกตามความคิดเห็นที่มีต่อเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกัน ไว้พวกเดียวกัน
๔. ที่เห็นแบบสอบถามหลายเปิด ได้รวบรวมความคิดเห็น และนำเสนอเรียงตามลำดับความถี่ของผู้ที่มีความคิดเห็นคล้ายคลึงกัน
๕. เปรียบเทียบคะแนนผลการเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้ t - test

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

จากการศึกษาครั้งนี้ สรุปผลได้ดังนี้

๑. ผลการ เรียนวิชาสามัญในสถานศึกษาอาชีวศึกษา ของนักเรียนที่สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนมัธยมแบบประสม ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นจากโรงเรียนมัธยมที่ไม่ใช่โรงเรียนมัธยมแบบประสม (โรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช ๒๕๐๓)

๒. ผลการ เรียนวิชาอาชีพในสถานศึกษาอาชีวศึกษา ของนักเรียนที่สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนมัธยมแบบประสม มีแนวโน้มว่า เรียนได้ดีกว่านักเรียนที่สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนที่ไม่ใช่โรงเรียนมัธยมแบบประสม

๓. นักเรียนที่สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม เป็นผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาชีพ และเป็นผู้ที่ เลือกรับวิชาชีพได้ถูกต้องตรงตามความถนัด ความสนใจและความสามารถของตนเอง

๔. ครู - อาจารย์ในสถานศึกษาอาชีวศึกษา และนักเรียนที่สำเร็จมัธยมศึกษาตอนต้นจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม ในสถานศึกษาอาชีวศึกษา มีความเห็นว่า หลักสูตร วิชาศิลปะปฏิบัติของโรงเรียนมัธยมแบบประสมที่ใช้อยู่ในปัจจุบันเหมาะสมทีเดียว และการ เรียนวิชาศิลปะปฏิบัติมีส่วนช่วยส่งเสริมการเรียนการสอนวิชาชีพในสถานศึกษาอาชีวศึกษา เพราะการมีพื้นฐานทางวิชาชีพมาก่อนช่วยให้การเรียนการสอนสะดวกยิ่งขึ้น นอกจากนี้ครู - อาจารย์เหล่านี้ยังมีความเห็นเพิ่มเติมอีกว่า องค์ประกอบประการหนึ่งที่จะช่วยให้การเรียนการสอนวิชาชีพในสถานศึกษาอาชีวศึกษา ได้ผลดี คือ หลักสูตร วิชาศิลปะปฏิบัติในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น กับหลักสูตร วิชาชีพในสถานศึกษาอาชีวศึกษา ควรมีความสอดคล้องและต่อเนื่องกัน

๕. การแนะแนวมีความสำคัญมาก ทั้งในโรงเรียนมัธยมแบบประสม และในสถานศึกษาอาชีวศึกษา และเท่าที่ได้จัดอยู่ในปัจจุบัน กล่าวได้ว่าโรงเรียนมัธยมแบบประสมจัดได้ทั่วถึง และได้ผลดี ส่วนในสถานศึกษาอาชีวศึกษานั้น นักเรียนมีความต้องการบริการแนะแนว เช่นเดียวกัน แต่การจัดบริการแนะแนวในสถานศึกษาอาชีวศึกษายังไม่กว้างขวางนัก

อภิปรายผล

๑. คำนวณการ เรียนวิชาสามัญและวิชาชีพในสถานศึกษาอาชีวศึกษา ของนักเรียนที่สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และนักเรียนที่สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนมัธยมที่ไม่ใช่โรงเรียนมัธยมแบบประสม

จากผลการเปรียบเทียบคะแนนผลการสอบปลายปี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ในสถานศึกษาอาชีวศึกษา ปีการศึกษา ๒๕๑๔ - ๒๕๑๕ ของนักเรียนสองประเภทที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ทั้งด้านวิชาสามัญและวิชาชีพ ปรากฏดังนี้

ตาราง ๔๗ สรุปผลการ เรียนวิชาสามัญและวิชาชีพ ปีการศึกษา ๒๕๑๔

ชื่อสถานศึกษา	ผลการ เรียนวิชาสามัญ			ผลการ เรียนวิชาชีพ		
	ค.ม.ส. ค.ม.ส. ค.ม.ส. ค.ม.ส. ค.ม.ส. ค.ม.ส.	ใกล้เคียงกัน	ค.ม.ส. ค.ม.ส. ค.ม.ส. ค.ม.ส. ค.ม.ส. ค.ม.ส.	ค.ม.ส. ค.ม.ส. ค.ม.ส. ค.ม.ส. ค.ม.ส. ค.ม.ส.	ใกล้เคียงกัน	ค.ม.ส. ค.ม.ส. ค.ม.ส. ค.ม.ส. ค.ม.ส. ค.ม.ส.
วิทยาลัยพณิชยการพระนคร		✓			✓	
วิทยาลัยพณิชยการบางนา		✓				✓
วิทยาลัยเพาะช่าง		✓			✓	
วิทยาลัยช่าง กคพระนคร เทนีส		✓			✓	
วิทยาลัยช่าง กคปทุมวัน	✓			✓		

ตาราง ๔๔ สรุปผลการ เรียนวิชาสามัญและวิชาชีพ ปีการศึกษา ๒๕๑๕

ชื่อสถานศึกษา	ผลการ เรียนวิชาสามัญ			ผลการ เรียนวิชาชีพ		
	คอมส. น้อยกว่า	ใกล้เคียงกัน	คอมส. ดีกว่า	คอมส. น้อยกว่า	ใกล้เคียงกัน	คอมส. ดีกว่า
วิทยาลัยพัฒนการพระนคร		✓				✓
วิทยาลัยพัฒนการ เขตพูน		✓			✓	
วิทยาลัยพัฒนการบางนา			✓			✓
โรงเรียนพิศุทธิพิรุฒ		✓			✓	
วิทยาลัย เพาะช่าง		✓			✓	
วิทยาลัยอุเทนถวาย		✓			✓	
วิทยาลัยช่าง กลพระนคร เทนือ		✓			✓	
วิทยาลัยช่าง กลปทุมวัน	✓			✓		

จากตาราง ๔๓ - ๔๔ จะเห็นได้ว่า ผลการ เรียนทางด้านวิชาสามัญของนักเรียนทั้งสองประเภทนี้ใกล้เคียงกัน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ ๒. ทั้งนี้จะเป็นที่ยอมรับได้ว่าในการที่หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนมัธยมแบบประสม เปิดโอกาสให้นักเรียนเลือกในสายศิลป์ปฏิบัติมากขึ้นนั้น มิได้มีส่วนทำให้เนื้อหาวิชาในค่านสามัญลดลงแต่อย่างใด ซึ่งผลนี้จะช่วยใหญ่เกี่ยวกับการศึกษา เช่น ผู้ปกครองนักเรียนและบุคคลทั่วไป มีความเข้าใจหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนมัธยมแบบประสมดีขึ้น เพราะในระยะเริ่มแรกของการทดลองใช้หลักสูตรนี้ บุคคลทั่วไปส่วนมากต่างมีความเข้าใจว่าหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมแบบประสม มุ่งส่งเสริมในการ เตรียมเด็กเพื่อเรียนสายอาชีพแต่เพียงอย่างเดียว

ด้านวิชาชีพนั้น จากตาราง ๔๓ - ๔๔ จะเห็นได้ว่า ทางด้านวิชาพัฒนการ นักเรียนจากโรงเรียนมัธยมแบบประสมส่วนมากเรียนได้ดีกว่า ทั้งนี้นอกจากนี้จะเป็นเนื่องจากในการที่หลักสูตร

มัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมแบบประสม มีส่วนส่งเสริมทั้งได้กล่าวมาแล้ว ยังอาจเนื่องมาจากอุปกรณ์สำหรับฝึกหัดทางด้านนี้ ในโรงเรียนมัธยมแบบประสมมีใช้อย่างเพียงพอกับความต้องการ และเป็นอุปกรณ์ที่ทันสมัย (ตาราง ๑๘ หน้า ๔๔) อีกประการหนึ่งอุปกรณ์ทางด้านธุรกิจศิลป์ในการเรียนวิชาศิลปปฏิบัติ ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม กับอุปกรณ์ทางด้านนี้ในการเรียนวิชาชีพ ในสถานศึกษาอาชีวศึกษา เป็นอุปกรณ์ที่เหมือนกัน หรือมีลักษณะและขนาดใกล้เคียงกัน จึงมีส่วนเสริมทักษะในการเรียนวิชาชีพในสถานศึกษาอาชีวศึกษาได้มาก เมื่อพิจารณาจากองค์ประกอบต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว จึงน่าจะสรุปได้ว่า การเรียนวิชาศิลปปฏิบัติในสายธุรกิจศิลป์ ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม มีความสอดคล้อง - ต่อเนื่องกันมาก กับการเรียนในสายพณิชยกรรรมในสถานศึกษาอาชีวศึกษา

ส่วนทางด้านวิชาช่างอุตสาหกรรมนั้นพบว่านักเรียนทั้งสองประเภทไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากเหตุผลต่าง ๆ ต่อไปนี้

ก. เนื่องจากอุปกรณ์และเครื่องมือสำหรับฝึกหัด การเรียนวิชาช่างอุตสาหกรรม ในสถานศึกษาอาชีวศึกษามีน้อย (จากการแปลผลตอนที่ ๔ ตาราง ๑๘ หน้า ๔๖) ฉะนั้น โอกาสของนักเรียนในการที่จะได้ฝึกทักษะและแสดงความสามารถของตนเองจึงมีน้อยอาจเป็นเหตุให้ไม่สามารถเห็นความแตกต่างในค่านี้นี้ได้

ข. เนื่องจากอุปกรณ์ทางด้านวิชาช่างอุตสาหกรรมศิลป์ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม กับอุปกรณ์ทางด้านวิชาช่างอุตสาหกรรมในสถานศึกษาอาชีวศึกษา เป็นคนละประเภทกัน กล่าวคืออุปกรณ์สำหรับฝึกหัดในวิชาช่างอุตสาหกรรมศิลป์ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม เป็นเครื่องมือสำหรับทดสอบความถนัด และฝึกความคล่องตัวในการทำงานช่าง เท่านั้นมิใช่เป็นชนิดเดียวกับที่ใช้ในสถานศึกษาอาชีวศึกษา ซึ่งต้องเป็นอุปกรณ์ที่เป็นชนิดเดียวกันกับที่ใช้ในโรงงานอุตสาหกรรมซึ่งมีขนาดใหญ่กว่าและซับซ้อนยิ่งกว่า ประกอบกับลักษณะงานที่ฝึกหัดก็แตกต่างกัน เพราะการฝึกในโรงเรียนมัธยมแบบประสมนั้น มุ่งความสนใจของนักเรียนเป็นหลัก แต่การฝึกในสถานศึกษาอาชีวศึกษาต้องมุ่งความต้องการของตลาดเป็นหลัก (พิชัย ศิริพิทักษ์กุล, ๒๕๑๖ : อักสาวเนา) จากเหตุผลดังกล่าวมานี้ อาจทำให้ขาดความต่อเนื่องของการเรียนวิชาช่างอุตสาหกรรมศิลป์ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม กับการเรียนวิชาช่างอุตสาหกรรมในสถานศึกษาอาชีวศึกษา จึงมีผลให้ไม่เห็นความแตกต่างในค่านการ เรียนวิชาชีพของนักเรียนทั้งสองประเภทดังกล่าว

ค. พิจารณาตามความคิดเห็นของ ครู - อาจารย์ในสถานศึกษาอาชีวศึกษา ที่มีต่อหลักสูตรวิชาอุตสาหกรรมศิลป์ของโรงเรียนมัธยมแบบประสม (จากการแปลผลตอนที่สอง ตาราง ๑๐ หน้า ๓๑) จะเห็นได้ว่า ครู - อาจารย์ที่ให้ความเห็นว่าการเรียนวิชาอุตสาหกรรมศิลป์ในโรงเรียนมัธยมแบบประสมนั้น มีเนื้อหาวิชาและอัตราเวลาเรียนน้อยเกินไปควรเพิ่มอีก มีเป็นจำนวนมากกว่าครู - อาจารย์ที่เห็นว่าเนื้อหาวิชาและอัตราเวลาเรียนมากเกินไปควรตัดออก และครู - อาจารย์เหล่านี้ยัง เสนอแนะเพิ่มเติมอีกด้วยว่า ควรเน้นค่านิยมที่ดีมากกว่าการท่องจำเนื้อหา และ ทฤษฎี จากความคิดเห็นเหล่านี้จะทำให้เป็นไปได้ว่า หลักสูตรวิชาอุตสาหกรรมศิลป์ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม อาจมีข้อบกพร่องบางประการที่ควรได้มีการแก้ไข ปรับปรุง เพื่อเป็นการส่งเสริมการเรียนวิชาชีพในสถานศึกษาอาชีวศึกษาได้ดียิ่งขึ้น

สำหรับผลการเรียนวิชาสามัญและวิชาชีพของนักเรียนในโรงเรียนช่างกลปทุมวันที่ปรากฏว่านักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม มีผลการเรียนทั้งสองด้านน้อยกว่านักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ไม่ใช่โรงเรียนมัธยมแบบประสม อาจจะเป็นเนื่องจากสาเหตุหลายประการได้แก่

ก. เนื่องจากใน ส่วนภูมิภาคในจังหวัดที่มีโรงเรียนมัธยมแบบประสมตั้งอยู่แต่ละจังหวัด ใกล้เคียง มีวิทยาลัยเทคนิคที่เปิดสอนสาขาช่างอุตสาหกรรมอยู่หลายจังหวัด นักเรียนจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเภทที่เรียนดี ใฝ่เรียนใฝ่รู้ ได้รับคัดเลือกเข้าเรียนในวิทยาลัยเหล่านั้นเสียเป็นจำนวนมาก (คมส., ๒๕๑๓ : อักสำเนา) ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่านักเรียนส่วนที่ไม่ได้รับคัดเลือกที่มีผลการเรียนดีกว่า และนักเรียนที่ไม่ได้มีความตั้งใจเรียนทางค่านี้อย่างจริงจัง ได้เสียเข้ามาสอบใน ส่วนกลาง และเป็นจำนวนหนึ่งในสถานศึกษาอาชีวศึกษา ที่ได้ใช้ เป็นกลุ่มตัวอย่าง ส่วนนักเรียนจากโรงเรียนมัธยมแบบประสมอีกส่วนหนึ่งในวิทยาลัยช่างกลปทุมวันที่ได้รับคัดเลือกเข้าเรียนทั้งหมด เป็นนักเรียนจากโรงเรียนสามเสนวิทยาลัยเพียงแห่งเดียว (สุชาภา ภิระวัชน์, ๒๕๑๓ - ๒๕๑๔ : อักสำเนา) ปัญหาจากการเรียนการสอนวิชาอุตสาหกรรมศิลป์ในโรงเรียนสามเสนวิทยาลัย อาจมีผลต่อเนื่องมายังนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างได้ ประกอบกับผลการวิจัยของ ชวัชชัย ชัยจิรณายากุล ที่พบว่านักเรียนในโรงเรียนสามเสนวิทยาลัยเลือกเรียนสาขาอาชีพมากที่สุด (ชวัชชัย ชัยจิรณายากุล, ๒๕๑๔ : ๘๘) การมีนักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพมาก อาจเป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอนวิชาชีพได้ประการหนึ่ง

นอกจากนี้จำนวนนักเรียนจากโรงเรียนที่ไม่ใช่โรงเรียนมัธยมแบบประสมที่เรียนอยู่ในวิทยาลัยช่างกลปทุมวัน โดยเฉพาะแผนกช่างยนต์เป็นจำนวนมาก เมื่อเปรียบเทียบนักเรียนจากโรงเรียนมัธยมแบบประสมแล้ว จึงมีจำนวนต่างกันมาก อาจมีผลให้การเปรียบเทียบผลการเรียนในครั้งนั้นคลาดเคลื่อนได้

ข. การเรียนวิชาชีพประเภทช่างอุตสาหกรรมนี้ ถ้านักเรียนที่ไม่ใช่นักเรียนจากโรงเรียนมัธยมแบบประสมที่เรียนอยู่ในวิทยาลัยแห่งนี้ เป็นผู้ที่มีความสนใจและความถนัด ก็อาจฝึกฝนได้ในเวลาไม่นานนัก เหตุนี้อาจทำให้นักเรียนที่ไม่ใช่ นักเรียนจากโรงเรียนมัธยมแบบประสมสามารถเรียนวิชาช่างได้ดี

ค. นักเรียนชายในโรงเรียนมัธยมที่ไม่ใช่โรงเรียนมัธยมแบบประสมส่วนมากได้ผ่านการเรียนวิชาอุตสาหกรรมก็มาบ้างแล้ว ทำให้นักเรียนพวกนี้มีพื้นฐานทางวิชาช่างมาบ้าง เมื่อมาได้รับการฝึกเพิ่มเติมอาจช่วยให้เรียนได้ดี

๒. การที่นักเรียนที่สำเร็จมัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนมัธยมแบบประสม เป็นผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาชีพ และเลือกวิชาชีพไปถูกต้องตรงตามความถนัด และความสนใจของตนเองนั้น น่าจะเนื่องมาจากนักเรียนเหล่านี้ได้สำรวจ ความสนใจ ความถนัด และความสามารถของตนมาแล้วจากชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ และได้เลือกและฝึกฝนเพิ่มเติมอีกในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ - ๓ ดังนั้น นักเรียนเหล่านี้จะมีความมั่นใจในความสนใจ ความถนัด และความสามารถของตน ก่อนที่จะตัดสินใจเลือกเรียนในสถานศึกษาอาชีวศึกษา และเมื่อขณะที่เรียนในสถานศึกษาอาชีวศึกษาก็สามารถเรียนวิชาชีพได้ดีอีกด้วย ก็น่าจะเป็นแรงกระตุ้นใหม่ทัศนคติที่ดีต่ออาชีพยิ่งขึ้น

๓. จากความคิดเห็นของครู - อาจารย์ในสถานศึกษาอาชีวศึกษา ส่วนใหญ่ที่เห็นว่าวิชาศิลปปฏิบัติในโรงเรียนมัธยมแบบประสม มีส่วนช่วยส่งเสริมการเรียนการสอนวิชาชีพ ในสถานศึกษาอาชีวศึกษา เพราะเป็นวิชาพื้นฐานช่วยให้การเรียนการสอนวิชาชีพในสถานศึกษาอาชีวศึกษาได้ผลดียิ่งขึ้น เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่า หลักสูตรวิชาศิลปปฏิบัติของโรงเรียนมัธยมแบบประสม เป็นหลักสูตรที่เหมาะสมสำหรับการให้ความรู้ขั้นพื้นฐานในการเรียนวิชาชีพ และน่าจะกล่าวได้ว่า การใช้หลักสูตรศิลปปฏิบัติในโรงเรียนมัธยมแบบประสมได้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ จึงสามารถส่งผลต่อการเรียนวิชาชีพในสถานศึกษาอาชีวศึกษาดังกล่าวแล้ว

อีกประการหนึ่งการที่ครู - อาจารย์เหล่านี้มีความเห็นว่า ความต่อเนื่องของหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น กับหลักสูตรอาชีวศึกษา มีความสำคัญและมีผลต่อการเรียนนั้น ก็แสดงให้เห็นว่าครู - อาจารย์ของไทยเราเริ่มเห็นความสำคัญของการประสานงานกันระหว่างระดับต่าง ๆ ของการศึกษา ซึ่งเป็นที่คาดหวังไว้ว่าจะมีความร่วมมือที่ดี ระหว่างหน่วยต่าง ๆ ในวงการศึกษาเพิ่มขึ้น อันจะมีผลต่อเนื่องมายังนักเรียนว่าจะสามารถศึกษาเล่าเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

๔. การที่สรุปผลว่าการแนะแนวในโรงเรียนมัธยมแบบประสม ทำได้กว้างขวาง และมีประสิทธิภาพนั้น พิจารณาจากองค์ประกอบต่าง ๆ ต่อไปนี้

- ก. นักเรียนตัดสินใจเลือกเรียนในสถานศึกษาอาชีวศึกษาด้วยความสนใจ
- ข. นักเรียนส่วนมากเลือกเรียนต่อเนื่องกับสายการ เรียนที่เรียนในชั้นมัธยมศึกษา

ตอนต้น

- ค. นักเรียนส่วนมากไม่คิดจะเปลี่ยนสายการ เรียน
- ง. แนวการ เลือกออาชีพในอนาคตยังคงอยู่ในแนวเดียวกับที่เรียนอยู่ในปัจจุบัน
- จ. การ เลือกรวิชาเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นนั้น ผู้ที่มีบทบาทที่สำคัญในการ

ตัดสินใจคือ ตัวนักเรียนเอง เป็นอันดับหนึ่ง ครูแนะแนว บิคา -- มารดา ครูประจำชั้น ครูประจำวิชา รองลงมาเป็นลำดับ และบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจนี้มากที่สุด คือ เพื่อน ซึ่งผิดไปจากแต่ก่อนที่ว่า "บุคคลที่มีอิทธิพลต่อการเลือกเรียนต่อของนักเรียน ได้แก่ บิคา -- มารดา เพื่อน และ ครูตามลำดับ" (ราตรี รุ่งโรจน์ดี, ๒๕๑๕ : ๕๕) ทั้งนี้เนื่องจากกล่าวได้ว่า น่าจะเนื่องมาจากนักเรียนเหล่านี้ ได้รับบริการแนะแนวจากโรงเรียนอย่างดียิ่ง จึงสามารถเป็นผู้ที่รู้จักตนเอง และตัดสินใจเลือกได้ด้วยตนเองอย่างถูกต้อง อีกประการหนึ่ง การที่นักเรียนเหล่านี้สามารถเรียนวิชาสามัญได้พอ ๆ กับนักเรียนอื่น ๆ และมีแนวโน้มว่าเรียนวิชาชีพได้ดีกว่านั้นก็น่าจะเป็นเหตุผลที่เสริมให้ กล่าวได้ว่า การแนะแนวในโรงเรียนมัธยมแบบประสม ได้ผลเป็นที่น่าพอใจ

ข้อเสนอแนะ

๑. โดยส่วนรวมของหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมแบบประสม เหมาะสมดีแล้ว จึงน่าจะเป็นหลักสูตรที่เหมาะสมสำหรับจะนำไปใช้ในโรงเรียนมัธยมทั่วไปให้กว้างขวางยิ่งขึ้น

๒. การแนะแนวในโรงเรียนมัธยมแบบประสม มีบทบาทต่อการเรียน และการเลือกอาชีพของนักเรียนมาก สมควรที่จะได้รักษาคุณภาพในการจัดบริการต่าง ๆ ไว้และปรับปรุงให้ทันกับความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ เสมอ เพื่อเป็นการส่งเสริมให้การเรียนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

๓. การแนะแนวในสถานศึกษาอาชีวศึกษา เป็นที่ต้องการของนักเรียนมาก สมควรที่จะได้รับความสะดวกสบายเพื่อสนองความต้องการของนักเรียนให้ทั่วถึง

๔. เพื่อส่งเสริมการเกิดคนระดับกลางให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจของชาติ ซึ่งนอกจากจะได้สมควรขยายการใช้หลักสูตรมัธยมแบบประสมให้แพร่หลาย ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาทั่วไปแล้ว ยังน่าจะปรับปรุง และส่งเสริมการอาชีวศึกษาให้กว้างขวางยิ่งขึ้นด้วย เช่นเดียวกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอาชีวศึกษาในส่วนภูมิภาค*

ขอเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

๑. ในการศึกษาครั้งนี้เป็นการติดตามผลการเรียนของนักเรียนที่สำคัญ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมัธยมแบบประสม แต่เพียงสายการเรียนในสถานศึกษาอาชีวศึกษาเท่านั้น ถ้าได้ศึกษาและติดตามผลการเรียนของนักเรียนเหล่านี้ในสถานศึกษาอื่น ๆ เช่น ระดับอุดมศึกษา วิทยาลัยครู พหุบาล วิทยาลัยเทคนิคจนยูที่ออกประกอบอาชีพด้วย น่าจะช่วยให้การติดตามผลขยายกว้างขวางขึ้นและจะเกิดประโยชน์มากกว่านี้

๒. ข้อขัดข้องในการศึกษาครั้งนี้ประการหนึ่งคือ ความไม่สะดวกในการคัดลอกคะแนนในสถานศึกษาอาชีวศึกษา เนื่องจากการที่ไม่ทราบว่านักเรียนมัธยมแบบประสม ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างนั้นเมื่อเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ นั้นเรียนอยู่ที่ไหน ในวิทยาลัย และโรงเรียนอาชีวศึกษาในส่วนกลาง มีนักเรียนเรียนเป็นจำนวนมาก ทำให้การคัดลอกคะแนนเป็นไปได้อย่างลำบาก หากจะมีการศึกษาอีกในครั้งต่อไป ควรได้สำรวจและไต่ถามข้อมูลของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างให้ละเอียดกว่า เมื่อเรียนอยู่ชั้น ม.๓.๔ นั้นอยู่แถวไหน ห้องใด เพื่อความสะดวกในการคัดลอกคะแนน

๓. ในการศึกษาครั้งนี้ใช้ผลการเปรียบเทียบคะแนนจากผลการสอบปลายปี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ในสถานศึกษาอาชีวศึกษา นอกจากจะมีอุปสรรคบางประการดังกล่าวมาแล้ว ผลที่ได้ไม่ดีนักเนื่องจากต้องทำการเปรียบเทียบคะแนนในกลุ่มเด็กที่อยู่ ในวิทยาลัย หรือโรงเรียนเดียวกัน แทน

เดียวกัน ทำให้แยกเป็นกลุ่มย่อย ในการศึกษารั้งต่อไปถ้าใครสร้างข้อสอบเพื่อทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้งวิชาสามัญ วิชาชีพ เพื่อไร้ทดสอบนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด แล้วนำผลมาเปรียบเทียบรวมกันทั้งหมด น่าจะช่วยให้มีความแม่นยำในการประเมินผลมากขึ้น

๔. การศึกษารั้งนี้เนื่องจากนักเรียนในแผนกคหกรรมศิลป์ มีเป็นจำนวนน้อยมาก ทำให้สรุปผลไม่ได้ ซึ่งคาดว่าน่าจะมีจำนวนมากขึ้นในเวลาต่อไป จึงเห็นสมควรว่า น่าจะติดตามผลของนักเรียนในแผนกคหกรรมศิลป์ด้วย เพื่อช่วยให้การศึกษาในเรื่องนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น.

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กอ สวัสดิพิพาณิช, "หลักการและแนวโน้มนในการจัดการมัธยมศึกษา" เอกสารรายงานการประชุม
การสัมมนาหลักสูตรแบบกว้าง ที่จะใช้ในโรงเรียนมัธยมส่วนภูมิภาค ณ เขื่อนภูมิพล จังหวัด
ตาก เมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๑๕, ๘ หน้า
- กอ สวัสดิพิพาณิช, "โรงเรียนมัธยมแบบประสม" ประมวลบทความเกี่ยวกับการมัธยมศึกษา กรม
วิสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ๒๕๑๕, หน้า ๓๑๓ - ๓๒๔
- กอ สวัสดิพิพาณิช, "การมัธยมศึกษาในประเทศไทย" ประมวลบทความเกี่ยวกับการมัธยมศึกษา
กรมวิสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ๒๕๑๕, หน้า ๑ - ๑๕
- โครงการพัฒนาการศึกษาโรงเรียนมัธยมแบบประสม, กรมสามัญศึกษา คำอธิบายรายวิชาหลักสูตร
ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย โรงเรียนมัธยมแบบประสม ฉบับปรับปรุง ครั้งที่ ๒
สำนักงาน คมส. ๒๕๑๔, ๒๑๗ หน้า
- โครงการพัฒนาการศึกษาโรงเรียนมัธยมแบบประสม, กรมสามัญศึกษา "มาตรฐานชั้นต้นเกี่ยวกับ
การเรียนวิชาเลือกของนักเรียนที่จบหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นจากโรงเรียนในโครงการ
พัฒนาการศึกษามัธยมแบบประสม ที่จะเข้าเรียนต่อในโรงเรียนอาชีวศึกษา โดยไม่ต้องสอบ
คัดเลือก" เอกสารอัสส่าเนา ๒๕๑๓, ๒ หน้า
- จงกล เมธาจารย์, "ความเคลื่อนไหวของโครงการพัฒนาการศึกษา โรงเรียนมัธยมแบบประสม"
สารสิน คมส. ๕ : ๑ - ๗ มิถุนายน ๒๕๑๔
- เทียน ัญกุล, "การแนะแนวกับการพัฒนาการศึกษา เศรษฐกิจ และสังคม" เอกสารประกอบการ
สัมมนาครูใหญ่ - อาจารย์ใหญ่ โรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วราชอาณาจักร กองเผยแพร่การ
ศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ๒๕๑๔, หน้า ๕ - ๑๓

- ชัชชัย ชัยจิรนาถกุล, การศึกษาค้นคว้าประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกเรียนวิชาสายสามัญและสายอาชีพ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม ปีการศึกษา ๒๕๑๒, ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ๒๕๑๓, ๑๘๐ หน้า
- ชญู แสงศักดิ์, บทบาทของโรงเรียนมัธยมแบบประสมกับโรงเรียนอาชีวศึกษา กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ๒๕๑๐, ๑๓๔ หน้า
- ชญู แสงศักดิ์, "ปัญหาและการจัดการศึกษาเพื่อส่งเสริมการพัฒนาความสัมพันธ์เศรษฐกิจ" บรรยายในที่ประชุมทางวิชาการ ของสมาคมการศึกษาแห่งประเทศไทย ณ โรงแรมเวียงใต้, ๑๕ - ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๓
- ชญู แสงศักดิ์, "การแนะแนวกับการพัฒนาทาง เศรษฐกิจและสังคมของประเทศ" เอกสารประกอบการสัมมนาครูใหญ่ - อาจารย์ใหญ่ โรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วประเทศ กองเผยแพร่การศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ๒๕๑๔, หน้า ๙ - ๑๓
- นาวิน รุ่งรส, เปรียบเทียบการตัดสินใจเลือกเรียนคอกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ประเภทสหศึกษา ระหว่างโรงเรียนมัธยมแบบประสม และโรงเรียนมัธยมศึกษาแบบเดิม จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ๒๕๑๔, ๑๐๘ หน้า
- บุญเจือ ไชยภักดิ์, คุณหญิง, "ระบบและหลักสูตรโรงเรียนมัธยมในอังกฤษ" สามัญศึกษา ๑๐ : ๗ กรกฎาคม ๒๕๑๖
- ปราณี เดกิงพล, "สรุปรายงานการประชุม เรื่องการรับนักเรียนจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม เข้าเรียนต่อในสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา ในกรณีพิเศษ" วันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๑๓, อัดสำเนา
- ปวย อิงภากรณ์, "การศึกษา" ศูนย์ศึกษา ๑๒(๙) . ๖ กันยายน ๒๕๐๘
- พิชัย ศิริทัศน์กุล, "การอาชีวศึกษาในต่างประเทศ" ๒๕๑๖, อัดสำเนา, ๑๐ หน้า

- พจนี สารสิน, ทัศน์เกี่ยวกับการพัฒนาประเทศ ส่วนสารนิเทศ กระทรวงพัฒนาการแห่งชาติ ๒๕๐๘, ๓๐๘ หน้า
- พร้อม พานิชภักดิ์, "นโยบายและปัญหาในการพัฒนากำลังคน" ประมวลบทความเกี่ยวกับการมัธยมศึกษา กรมวิสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ๒๕๐๘, หน้า ๑๔๓ - ๒๐๖
- ราตรี รุ่งโรจน์ศรี, การศึกษาแนวโน้มของการเรียนต่อสายสามัญและสายอาชีพของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จังหวัดระยอง ปรินิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ๒๕๑๕, ๑๘๒ หน้า
- เรื่อง เจริญชัย, "ผลที่คาดว่าจะได้รับจากการจัดโรงเรียนมัธยมแบบประสม แบบที่ ๑" ประมวลบทความเกี่ยวกับการมัธยมศึกษา กรมวิสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ๒๕๐๘, หน้า ๓๒๕ - ๓๓๐
- ลัดดา สุวรรณรัตน์, แรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพและความมั่นใจที่จะออกไปประกอบอาชีพของนักเรียนในโรงเรียนประเภทช่างอุตสาหกรรม ปรินิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ๒๕๑๒, ๑๑๗ หน้า
- ล้วน สายยศ และ อังคณา ศันศิริตันานนท์ สถิติวิทยาทางการศึกษา วัฒนาพานิช ๒๕๑๕, ๒๗๖ หน้า
- ศึกษาธิการ, กระทรวง ร่างแผนพัฒนาการศึกษาระดับที่ ๓ (๒๕๑๕-๒๕๑๘) กองวางแผนการศึกษา อิศานา, ๕๑๕ หน้า
- ศึกษาธิการ, กระทรวง, แผนการศึกษาแห่งชาติ เอกสารการศึกษา ฉบับที่ ๖ กองการเผยแพร่ การศึกษา ๒๕๐๔, ๗๔ หน้า
- ศึกษาธิการ, กระทรวง กรมอาชีวศึกษา หลักสูตรประโยคอาชีวศึกษาชั้นสูง แผนกพิธีกรรมการ พ.ศ. ๒๕๐๓ การช่าง วุฒิศึกษา ๒๕๑๖, ๑๐๒ หน้า

- ศึกษาธิการ, กระทรวง, กรมอาชีวศึกษา หลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย สายอาชีพ ม.ศ.
๔ - ๕ - ๖ ประเภทช่างอุตสาหกรรม โรงเรียนในโครงการ เงินกู้เพื่อพัฒนาอาชีวศึกษา
 ศุภสัปดาห์ ๒๕๑๖, ๒๕ หน้า
- สวัสดี สุวรรณอักษร, "ไปประชุมแนะแนวที่ไทเป" เอกสารประกอบการสัมมนาครูใหญ่ - อาจารย์ใหญ่
โรงเรียนมัธยมศึกษาที่วราชอาณาจักร กองเผยแพร่การศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ๒๕๑๔
 หน้า ๘๖ - ๑๔๑
- สวัสดี อุดมโรจน์, "ศิลปปฏิบัติกับอาชีวศึกษา" สารสิน คมส. ๘ : ๔๕ - ๕๒ มีนาคม ๒๕๑๔
- สาโรช บัวกรี่, "การศึกษาเพื่อความมั่นคงของชาติไทย" วิทยาลัยครูอาชีวศึกษา ๓(๒๕-๒๖)
 : ๑๗ พฤศจิกายน - ธันวาคม ๒๕๑๑
- สุจริต เพียรชอบ, "มหาวิทยาลัยกับการพัฒนาเศรษฐกิจ" ศูนย์ศึกษา ๑๒(๔) : ๒๔ เมษายน
 ๒๕๐๘
- สุเทพ ชรรณภินาลอุดม, "การศึกษาวิชาชีพชั้นสูงในประเทศไทย" วารสารคณะกรรมการ
การศึกษาแห่งชาติ ๑๒ : ๘๘ กรกฎาคม ๒๕๑๖
- สมบุญ ใจบุญ, "ความสำคัญของวิชาสามัญในโรงเรียนอาชีวศึกษา" วิทยาลัยครูอาชีวศึกษา
 ๓ : ๑๙, พฤศจิกายน ๒๕๑๑
- สุชาดา ธีระวัฒน์, กุณหญิง, "รายชื่อนักเรียนที่ไปศึกษาต่อโรงเรียนอาชีวศึกษา" ๒๕๑๔, อักสำเนา,
 ๓ หน้า
- สุชาดา ธีระวัฒน์, กุณหญิง, "รายชื่อนักเรียนที่ไปศึกษาต่อโรงเรียนอาชีวศึกษา" ๒๕๑๕, อักสำเนา,
 ๔ หน้า

สุคใจ เท่าสุนทร, การศึกษาเพื่ออาชีพในโรงเรียนมัธยม วิทยานิพนธ์ วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร
๒๕๐๓ - ๒๕๑๐, ๑๕๒ หน้า

เอกวิทย์ ๗ ถกลาง, "ทัศนะบางประการเกี่ยวกับกลยุทธ์นโยบายการศึกษา" รายงานการประชุมทางวิชาการ
ครั้งที่ ๑ กรมสามัญศึกษา ๒๕๑๑, ๓๐๕ หน้า

Ausubel, David P., Theory and Problems of Adolescent Development, New York
: Grune and Stratton, 1958, 650 p.p.

Boon Thung, Nannar, Occupational Choices Compared with Occupational
Oportunities of Selected Students from Cholburi, Master's Thesis,
University of Indiana, 1957, 87 p.p. Typed.

Cochran, John R., and Weis, David M., "An Evaluation of two Career
Exploration Programs in 1970 - 1971" Educational Resources
Information Center, 8(6) : 140 June, 1973

Ezell L.B., and Tate, Henry, "High School Students Look to the Future"
The Journal of Educational Research, 49 : 217 - 222

Holstein, Herbert B., "Improving a Rural Area School Program with Expanded
Vocational Educational Services by Utilizing Comprehensive Career
Orientation and Exemplary Activities" Educational Resources
Information Center, 8(8) 174 August, 1973

Hoppock, R., Occupational Information, Mc Graw - Hill Book Company, Inc.,
New York, 1967, 598 p.p.

Paradis, Adrin A., You and the Next Decade, David Mckay Company, Inc.,
New York, 1965, 179 p.p.

Ross Herbery James, "Guideline for serving youth with special needs in
vocational educational program" Dissertation Abstracts, 32(2) :
850 - A August, 1971

Steel, Rebert G.D. and Torrie, Jame H., Principles and Procedures of
Statistics, New York, Mc Graw - Hill Book Company, Inc., 1960. p.73

ភាគដេញ

ภาคผนวก ก.

หลักสูตรสถาบันอาชีวศึกษา

หลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพ ประเภทางอุตสาหกรรม พ.ศ. ๒๕๑๓
(โรงเรียนในโครงการ เงินกู้เพื่อพัฒนาอาชีวศึกษา)

หลักสูตรนี้ใช้สำหรับฝึกอบรมช่างฝีมือในประเภทางอุตสาหกรรม กรมอาชีวศึกษา ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย สายอาชีพ รวม ๒ แผนกวิชาด้วยกันคือ ช่างยนต์ ช่างกลโรงงาน ช่างเชื่อมและโลหะแผ่น ช่างไฟฟ้า ช่างวิทยุและโทรคมนาคม และช่างก่อสร้าง

จุดมุ่งหมายของหลักสูตร

๑. เพื่อฝึกอบรมให้นักเรียนมีความรู้ และทักษะในระดับช่างฝีมือ
๒. เพื่อให้มีความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงาน ในโรงงานอุตสาหกรรม ร้านซ่อมสร้าง หรือประกอบอาชีพส่วนตัวตามสาขาวิชาของตน
๓. เพื่อฝึกอบรมให้มีความละเอียดรอบคอบในการทำงาน การเลือกวัสดุ การเตรียมงาน ตลอดจนการทำงานอย่างรวดเร็ว ถูกต้อง และประหยัด
๔. เพื่อให้นักเรียนที่ศึกษาในอาชีพของตน มีนิสัยรักงาน มีความขยันหมั่นเพียร ตรงต่อเวลารักษาระเบียบ และรับผิดชอบในหน้าที่
๕. เพื่อให้นักเรียนมีความคิดริเริ่มและรู้จักคิดค้นแปลง และหาเหตุผลในการทำงาน
๖. เพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนต่อ หรือแสวงหาความรู้เพิ่มเติม และสามารถอ่านแบบหนังสือคู่มือช่างทั้งไทยและอังกฤษได้ตามสมควร
๗. เพื่อให้นักเรียนมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่น โดยเป็นใ้ทั้งผู้นำและผู้นตามที่ดี
๘. เพื่อฝึกอบรมให้เป็นพลเมืองดี มีศีลธรรม มีจิตใจเป็นประชาธิปไตย

เกณฑ์การใช้หลักสูตร

๑. เวลาเรียนสัปดาห์หนึ่งไม่น้อยกว่า ๕ วัน และไม่น้อยกว่า ๔๐ ชั่วโมง ปีหนึ่งกำหนดให้เรียนอย่างน้อย ๓ ภาคเรียน ภาคเรียนหนึ่งมีเวลาเรียนไม่น้อยกว่า ๑๒ สัปดาห์

๒. วิชาต่าง ๆ แบ่งเป็น ๒ หมวด คือ

หมวดวิชาสามัญ ๕๐ หน่วยกิต ได้แก่ วิชา สังคมศึกษา ภาษาไทย อังกฤษ เทคนิคคณิตศาสตร์ช่าง วิทยาศาสตร์ช่าง และเขียนแบบ

หมวดวิชาช่างไม่น้อยกว่า ๑๐๐ หน่วยกิต วิชาช่างมี ๖ แผนกวิชา

หลักสูตรนโยบายมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพ แผนกพาณิชยการ

จุดมุ่งหมายทั่วไป

๑. เพื่อให้นักเรียนได้เข้าใจและซาบซึ้งในสังคมเศรษฐกิจแบบประชาธิปไตย
๒. เพื่อช่วยกันหาความสามารถ ในแขนงงานต่าง ๆ ที่มีอยู่ในตัวนักเรียน และช่วยให้นักเรียนใคร่หาตนเองมีความสามารถทางธุรกิจแขนงใด
๓. เพื่อพัฒนาบุคลิกภาพ อุปนิสัย ทักษะ และลักษณะนิสัยของนักเรียนให้เป็นที่พึงประสงค์แก่วงการธุรกิจ
๔. เพื่อให้มีความรู้และทักษะในวิชาชีพด้านธุรกิจสำหรับประกอบอาชีพได้ เฉพาะอย่างยิ่งในท้องถิ่นของตน
๕. เพื่อเพิ่มพูนความเจริญงอกงามทั่ว ๆ ไปของแต่ละบุคคล
๖. เพื่อเป็นรากฐานสำหรับการศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม

อัตราเวลาเรียนตลอดสัปดาห์ของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔

วิชาบังคับรวม

สังคมศึกษา	๓	ชั่วโมง	๑๐๐	คะแนน
คณิตศาสตร์	๒	ชั่วโมง	๑๐๐	คะแนน
ภาษาไทย	๓	ชั่วโมง	๑๐๐	คะแนน
ภาษาอังกฤษ	๔	ชั่วโมง	๑๐๐	คะแนน

วิชาพาณิชยการ

บัญชี	๕	ชั่วโมง	๒๐๐	คะแนน
ธุรกิจทั่วไป	๕	ชั่วโมง	๑๐๐	คะแนน
เลขคณิตธุรกิจ ลูกรคค	๓	ชั่วโมง	๑๐๐	คะแนน
พิมพ์ดีดไทย	๕	ชั่วโมง	๑๐๐	คะแนน
ภาษาจีน	๔	ชั่วโมง	๑๐๐	คะแนน
งานอื่น	๑	ชั่วโมง	—	

รายชื่อวิชาประจำภาคเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔

แผนกวิชาช่างยนต์					ช่างกลโรงงาน				
ภาค ที่	ชื่อวิชา	หน่วยกิต	ชั่วโมง/สัปดาห์		ภาค ที่	ชื่อวิชา	หน่วยกิต	ชั่วโมง/สัปดาห์	
			ทฤษฎี	ปฏิบัติ				ทฤษฎี	ปฏิบัติ
๑	ภาษาไทย	๒	๒	—	๑	ภาษาไทย	๒	๒	—
	อังกฤษเทคนิค	๓	๓	—		อังกฤษเทคนิค	๓	๓	—
	คณิตศาสตร์ช่าง	๒	๒	—		คณิตศาสตร์ช่าง	๒	๒	—
	กลศาสตร์	๑	๑	๒		กลศาสตร์	๒	๑	๒
	เขียนแบบทั่วไป	๒	๑	๒		เขียนแบบทั่วไป	๒	๑	๒
	งานฝีมือ	๓	๒	๔		งานฝีมือ	๒	๓	๔
	งานเครื่องมือกลทั่วไป	๓	๒	๔		งานเชื่อมโลหะเบื้องต้น	๓	๒	๔
	งานเชื่อมโลหะเบื้องต้น	๓	๒	๔		ไฟฟ้าทั่วไป	๓	๒	๔
	ไฟฟ้าทั่วไป	๓	๒	๔					
๒	ภาษาไทย	๒	๒	—	๒	ภาษาไทย	๒	๒	—
	อังกฤษเทคนิค	๓	๓	—		อังกฤษเทคนิค	๓	๓	—
	คณิตศาสตร์ช่าง	๒	๒	—		คณิตศาสตร์ช่าง	๒	๒	—
	กลศาสตร์	๒	๑	๒		กลศาสตร์	๒	๑	๒
	เขียนแบบทั่วไป	๒	๑	๒		เขียนแบบทั่วไป	๒	๑	๒
	เครื่องมือช่าง	๕	๕	—		ทฤษฎี	๓	๓	—
	แก๊สโซลีน					เครื่องมือกล			
	ปฏิบัติการช่างยนต์	๒	—	๒๐		งานเครื่องมือกล	๕	๒	๒๐

รายชื่อวิชาประจำภาคเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ (ต่อ)

แผนกวิชาช่างยนต์					ช่างกลโรงงาน				
ภาค ที่	ชื่อวิชา	หน่วยกิต	ชั่วโมง/สัปดาห์		ภาค ที่	ชื่อวิชา	หน่วยกิต	ชั่วโมง/สัปดาห์	
			ทฤษฎี	ปฏิบัติ				ทฤษฎี	ปฏิบัติ
๓	ภาษาไทย	๒	๒	—	๓	ภาษาไทย	๒	๒	—
	อังกฤษเทคนิค	๓	๓	—		อังกฤษเทคนิค	๓	๓	—
	คณิตศาสตร์ช่าง	๒	๒	—		คณิตศาสตร์ช่าง	๒	๒	—
	ความรอบน	๒	๑	๒		ความรอบน	๒	๑	๒
	เขียนแบบทั่วไป	๒	๑	๒		เขียนแบบทั่วไป	๒	๑	๒
	ระบบส่งกำลัง	๕	๕	—		ทฤษฎีเครื่องมือกล	๓	๓	—
	ปฏิบัติช่างยนต์	๖	—	๒๐		งานเครื่องมือกล	๔	๒	๒๐

รายชื่อวิชาประจำภาคเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ (ต่อ)

ช่างเชื่อมและโลหะแผ่น

ช่างไฟฟ้า

ภาค ที่	ชื่อวิชา	หน่วยกิต	ชั่วโมง/สัปดาห์		ภาค ที่	ชื่อวิชา	หน่วยกิต	ชั่วโมง/สัปดาห์	
			ทฤษฎี	ปฏิบัติ				ทฤษฎี	ปฏิบัติ
๑	ภาษาไทย	๒	๒	—	๑	ภาษาไทย	๒	๒	—
	อังกฤษเทคนิค	๓	๓	—		อังกฤษเทคนิค	๓	๓	—
	คณิตศาสตร์ช่าง	๒	๒	—		คณิตศาสตร์ช่าง	๒	๒	—
	กลศาสตร์	๒	๑	๒		ไฟฟ้า	๒	๑	๒
	เขียนแบบทั่วไป	๒	๑	๒		เขียนแบบทั่วไป	๒	๑	๒
	งานฝีมือ	๖	๓	๔		งานฝีมือ	๖	๓	๔
	งานเครื่องมือกล	๓	๒	๔		งานเครื่องมือกล	๓	๒	๔
	ไฟฟ้าทั่วไป	๓	๒	๔		งานเชื่อมโลหะเบื้องต้น	๓	๒	๔
๒	ภาษาไทย	๒	๒	—	๒	ภาษาไทย	๒	๒	—
	อังกฤษเทคนิค	๓	๓	—		อังกฤษเทคนิค	๒	๓	—
	คณิตศาสตร์ช่าง	๒	๒	—		คณิตศาสตร์ช่าง	๒	๒	—
	กลศาสตร์	๒	๑	๒		ไฟฟ้า	๒	๑	๒
	เขียนแบบทั่วไป	๒	๑	๒		เขียนแบบทั่วไป	๒	๑	๒
	การเชื่อมไฟฟ้า	๓	๑	๖		ไฟฟ้าเบื้องต้น	๗	๓	๑๒
	การเชื่อมแก๊ส	๓	๑	๖		ไฟฟ้าประยุกต์เบื้องต้น	๔	๒	๔
	โลหะแผ่น	๕	๒	๔					

รายชื่่ววิชาประจำภาคเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ (ค๑)

ช่วง เชื่อมและโลหะแผ่น					ช่วง ไฟฟ้า				
ภาค ที่	ชื่่ววิชา	หน่วยกิต	ชั่วโมง/สัปดาห์		ภาค ที่	ชื่่ววิชา	หน่วยกิต	ชั่วโมง/สัปดาห์	
			ทฤษฎี	ปฏิบัติ				ทฤษฎี	ปฏิบัติ
๓	ภาษาไทย	๒	๒	—	๓	ภาษาไทย	๒	๒	—
	อังกฤษเทคนิค	๓	๓	—		อังกฤษเทคนิค	๓	๓	—
	คณิตศาสตร์ช่วง	๒	๒	—		คณิตศาสตร์ช่วง	๒	๒	—
	ความรอบ	๒	๑	๒		แสงและเสียง	๒	๑	๒
	เขียนแบบทั่วไป	๒	๑	๒		เขียนแบบทั่วไป	๒	๑	๒
	การเชื่อมไฟฟ้า	๓	๑	๒		การติดตั้งไฟฟ้า	๓	๓	๑๒
	การเชื่อมแก๊ส	๓	๑	๒		เครื่องกลไฟฟ้า	๔	๒	๘
	โลหะแผ่น	๕	๒	๕					

รายชื่อวิชาประจำภาคเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ (ต่อ)

ชาววิทยุและโทรคมนาคม

ช่างก่อสร้าง

ภาค ที่	ชื่อวิชา	หน่วยกิต	ชั่วโมง/สัปดาห์		ภาค ที่	ชื่อวิชา	หน่วยกิต	ชั่วโมง/สัปดาห์	
			ทฤษฎี	ปฏิบัติ				ทฤษฎี	ปฏิบัติ
๑	ภาษาไทย	๒	๒	—	๑	ภาษาไทย	๒	๒	—
	อังกฤษเทคนิค	๓	๓	—		อังกฤษเทคนิค	๓	๓	—
	คณิตศาสตร์ช่าง	๒	๒	—		คณิตศาสตร์ช่าง	๒	๒	—
	ไฟฟ้า	๒	๑	๒		กลศาสตร์	๒	๑	๒
	เขียนแบบทั่วไป	๒	๑	๒		เขียนแบบทั่วไป	๒	๑	๒
	ช่างวิทยุทั่วไป	๔	๒	๔		คุณสมบัติของไม้	๓	๓	—
	ไฟฟ้า	๓	๒	๓		งานช่างไม้	๔	๒	๒๐
อิเล็กทรอนิกส์เบื้องต้น	๔	๒	๔						
๒	ภาษาไทย	๒	๒	—	๒	ภาษาไทย	๒	๒	—
	อังกฤษเทคนิค	๓	๓	—		อังกฤษเทคนิค	๓	๓	—
	คณิตศาสตร์ช่าง	๒	๒	—		คณิตศาสตร์ช่าง	๒	๒	—
	ไฟฟ้า	๒	๑	๒		กลศาสตร์	๒	๑	๒
	เขียนแบบทั่วไป	๒	๑	๒		เขียนแบบทั่วไป	๒	๑	๒
	ไฟฟ้า	๓	๒	๓		เครื่องมือไฟฟ้า	๒	๑	๒
	เครื่องทดสอบ	๔	๒	๔		งานช่างไม้	๔	๒	๒๐
	อิเล็กทรอนิกส์	๔	๒	๔					
ทอควีเลคตรอนและวงจร	๔	๒	๔						

รายชื่อวิชาประจำภาคเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ (ต่อ)

ข้างวิทย์และโทรคมนาคม

ข้างก่อสร้าง

ภาค ที่	ชื่อวิชา	หน่วยกิต	ชั่วโมง/สัปดาห์		ภาค ที่	ชื่อวิชา	หน่วยกิต	ชั่วโมง/สัปดาห์	
			ทฤษฎี	ปฏิบัติ				ทฤษฎี	ปฏิบัติ
๓	ภาษาไทย	๒	๒	—	๓	ภาษาไทย	๒	๒	—
	อังกฤษ เทคนิค	๓	๓	—		อังกฤษเทคนิค	๓	๓	—
	คณิตศาสตร์ข้าง	๒	๒	—		คณิตศาสตร์ข้าง	๒	๒	—
	แสงและเสียง	๒	๑	๒		ความรอบ	๒	๑	๒
	เขียนแบบทั่วไป	๒	๑	๒		เขียนแบบทั่วไป	๒	๑	๒
	เครื่องรับ	๓	๓	๑๒		ไฟฟ้าเฉพาะช่าง	๓	๒	๑
	เอ - เข็ม			๔		งานช่างไม้	๔	๒	๒
	เทคนิคคนกักตอร์ และวงจร	๔	๒						

หลักสูตรประโยคชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพ พ.ศ. ๒๕๐๖ แขนงวิชาช่างกล
(สำหรับโรงเรียนที่ไม่อยู่ในโครงการเงินกู้)

รายการเรียนแผนกวิชาชีพต่าง ๆ มีรายละเอียดดังนี้

วิชาที่เรียน	ช่างยนต์ คะแนน รายวิชา	ช่างไฟฟ้า คะแนน รายวิชา	ช่างวิทยุ - โทรคมนาคม คะแนน รายวิชา	ช่างกล โรงงาน คะแนน รายวิชา	ช่างเชื่อมและ โลหะแผ่น คะแนน รายวิชา	ช่างก่อสร้าง คะแนน รายวิชา
ภาษาไทย	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐
ภาษาอังกฤษ	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐
สังคมศึกษา	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐
คณิตศาสตร์	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐
วิทยาศาสตร์ช่าง	๖๐	๖๐	๖๐	๖๐	๖๐	-
คณิตศาสตร์ช่าง	๖๐	๖๐	๖๐	๖๐	๖๐	๑๐๐
เขียนแบบ	๘๐	๘๐	๘๐	๘๐	๘๐	๑๐๐
งานฝึกฝีมือ	๒๐๐	๒๐๐	๑๖๐	๒๐๐	๒๐๐	-
งานช่างเครื่องยนต์	๑๕๐	-	-	-	-	-
ช่างกลโรงงาน	๕๐	๕๐	๘๐	๒๐๐	๕๐	-
งานช่างไฟฟ้า	-	๑๕๐	๘๐	-	-	-
งานช่างวิทยุ	-	-	๘๐	-	-	-
ช่างโลหะ	-	-	-	-	๑๕๐	-
ช่างไม้ปลูกสร้าง	-	-	-	-	-	๑๐๐
ช่างไม้ครุภัณฑ์	-	-	-	-	-	๑๐๐

ภาคผนวก ข.

สถิติที่ใช้

๑. หาค่าร้อยละ

๒. หาค่าเฉลี่ย $\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$

๓. หาค่าความแปรปรวน $S = \frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N}$

๔. หาค่าความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของตัวแปร ๒ ชนิด

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1) S_1^2 + (n_2 - 1) S_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left(\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right)}}$$

ภาคผนวก ค.

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

แบบสำรวจจำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ปีการศึกษา ๒๕๑๔ - ๒๕๑๕

โรงเรียน/วิทยาลัย .

แผนกวิชา	จำนวนนักเรียนชั้น ม.ศ.๔ ปี ๒๕๑๔		จำนวนนักเรียนชั้น ม.ศ.๔ ปี ๒๕๑๕	
	น.ร.ที่จบ ม.ศ.๓ จาก ร.ร.คสมส.	น.ร.ที่จบ ม.ศ.๓ จาก ร.ร.อื่น ๆ	น.ร.ที่จบ ม.ศ.๓ จาก ร.ร.คสมส.	น.ร.ที่จบ ม.ศ.๓ จาก ร.ร.อื่น ๆ
ช่างยนต์ ช่างไฟฟ้า ช่างวิทยุ - โทรคมนาคม ช่างกลโรงงาน ช่างเชื่อมและ โลหะแผ่น ช่างก่อสร้าง ผ้าและเครื่อง แต่งกาย อาหารและ โภชนาการ พลศึกษา เกษตรกรรม				

แบบกรอกคะแนนสอบปลายปี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ปีการศึกษา ๒๕

โรงเรียน/วิทยาลัย .

แผนก .

(สำหรับนักเรียนที่สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จากโรงเรียนมัธยมแบบประณีต ให้ทำเครื่องหมาย ✓
ไว้ที่ช่องลำดับที่ควย)

ลำดับที่	คะแนนรวม วิชาบังคับรวม	คะแนนรวม วิชาสัมพันธ และวิชาชีพ	ลำดับที่	คะแนนรวม วิชาบังคับรวม	คะแนนรวม วิชาสัมพันธ และวิชาชีพ

หมายเหตุ แบบสำรวจนี้ใช้สำหรับโรงเรียนนอกโครงการเงินกู้

แบบสอบถามฉบับ ก.

สำหรับครู - อาจารย์ที่สอนวิชาชีพในสถาบันอาชีวศึกษา

ตอนที่ ๑ แบบบันทึกส่วนตัวผู้ตอบแบบสอบถามโปรดกรอกข้อความลงในช่องว่าง () หรือกาเครื่องหมาย ลงใน ที่เป็นคำตอบของท่าน

ปัจจุบันทำการสอนที่โรงเรียนหรือวิทยาลัย .

จังหวัด .

ทำการสอนวิชา .

ชั้น ม.ศ.

ทำการสอนในสถาบันนี้มา เป็นเวลา ปีเต็ม

ตอนที่ ๒ ความคิดเห็นที่มีต่อนักเรียนที่ท่านสอน

๑. ท่านทราบหรือไม่ว่า นักเรียนที่ท่านสอนนั้น คนใดสำเร็จมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จากโรงเรียนมัธยมแบบประสม

 ทราบ ไม่ทราบ

๒. ถ้าท่านทราบว่านักเรียนคนใดสำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม ท่านทราบหรือไม่ว่านักเรียนเหล่านั้น คนใดได้รับการคัดเลือกเข้าเรียนเป็นพิเศษโดยไม่ต้องสอบตามข้อตกลงระหว่างกรมอาชีวศึกษา และกรมสามัญศึกษา

 ทราบ ไม่ทราบ๓. ท่านคิดว่านักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม ประเภทที่ได้รับความนิยมเรียนเป็นพิเศษ และประเภทที่สอบคัดเลือกเข้าเรียนเอง มีความแตกต่างกันในเรื่องเหล่านี้เพียงใด
โปรดเขียนเครื่องหมาย ในคำตอบที่ท่านเลือก

	น.ร.ที่ได้รับ คัดเลือกโดย ไม่ต้องสอบ ดีกว่า	น.ร.ที่สอบ คัดเลือกเอง ดีกว่า	ไม่แตกต่างกัน
๓.๑ ความสนใจ และตั้งใจในการเรียน และการปฏิบัติงาน			
๓.๒ ความสามารถและความถนัดพิเศษ ในวิชาที่เรียน			
๓.๓ การใช้และบำรุงรักษาเครื่องมือ			
๓.๔ ความกตริเริ่ม			
๓.๕ การตัดสินใจ			
๓.๖ ความเป็นผู้นำ			
๓.๗ ทักษะที่คัดต่อวิชาชีพที่เรียน			
๓.๘ พื้นฐานความรู้ทั่วไป			
๓.๙ สภาพร่างกายที่เหมาะสมกับวิชาชีพ			
๓.๑๐ ผลสำเร็จในการเรียน			

๔. ท่านคิดว่า นักเรียนที่สำเร็จมาจากโรงเรียนมัธยมแบบประสมทั้งหมด และนักเรียนที่สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมที่ใช้หลักสูตรปี พ.ศ. ๒๕๐๓ มีความแตกต่างกันในเรื่องเหล่านี้เพียงใด โปรดเขียน ✓ ลงในคำตอบที่ท่านเลือก

	น.ร. ที่จบจาก ร.ร. มัธยมแบบ ประสม ดีกว่า	น.ร. ที่จบจาก ร.ร. อื่น ดีกว่า	ไม่แตกต่างกัน
๔.๑ ความสนใจและตั้งใจในการเรียน และการปฏิบัติงาน			
๔.๒ ความสามารถและความถนัดพิเศษ ในวิชาที่เรียน			
๔.๓ การใช้และบำรุงรักษาเครื่องมือ			
๔.๔ ความคิดริเริ่ม			
๔.๕ การตัดสินใจ			
๔.๖ ความเป็นผู้นำ			
๔.๗ ทักษะที่ดีต่อวิชาชีพที่เรียน			
๔.๘ พื้นฐานความรู้ทั่วไป			
๔.๙ สภาพร่างกายที่เหมาะสมกับวิชาชีพ			
๔.๑๐ ผลสำเร็จในการเรียน			

๕. จากการสังเกตของท่าน นักเรียนที่สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และนักเรียนจากโรงเรียนมัธยมอื่น ๆ ที่ไม่ได้ใช้หลักสูตรมัธยมแบบประสม เข้ากันได้ดีเพียงใด

(เข้ากันได้ดี หมายถึง มีความรักใคร่สามัคคี ช่วยเหลือซึ่งกันและกันฉันท์เพื่อน)

- เข้ากันไม่ได้เลย
- เข้ากันได้พอสมควร
- เข้ากันได้ดีมาก
- ไม่อาจทราบได้

๖. ท่านคิดว่านักเรียนที่สำเร็จมาจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม ซึ่งมีพื้นฐานทางวิชาชีพมาบ้าง จะมีส่วนช่วยในการสอนของท่านเพียงใด

- ไม่ช่วยอะไรเลย
- ช่วยให้การสอนสะดวกขึ้นเล็กน้อย
- ช่วยให้การสอนสะดวกขึ้นมาก

๗. ท่านพอใจที่จะสอนนักเรียนประเภทใด

- นักเรียนที่ไม่มีความรู้ในวิชาที่สอนมาก่อนเลย
- นักเรียนที่มีความรู้ในวิชาที่สอนมาบ้าง
- นักเรียนประเภทใดก็ได้

๘. ท่านรู้สึกอย่างไร ถ้านักเรียนในชั้นที่ท่านสอนมีพื้นฐานความรู้ต่างกันมาก

- ลำบากใจในการสอน
- เฉย ๆ
- สบายใจ

๙. เพื่อให้การสอนดำเนินไปอย่างได้ผลที่สุด ท่านคิดว่านักเรียนในชั้นที่ท่านสอน ควรมีพื้นฐานความรู้ลักษณะใด

- ต่างกันมาก
- เท่า ๆ กันหรือใกล้เคียงกัน
- ระคับใดก็ได้

๑๐. การจัดชั้นเรียนในโรงเรียนหรือวิทยาลัยแห่งนี้ ท่านคิดว่าได้คำนึงถึงพื้นฐานความรู้ของนักเรียนหรือไม่

- ไม่คำนึงถึงเลย
- คำนึงถึง

๑๑. ท่านรู้สึกอย่างไร ต่อการจัดชั้นเรียนแบบนี้

- รู้สึกไม่พอใจ
- รู้สึกเฉย ๆ
- รู้สึกพอใจ

๑๒. ข้อเสนอแนะของท่านในการจัดชั้นเรียน มีดังนี้

๑๒.๑

๑๒.๒

๑๒.๓

๑๒.๔

๑๒.๕

ตอนที่ ๓ ความคิดเห็นที่มีต่อวิชาศิลปะปฏิบัติและศิลปะศึกษา ของหลักสูตรมัธยมแบบประสม

คำชี้แจง แต่ละวิชาตามหลักสูตรมัธยมแบบประสม จะมีตัวเลขประจำวิชา ๆ ละ ๒ ตัว
หลักหน่วย แสดงว่า เป็นวิชาบังคับหรือวิชาเลือก ถ้าเป็นเลขศูนย์ หมายถึง วิชาบังคับ
ถ้าเป็นเลขอื่น ๆ หมายถึงวิชาเลือก

หลักสิบ แสดงถึง วิชาสำหรับระดับชั้นเรียน ถ้าเป็น ๐ แสดงว่าเปิดสอนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๐
ถ้าเป็นเลข ๒ ก็เป็นวิชาสำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒
เช่น ภาษาไทย ๐๐ หมายถึงวิชาภาษาไทย บังคับเรียนสำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๐

เกษตรกรรม ๒๓ หมายถึงวิชาเกษตรกรรมที่เปิดให้เลือกรเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒
สำหรับวิชาในหมวดศิลปะปฏิบัติทั้ง ๔ แขนง คือ เกษตรกรรมศิลป์ ดนตรีกรรมศิลป์ ชูรกิจศิลป์
และอุตสาหกรรมศิลป์ ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๐ ให้โรงเรียนเลือกเปิดสอนอย่างน้อย ๓ แขนง
โรงเรียนใดเลือกเปิดแขนงใด นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๐ ทุกคน จะต้องเรียนเพื่อเป็นการสำรวจ
ตนเอง

หมายเหตุ ๐ คาบ หมายถึง ๕๐ นาที

หมวดศิลปศึกษา

๑. ทฤษฎีความคิด เกี่ยวกับการ เรียนการสอน ใน สาขาวิชา ใด

รายวิชา	จำนวนคาบ ต่อ สัปดาห์	ความคิดที่เกี่ยวกับ <u>สาขาวิชา</u>		
		น้อยเกินไป ควรเพิ่มอีก	เหมาะสมแล้ว	มากเกินไป ควรตัดออก
<p>ศิลป ก.๒๑ : ออกแบบ เขียนภาพ พิมพ์ภาพ แกะสลัก พานิชย์ศิลป์</p> <p>ศิลป ก.๓๑ : ออกแบบ ที่สัมพันธ์กับการ เขียนภาพและพิมพ์ภาพ เขียนภาพ โดยให้ หลักเกณฑ์ทางศิลปะที่สูงขึ้น การที่ครูผู้สอน เพิ่มขึ้น ประวัติและลักษณะจิตรกรรมไทย ปฏิบัติการ เขียนภาพต่าง ๆ พิมพ์ภาพ การทำแม่พิมพ์พิมพ์กรรมวิธีขั้นตอน ขั้น เนื้อหาวิชาการปฏิบัติที่ มากขึ้น</p>	๒			ขอเสนอแนะ
	๕			

๒. ทานคิดว่า ควรเปลี่ยนแปลงจำนวนคาบ/สัปดาห์ ของรายวิชาในหมวดศึกษาศาสตร์ ก.อย่างไร

รายวิชา	จำนวนคาบ ต่อ	ความคิดเห็นต่อจำนวนคาบ/สัปดาห์ ของรายวิชา			ขอเสนอแนะ
		มากเกินไป ควรลด	เหมาะสมแล้ว	น้อยเกินไป ควรเพิ่ม	
ศิลป ก. ๒๑	๒ - ๓				
ศิลป ก. ๓๑	๔				
ศิลป ก. ๓๒	๕				
ศิลป ก. ๓๓	๕				

๓. รายวิชาต่าง ๆ ในหมวดศึกษาศาสตร์ ก. ท่านเห็นว่า เป็นพื้นฐานและสอดคล้องกับการเรียนในวิทยาลัย เพราะฐานมากน้อยเพียงใด

รายวิชา	เนื้อหาความรู้สอดคล้องกับการเรียนในวิทยาลัย เพราะฐาน			ขอเสนอแนะ
	น้อย	ปานกลาง	มาก	
ศิลป ก. ๒๑			ไม่สัมพันธ์เลย	
ศิลป ก. ๓๑				
ศิลป ก. ๓๒				
ศิลป ก. ๓๓				

๔. เนื้อหาวิชาที่มีประโยชน์ในการให้ความรู้พื้นฐาน สำหรับเรียนต่อในวิทยาลัยเพาะช่าง ซึ่งหลักสูตรมัธยมแบบประสมยังไม่ได้จัดสอน และท่านคิดว่าควรຈະจัดเขาไว้ในหลักสูตรด้วย คือ

- ๔.๑
 ๔.๒
 ๔.๓
 ๔.๔
 ๔.๕

๕. ท่านคิดว่า หลักสูตรหมวดศิลปศึกษา ก. ของโรงเรียนมัธยมแบบประสม มีข้อบกพร่องอะไรบ้าง กรุณาแนะนำเพื่อแก้ไขด้วย

- ๕.๑
 ๕.๒
 ๕.๓
 ๕.๔
 ๕.๕

๖. ท่านคิดว่า หลักสูตรวิชาชีพของวิทยาลัยเพาะช่าง ควรมีการปรับปรุงให้เหมาะสมและสอดคล้องกับหลักสูตรศิลปศึกษา ก. ของโรงเรียนมัธยมแบบประสม หรือไม่

ไม่จำเป็นต้องปรับปรุงใหม่ สมควรปรับปรุงใหม่

๗. ท่านคิดว่าหลักสูตรวิชาชีพของวิทยาลัยเพาะช่างในปัจจุบันเป็นอย่างไร

ไม่เหมาะสมควรจะมีการปรับปรุง เหมาะสมดีแล้ว

๘. ถ้ามีการปรับปรุงหลักสูตรวิชาชีพของวิทยาลัยเพาะช่าง ท่านจะมีข้อเสนอแนะดังนี้

- ๘.๑
 ๘.๒
 ๘.๓
 ๘.๔
 ๘.๕

หมวดมหกรรมศิลป์

๑. ทานมีความคิดเห็นเกี่ยวกับ เนื้อหาวิชา เหนืออย่างไร

รายวิชา	จำนวนคาบ คือ กี่คาบ	ความคิดเห็นเกี่ยวกับ เนื้อหาวิชา			ขอเสนอแนะ
		น้อยเกินไป ควรเพิ่มอีก	เหมาะสมแล้ว	กว้างเกินไป ควรตัดออก	
<p>มหกรรมศิลป์ ๑๑ มี ๗ หน่วย</p> <p>๑. ศึกษาศาสตร์วัฒนธรรม ๒๐ คาบ</p> <p>๒. การแต่งกาย ๑๐ คาบ</p> <p>๓. อาหารและโภชนาการ (ทฤษฎี) ๒๐ คาบ</p> <p>๔. การใช้เวลา ๑๐ คาบ</p> <p>๕. อาหารและโภชนาการ (ปฏิบัติ) ๒๐ คาบ</p> <p>๖. การตัดเย็บเบื้องต้น ๒๐ คาบ</p> <p>๗. การประดิษฐ์ ๒๐ คาบ</p> <p>หมายเหตุ (๑) ถ้า ๒ คาบ ึ่งเลือกไม่ต่ำกว่า ๓ หน่วย จำนวนคาบไม่น้อยกว่า ๒๐ คาบ</p>	๒ -- ๘				

หมวดกตกรรณกิจ (คอ)

รายวิชา	จำนวนคาบ สอน สัปดาห์	ความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา			
		น้อยเกินไป ควรเพิ่มอีก	เหมาะสมแล้ว	กว้างเกินไป ควรตัดออก	ขอเสนอแนะ
<p>วิชา (๒) ถ้า ๓ คาบ ให้เลือกไม่ต่ำกว่า ๕ หน่วย จำนวนคาบไม่น้อยกว่า ๕๐ คาบ (๓) ถ้าจัด ๔ คาบ ให้สอนทั้ง ๗ หน่วย บ้านและครอบครัว ๒๑ : งบประมาณ ครอบครัว, การจัดงาน, มารยาทสังคม การพยาบาลในบ้าน บ้านและครอบครัว ๓๑ : ครอบครัว, พัฒนาการวัยรุ่น, การเลือกคูครอง, ความรับผิดชอบในสังคม, การเลี้ยง ดูบุตร, การเป็นมารดาที่ดี</p>	๒				
	๒				๒

หมวดสหกรณ์ศิลป์ (ต่อ)

รายวิชา	จำนวนคาบ ต่อ สัปดาห์	ความคิดที่เกี่ยวกับเนื้อหาวิชา			
		น้อยเกินไป การเพิ่มอีก	เหมาะสมแล้ว	กว้างเกินไป ควรตัดออก	ขอเสนอแนะ
<p>อาหารและโภชนาการ ๒๑ : ศาสตร์อาหาร ๒ ชนิด อาหารหลัก ๕ หมู่, สุขนิสัย สำหรับโภชนาการที่ดี, การย่อย การ ดูดซึม การขับถ่าย</p> <p>อาหารและโภชนาการ ๓๑ : ปฏิบัติการ อาหาร เลือกเพียง ๓ หัวข้อจาก อาหาร ว่าง, อาหารจำนวนมาก, อาหาร ต่างประเทศ, ของหวาน, อาหารผู้ป่วย คนชรา และทารก</p> <p>เล่ม ๒๑ : ความรู้เรื่องยาและการ การตัดเย็บ</p>	๓				
	๕				
	๓				

๒. ทานคิดว่า ควร เบียดเบียน จำนวนกายข้อสัปดาห์ ของ รายวิชา ใน หมวดกิจกรรมคิด ให้ เหมาะสม กับ เนื้อหาวิชา อย่างไร

รายวิชา	กาย/สัปดาห์	ความคิดเห็นชอบข้อสัปดาห์/สัปดาห์ของรายวิชา			ขอเสนอแนะ
		ควรลด	เหมาะสมแล้ว	ควรเพิ่ม	
คหกรรมศิลป์ ๑๑ บ้านและครัว ๒๑ บ้านและครัว ๓๑ อาหารและโภชนาการ ๒๑ อาหารและโภชนาการ ๓๑ ๒๑ ๓๑ การประดิษฐ์ ๒๑ การประดิษฐ์ ๓๑					

๔. เนื้อหาวิชาที่มีประโยชน์ในการให้ความรู้พื้นฐาน สำหรับเรียนต่อแผนกศึกษาศาสตร์ ในโรงเรียนหรือวิทยาลัยที่ท่านสอน ซึ่งหลักสูตรมัธยมแบบประสมยังไม่ได้จัดสอน และท่านคิดว่าควร จะจัดเข้าไว้ในหลักสูตรด้วย คือ

- ๔.๑
- ๔.๒
- ๔.๓
- ๔.๔
- ๔.๕

๕. ท่านคิดว่าหลักสูตรหมวดศึกษาศาสตร์ของโรงเรียนมัธยมแบบประสม มีข้อบกพร่อง อะไรบ้าง กรุณาแนะนำเพื่อแก้ไขด้วย

- ๕.๑
- ๕.๒
- ๕.๓
- ๕.๔
- ๕.๕

๖. ท่านคิดว่าหลักสูตรวิชาชีพแผนกศึกษาศาสตร์ในโรงเรียน หรือวิทยาลัยที่ท่านสอนใน ปัจจุบัน ควรจะมีการปรับปรุงให้เหมาะสม และสอดคล้องกับหลักสูตรหมวดศึกษาศาสตร์ ของมัธยมแบบ ประสมหรือไม่

ไม่จำเป็นต้องปรับปรุงใหม่

ควรปรับปรุงใหม่

๗. ท่านคิดว่าหลักสูตรวิชาชีพแผนกศึกษาศาสตร์ในปัจจุบันเป็นอย่างไร

ไม่เหมาะสมควรจะมีการปรับปรุง

เหมาะสมอยู่แล้ว

๘. ถ้ามีการปรับปรุงหลักสูตรวิชาชีพแผนกศึกษาศาสตร์ของโรงเรียนหรือวิทยาลัย ท่าน จะมีข้อเสนอแนะดังนี้

(14)

4.1 .	.
4.2 .	.
4.3 .	.
4.4 .	.
4.5 .	.

หมวดธุรกิจศิลป์

๑. ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับ เนื้อหาวิชา เหล่านี้อย่างไร

รายวิชา	จำนวนคาบ ต่อ สัปดาห์	ความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา			
		น้อยเกินไป การเพิ่มอีก	เหมาะสมแล้ว	กว้างเกินไป ควรตัดออก	ขอเสนอแนะ
<u>ธุรกิจศิลป์ ๑๑</u> : ธุรกิจเบื้องต้นเกี่ยวกับ ของกันทั่วๆไป, องค์การธุรกิจ ความสัมพันธ์ระหว่างธุรกิจกับรัฐ, อาชีพ ธุรกิจ ลูกคิด (บวกและลบ) <u>พิมพ์ที่ ๒๑</u> : การใช้แบบอักษร และ ส่วนต่าง ๆ ของเครื่องพิมพ์ดีดภาษาไทย การพิมพ์สัมผัส, พิมพ์จดหมายชนิดต่าง ๆ	๒ - ๓				

หมวดธุรกิจศิลป์ (๓๑)

รายวิชา	จำนวนภาพ ข้อ สัปดาห์	ความถี่ที่เห็นเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา			
		น้อยเกินไป ควรเพิ่มอีก	เหมาะสมแล้ว	กว้างเกินไป ควรตัดออก	ขอเสนอแนะ
<p>พิมพ์ที่ ๓๑ : การใช้แบบอักษรและส่วนต่าง ๆ ของเครื่องพิมพ์ดีดภาษาอังกฤษ, การพิมพ์สัมผัส, การพิมพ์จดหมายธุรกิจต่าง ๆ</p> <p>บัญชี ๒๑ : ความหมายและวิธีการเก็บ, ระเบียบชนิดต่าง ๆ, การกรอกแบบฟอร์มการค้า, ความสำคัญของการบัญชี, สมุดรายการขนคน, งบทดลอง งบการเงิน งบกำไร</p> <p>บัญชี ๓๑ : งบทวนวงจรมูลนิธิ การบัญชีเมื่อสิ้นงวด และรายการปรับปรุงสมุดเงินฝากหลายซอง</p>	๕				
	๓				
	๓				

หมวดกิจกรรมจิตศิลป์ (ต่อ)

รายวิชา	จำนวนคาบ ต่อ สัปดาห์	ความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา			
		น้อยเกินไป ควรเพิ่มอีก	เหมาะสมแล้ว	กว้างเกินไป ควรตัดออก	ขอเสนอแนะ
<p>ปฏิบัติสำนักงาน ๓๑ : คุณสมบัติ ของพนักงาน, การเตรียมตัวและการ ปรับปรุงตนเอง, การปฏิบัติเกี่ยวกับ หนังสือ, การเก็บเอกสาร, การใช้ เครื่องมือนิตินันงาน, การปฏิบัติ ต่อแขก, การให้บริการขนาน การขนส่ง</p> <p>การขายดีก ๓๑ : ความสำคัญของ การขายดีก, หลักการขาย, การ จัดการขายดีก, อชีพการขายดีก</p>	๕				
	๒				

๒. ทานคิดว่าควรเปลี่ยนแปลง จำนวนคาบ/สัปดาห์ ของรายวิชา ในหมวดธุรกิจศิลป์ให้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชาอย่างไร

รายวิชา	คาบ/สัปดาห์	ความคิดเห็นต่อจำนวนคาบ/สัปดาห์ของรายวิชา			ข้อเสนอแนะ
		ควรรอก	เหมาะสมแล้ว	ควรเพิ่ม	
ธุรกิจศิลป์ ๑๑	๒				
พิมพ์ดีด ๒๑	๕				
พิมพ์ดีด ๓๑	๕				
บัญชี ๒๑	๓				
บัญชี ๓๑	๓				
ปฏิบัติสำนักงาน ๓๑	๕				
การขยายผล ๓๑	๒				

๓. ทานคิดว่า วิชาต่าง ๆ ในหมวดธุรกิจศิลป์ เป็นพื้นฐานและสอดคล้องกับการ เรียนในโรงเรียนหรือวิทยาลัยการ
 มากน้อยเพียงใด

รายวิชา	เนื้อหาวิชาสอดคล้องกับหลักสูตรวิทยาลัยการ			ขอคิด เหน้และขอเสนอแนะ
	น้อย	ปานกลาง	มาก	
ธุรกิจศิลป์ ๑๑				
พิมพ์ดีด ๒๑				
พิมพ์ดีด ๓๑				
บัญชี ๒๑				
บัญชี ๓๑				
ปฏิบัติสำนักงาน ๓๑				
การขยายดีด ๓๑				

๔. เนื้อหาวิชาที่มีประโยชน์ในการให้ความรู้พื้นฐาน สำหรับเรียนต่อในโรงเรียน หรือ วิทยาลัยพณิชยการ ซึ่งหลักสูตรมัธยมแบบประสมยังไม่ได้จัดสอน และท่านคิดว่าควรจัดเข้าไว้ใน หลักสูตรควบ คือ

- ๔.๑
- ๔.๒
- ๔.๓
- ๔.๔
- ๔.๕

๕. ท่านคิดว่าหลักสูตรหมวดธุรกิจศิลป์ของโรงเรียนมัธยมแบบประสม มีข้อบกพร่องอะไรบ้าง กรุณาแนะนำเพื่อแก้ไขด้วย

- ๕.๑
- ๕.๒
- ๕.๓
- ๕.๔
- ๕.๕

๖. ท่านคิดว่าหลักสูตรวิชาศิลปะของโรงเรียน หรือวิทยาลัยพณิชยการในปัจจุบัน ควรจะมีการปรับปรุงให้เหมาะสม และสอดคล้องกับหลักสูตรหมวดธุรกิจศิลป์ของมัธยมแบบประสม หรือไม่

ไม่จำเป็นต้องปรับปรุงใหม่ สมควรปรับปรุงใหม่

๗. ท่านคิดว่าหลักสูตรวิชาศิลปะของโรงเรียนหรือวิทยาลัยพณิชยการในปัจจุบันเป็นอย่างไร

ไม่เหมาะสมควรจะมีการปรับปรุง เหมาะสมอยู่แล้ว

๘. ถ้ามีการปรับปรุงหลักสูตรวิชาศิลปะของโรงเรียน หรือวิทยาลัยพณิชยการ ท่านจะมีข้อเสนอแนะดังนี้

- ๘.๑
- ๘.๒
- ๘.๓
- ๘.๔
- ๘.๕

พจนานุกรมศัพท์ รวบรวมคำศัพท์

๑. ทานศัพท์ที่เกี่ยวกับ นามธรรม

คำศัพท์	จำนวนคำ คำ ศัพท์	ความถี่ที่เกี่ยวกับนามธรรม		
		บ่อยเกินไป ควรเพิ่ม	เหมาะสมแล้ว	กว้างเกินไป ควรตัดออก
นามธรรม พจนานุกรมศัพท์ รวบรวมคำศัพท์ : ปีที่ เมืองที่ นามธรรมแขนงต่าง ๆ เพื่อ เป็นการทดสอบความถี่ ความสนใจ และความถี่เกี่ยวกับนามธรรม, เครื่องมือ วัด ความถี่ที่ นามธรรมต่าง ๆ เขียนแบบ ๒๑ : การใช้ เครื่องมือ เขียนแบบ, การเขียนภาพชนิดต่าง ๆ, การเขียนสัญลักษณ์ต่าง ๆ ในงาน ต่าง, การเขียนภาพจริง ๒๒๓, เขียน แบบงานไม้	๒ - ๔			ขอเสนอแนะ

หมวดอุตสาหกรรมศิลป์ (ต่อ)

รายวิชา	จำนวนภาค ต่อ สัปดาห์	ความคิดที่เกี่ยวเนื่องทางวิชา			
		น้อยเกินไป ควรเพิ่มอีก	เหมาะสมแล้ว	กว้างเกินไป ควรตัดออก	ขอเสนอแนะ
<p>เขียนแบบ ๓๑ : แบบ Oblique Isometric, พิมพ์เขียว, รูปตัด, รูป Perspective, รูปแผนผังงาน โดอะแผน, เขียนแบบทางวิศวกรรม, แบบช่างก่อสร้าง</p> <p>๕</p> <p>แบบช่างกลโรงงาน, แบบช่างก่อสร้าง</p> <p>ก่อสร้าง ๒๑ : ความรู้เกี่ยวกับงานไม้ และการเลือกไม้ การใช้และบำรุงรักษาเครื่องมือช่างไม้ และเครื่องมือกลเบื้องต้น, โครงสร้างอาคารไม้, งานปูน และเครื่องมือที่ใช้</p> <p>๒</p>					

หมวดอุตสาหกรรมศิลป์ (ต่อ)

รายวิชา	จำนวนคาบ ค สัปดาห์	ความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา			
		น้อยเกินไป ควรเพิ่มอีก	เหมาะสมแล้ว	กว้างเกินไป ควรตัดออก	ขอเสนอแนะ
<p>กอสว่าง ๓๑ : การทำกรูภัณฑ์ต่าง ๆ โดยเครื่องมือกลชิ้นและกรรมวิธีที่ซับซ้อนขึ้น งานปูน การเขียนแบบและอ่านแบบ, ทาสี และการตกแต่งโลหะ ๒๑ : ความรู้เกี่ยวกับ ชนิด ขนาด คุณสมบัติของโลหะ, งานโลหะแบบ - เตน - แพง, การโลหะกล, งานกลึง, การัดและบำรุงรักษาเครื่องจักร</p>	๕				
	๒				

หมวดอุตสาหกรรมศิลป์ (ต่อ)

รายวิชา	จำนวนคาบ ต่อ สัปดาห์	ความคิดที่เห็นเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา			
		น้อยเกินไป ควรเพิ่มอีก	เหมาะสมแล้ว	กว้างเกินไป ควรตัดออก	ขอเสนอแนะ
<p>ช่างยนต์ ๒๑ : การรู้และบำรุงรักษา เครื่องมือ, หลักการเบื้องต้นของชิ้นส่วนต่าง ๆ ของเครื่องยนต์, ระบบส่งกำลัง ระบบน้ำมัน, ระบบไฟจุดระเบิด, ระบบระบายความร้อน, ระบบหล่อลื่น, ระบบพวงมาลัย, ระบบบังคับเลี้ยวและชุดเบรค, การถอดและประกอบชิ้นส่วนของระบบต่าง ๆ</p> <p>ช่างยนต์ ๓๑ : ชนิดของเครื่องยนต์, การทำงานของเครื่องยนต์, ระบบต่าง ๆ ของเครื่องยนต์เพิ่มจากช่างยนต์ ๒๑, การแก้ไขข้อบกพร่องของช่างยนต์ของระบบต่าง ๆ</p>	๒				
	๕				

หมวดอุตสาหกรรมศิลป์ (ต่อ)

รายวิชา	จำนวนคาบ ต่อ สัปดาห์	ความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา			
		น้อยเกินไป ควรเพิ่มอีก	เหมาะสมแล้ว	กว้างเกินไป ควรตัดออก	ขอเสนอแนะ
ไฟฟ้า - วิชา ๒๑ : ทบทวนความรู้เรื่องไฟฟ้า, ชนิดของไฟฟ้ากระแส, กฎของโอห์ม, ความสัมพันธ์ระหว่างแรงเคลื่อน กระแสและความต้านทาน, กฎของเกียร์ชอร์ฟ, ฝึกใช้เครื่องมือวัด, ฝึกการเดินสายไฟฟ้าในอาคาร, ความรู้เกี่ยวกับชนิด คุณสมบัติของอุปกรณ์ทางอิเล็กทรอนิกส์ วงจร Power supply, และวงจรวิทยุเบื้องต้น	๒				

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี (ต่อ)

รายวิชา	จำนวนคาบ ต่อ สัปดาห์	ความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา			
		น้อยเกินไป ควรเพิ่มอีก	เหมาะสมแล้ว	กว้างเกินไป ควรตัดออก	ขอเสนอแนะ
<p>ไฟฟ้า- วิทยุ ๓๑ : ขบวนการความรู้จาก ไฟฟ้า -- วิทยุ ๒๑, AC และ DC Generator, AC และ DC Motor, Transformer, การควบคุมเครื่อง ขยายเสียง เครื่องมือวัด เครื่องรับวิทยุ แบบ Superheterodyne ฟังก์ชันหลอด และทรานซิสเตอร์, ทักษะของ เครื่องส่ง และเครื่องรับโทรทัศน์</p>	๕				

๒. ทานติศวกการเปลี่ยนแปลง จำนวนตามข้อได้ค่าท ของรายวิชา นวมวคตศตาทกรวมลคป ใทเหมาะสมกั นือหาขางวไร

รายวิชา	กาย/สัปดาห์	ความคืด เทษขตอจำนวนตาม/สัปดาห์ของรายวิชา			ขอเสนอแนะ
		การคค	เหมาะสมแคว	การเพม	
อุตสาหกรรมมคคปทวไป ๑๑	๒ - ๔				
เจียนแบบ ๒๑	๒				
เจียนแบบ ๓๑	๕				
กอดรง ๒๑	๒				
กอดรง ๓๑	๕				
ไลทะ ๒๑	๒				
ไลทะ ๓๑	๕				
ชางยบค ๒๑	๒				
ชางยบค ๓๑	๕				
ไฟฟห - วิทยุ ๒๑	๒				
ไฟฟห - วิทยุ ๓๑	๕				

๓. รายวิชาต่าง ๆ ในหมวดอุตสาหกรรมคิดไป หมายความว่า เป็นพื้นฐานและสอดคล้อง กับการเรียนในโรงเรียนหรือวิทยาลัยเทคนิค เพียงใด

รายวิชา	เนื้อหาสอดคล้องกับก้าวเรียนวิชาชีพแผนกอุตสาหกรรมเพียงใด				ขอคิดเห็นและขอเสนอแนะ
	น้อย	ปานกลาง	มาก	ไม่สัมพันธ์เลย	
อุตสาหกรรมคิดทั่วไป ๑๑					
เขียนแบบ ๒๑					
เขียนแบบ ๓๑					
ก่อสร้าง ๒๑					
ก่อสร้าง ๓๑					
โลหะ ๒๑					
โลหะ ๓๑					
ช่างยนต์ ๒๑					
ช่างยนต์ ๓๑					
ไฟฟ้า - วิทยุ ๒๑					
ไฟฟ้า - วิทยุ ๓๑					

๔. เนื้อหาวิชาที่มีประโยชน์ในการให้ความรู้พื้นฐานสำหรับเรียนต่อในโรงเรียน หรือ วิทยาลัยเทคนิค ซึ่งหลักสูตรมีขัณแบบประสมยังไม่ได้จัดสอน และท่านคิดว่าควรจะจัดไว้ในหลักสูตร ควบ คือ

- ๔.๑
- ๔.๒
- ๔.๓
- ๔.๔

๕. ท่านคิดว่าหลักสูตรหมวดวิชาอุตสาหกรรมศิลป์ ของโรงเรียนมัธยมแบบประสม มีขอ บกพร่องอะไรบ้าง กรุณาแนะนำเพื่อแก้ไขด้วย

- ๕.๑
- ๕.๒
- ๕.๓
- ๕.๔
- ๕.๕

๖. ท่านคิดว่าหลักสูตรวิชาที่แผนกอุตสาหกรรมในโรงเรียน หรือวิทยาลัยเทคนิค ควรจะ มีการปรับปรุงให้สอดคล้องกับวิชาอุตสาหกรรมศิลป์ของโรงเรียนมัธยมแบบประสม หรือไม่

ไม่จำเป็นต้องปรับปรุงใหม่ สมควรปรับปรุงใหม่

๗. ท่านคิดว่าหลักสูตรวิชาที่แผนกอุตสาหกรรมในโรงเรียน หรือวิทยาลัยที่ท่านสอนเป็น อยางไร

ไม่เหมาะสม ควรจะมีการปรับปรุง เหมาะสมดีแล้ว

๘. ถ้ามีการปรับปรุงหลักสูตรวิชาที่แผนกอุตสาหกรรม ท่านจะมีข้อเสนอแนะดังนี้

- ๘.๑
- ๘.๒
- ๘.๓
- ๘.๔
- ๘.๕

แบบสอบถามฉบับ ข.

สำหรับนักเรียนที่สำเร็จมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จากโรงเรียนมัธยมแบบประสม

ตอนที่ ๑ แบบบันทึกส่วนตัวผู้ตอบแบบสอบถาม

โปรดกรอกข้อความลงในช่องว่าง () หรือกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ที่ตรงกับข้อความ เป็นจริง

๑. เพศ ชาย หญิง
๒. อายุ ๑๕ - ๑๖ ปี ๑๖ - ๑๗ ปี
 ๑๗ - ๑๘ ปี ๑๘ - ๑๙ ปี
 ๑๙ ปี ขึ้นไป
๓. ชื่อสถานศึกษาปัจจุบัน .
๔. ชั้นปีที่ _____ แผนก _____ เลขประจำตัว _____
๕. นักเรียนเข้าศึกษาต่อในสถานศึกษาแห่งนี้ด้วยวิธีใด
 สอบคัดเลือก ใ้รับคัดเลือก
๖. คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓
 ต่ำกว่า ๒.๐๐ ๒.๐๐ - ๒.๕๐
 ๒.๖๐ - ๓.๐๐ เกิน ๓.๐๐
๗. ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เคยเรียนหลักสูตรมัธยมแบบประสมเป็นเวลา
 ๑ ปี ๒ ปี ๓ ปี มากกว่า ๓ ปี
๘. วิชาเลือกในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ มีวิชาในหมวดศิลปปฏิบัติบ้างหรือไม่
 มี ไม่มี
๙. (ถ้าตอบว่ามีในข้อ ๘.) วิชาที่เคยเลือกคือวิชาในหมวดใด
 เกษตรกรรมศิลป์ คหกรรมศิลป์
 ชูรกิจศิลป์ อุตสาหกรรมศิลป์
๑๐. วิชาในหมวดที่เลือกตามข้อ ๘. ใ้แก่วิชาอะไรบ้าง .

๑๑. วิชาเลือกในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ มีวิชาในหมวดศิลปะปฏิบัติบ้างหรือไม่

- มี
- ไม่มี

๑๒. (ถ้าตอบว่ามีในข้อ ๑๑.) วิชาที่เกยเกี่ยวกับวิชาในหมวดใด

- เกษตรกรรมศิลป์
- กหกรรมศิลป์
- ชุรกิจศิลป์
- อุตสาหกรรมศิลป์

๑๓. วิชาในหมวดที่เลือกตามข้อ ๑๒. ได้แก่วิชาอะไรบ้าง

๑๔. ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องของการตัดสินใจเลือกเรียนวิชาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ และมัธยมศึกษาปีที่ ๓ เรียงตามลำดับความสำคัญ จาก ๑. - ๖. ก่อ (ใส่หมายเลขใน)

- ปিতท - มารดา
- ครูประจำวิชา
- ครูประจำชั้น
- ครูแนะแนว
- เพื่อน
- ตัวนักเรียนเอง

๑๕. นักเรียนตัดสินใจเลือกเรียนในสถาบันอาชีวศึกษาแห่งนี้ เพราะ

- สนใจ
- ตามเพื่อน
- สอบเข้าที่อื่นไม่ได้
- อื่น ๆ (โปรดระบุ)

๑๖. นักเรียนสอบปลายป็นปีที่ ๑ ได้เปอร์เซ็นต์หรือคะแนนเฉลี่ยเท่าไร

ตอนที่ ๒ ความกึกเห็นที่เกี่ยวเนื่องกับการเรียนการสอนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมและการเรียนการสอนในปัจจุบัน

๑. นักเรียนคิดว่า วิชาบังคับ ในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ตามหลักสูตรมัธยมแบบประสมเป็นอย่างไร เมื่อเปรียบเทียบกับนักเรียนจากโรงเรียนที่ไม่ได้ใช้หลักสูตรมัธยมแบบประสม

- เสียเปรียบ
- พอ ๆ กัน
- ได้เปรียบ

๒. วิชาเลือกสามัญ (วิชาเลือกประเภทวิชาการ เช่น ภาษาไทย สังคม ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์) ที่นักเรียนเลือกเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีส่วนส่งเสริมการเรียนในปัจจุบันมาก - น้อยเพียงไร

- ไม่ส่งเสริมเลย
- ส่งเสริมเล็กน้อย
- ส่งเสริมค่อนข้างมาก
- ส่งเสริมมากที่สุด

๓. วิชาเลือกสายศิลปปฏิบัติ (วิชาเลือกในหมวด เกษตรกรรมศิลป์ กหกรรมศิลป์ อุตกิจศิลป์ ดุสิตากรรมศิลป์) ที่นักเรียนเลือกเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีส่วนส่งเสริมการเรียนในปัจจุบันมาก - น้อยเพียงไร

- ไม่ส่งเสริมเลย
- ส่งเสริมเล็กน้อย
- ส่งเสริมค่อนข้างมาก
- ส่งเสริมมากที่สุด

๔. นักเรียนคิดว่าเนื้อหาในหลักสูตรวิชาบังคับต่าง ๆ ที่นักเรียนได้เรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ - ๓ นั้น เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียนเพียงใด

- ง่ายเกินไป
- ค่อนข้างง่าย
- เหมาะสมทีเดียว
- ค่อนข้างยาก
- ยากเกินไป
- อื่น ๆ โปรดระบุ .

๕. นักเรียนคิดว่าเนื้อหาในหลักสูตรวิชาเลือกสายสามัญ (วิชาการ) ที่เรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ - ๓ นั้น เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียนเพียงใด

- ง่ายเกินไป
- ค่อนข้างง่าย
- เหมาะสมทีเดียว
- ค่อนข้างยาก
- ยากเกินไป
- อื่น ๆ โปรดระบุ .

๖. นักเรียนคิดว่าเนื้อหาในหลักสูตรวิชาเลือกสายศิลปปฏิบัติภาคทฤษฎี ที่นักเรียนเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ - ๓ นั้น เหมาะสมกับความสามารถเพียงใด

- ง่ายเกินไป
- ค่อนข้างง่าย
- เหมาะสมทีเดียว
- ค่อนข้างยาก
- ยากเกินไป
- อื่น ๆ โปรดระบุ .

๗. นักเรียนคิดว่าเนื้อหาในหลักสูตรวิชาเลือกสายศิลปปฏิบัติ ที่เรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ - ๓ นั้น เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียนเพียงใด

- ง่ายเกินไป
- ค่อนข้างง่าย

- เหมาะสมทีเดียว กอน้างยาก
 ยากเกินไป อื่น ๆ โปรดระบุ .

๘. นักเรียนคิดว่าการ เรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมดีหรือไม่ว่ เมื่อเทียบกับโรงเรียนที่ไม่ใช่โรงเรียนมัธยมแบบประสม

- ดีน้อยกว่า ดีพอ ๆ กัน
 ดีมากกว่า

๙. นักเรียนคิดว่า เนื้อหาวิชาในวิชา เล็กสายศิลป์ปฏิบัติที่ เรียนในมัธยมศึกษาปีที่ ๑-๓ จากโรงเรียนมัธยมแบบประสมเป็นอย่างไร เมื่อเทียบกับวิชาที่เรียนอยู่ในปัจจุบัน

- เนื้อหาที่เรียนจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม ง่ายกว่า เนื้อหาที่เรียนในปัจจุบัน
 เนื้อหาที่เรียนจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และเนื้อหาที่เรียนในปัจจุบัน คล้ายคลึงและ ยาก - ง่ายพอ ๆ กัน
 เนื้อหาที่เรียนจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม ยากกว่า เนื้อหาที่เรียนในปัจจุบัน
 อื่น ๆ โปรดระบุ .

๑๐. นักเรียนมีความคิดเห็นอย่างไรต่อบุคลากร หรือเครื่องมือในสายวิชาศิลปปฏิบัติของโรงเรียนมัธยมแบบประสม กับบุคลากรหรือเครื่องมือที่ใช้ฝึกหัดในปัจจุบัน (ตอบได้มากกว่า ๑ ข้อ)

- โรงเรียนมัธยมแบบประสมมี เครื่องมือน้อยกว่า
 โรงเรียนมัธยมแบบประสมมี เครื่องมือมากกว่า
 โรงเรียนมัธยมแบบประสมมี เครื่องมือ คล้ายกัน
 โรงเรียนมัธยมแบบประสมมี เครื่องมือ ทันสมัยกว่า
 พอ ๆ กัน
 อื่น ๆ โปรดระบุ .

๑๑. ในขณะที่นักเรียนศึกษาอยู่ในโรงเรียนนี้ นักเรียนต้องการความช่วยเหลือจากแผนกแนะแนวบ้างหรือไม่

ต้องการ ไม่ต้องการ

๑๒. ถ้านักเรียนตอบว่าต้องการในข้อ ๑๑. นักเรียนต้องการความช่วยเหลือในด้านใดมากที่สุด

 การปรึกษาปัญหาส่วนตัว ข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาต่อและอาชีพ บริการจัดหางานพิเศษ อื่น ๆ โปรดระบุ .

๑๓. ถ้าตอบว่าไม่ต้องการ นักเรียนมีเหตุผลอย่างไร

๑๔. นักเรียนมีความคิดเห็นอย่างไรต่อบริการแนะแนวของสถานศึกษาแห่งนี้

 ยังไม่ได้จัด ให้บริการไม่ทั่วถึง จัดได้เหมาะสมดีแล้ว อื่น ๆ โปรดระบุ .

๑๕. เปรียบเทียบบริการแนะแนวที่เคยได้รับ เมื่อเรียนอยู่ในโรงเรียนมัธยมแบบประสมกับปัจจุบัน นักเรียนรู้สึกอย่างไร

ได้รับบริการแนะแนวจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม น้อยกว่า ที่ได้รับในปัจจุบัน

 พอ ๆ กัน

ได้รับบริการแนะแนวจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม มากกว่า ที่ได้รับในปัจจุบัน

๑๖. บริการแนะแนวจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม ช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องอาชีพมากขึ้นเพียงไร

 ไม่ช่วยให้เข้าใจขึ้นเลย ช่วยให้เข้าใจขึ้นเล็กน้อย ช่วยให้เข้าใจดี

๑๗. นักเรียนคิดว่าเมื่อสำเร็จจากสถานศึกษาแห่งนี้แล้วจะทำอะไรต่อไป

ประกอบอาชีพ ศึกษาค้นคว้า ยังตัดสินใจไม่ได้

๑๘. ถ้าจะประกอบอาชีพ นักเรียนอยากจะทำอาชีพอะไร .

๑๙. ถ้าจะศึกษาค้นคว้า นักเรียนอยากศึกษาค้นคว้าที่

แผนก .

๒๐. นักเรียนรู้สึกว่าการอาชีพที่กำลังเรียนอยู่ในปัจจุบันนี้ เหมาะสมกับความสนใจ ความสามารถ และความถนัดของนักเรียนมาก - น้อยเพียงใด

ไม่เหมาะสม เหมาะสมปานกลาง

เหมาะสมดีมาก อื่น ๆ โปรดระบุ .

๒๑. นักเรียนอยากเปลี่ยนสายการเรียนจากปัจจุบันหรือไม่

อยากเปลี่ยน ไม่อยากเปลี่ยน

๒๒. ถ้าตอบว่าอยากเปลี่ยน จะเปลี่ยนไปเลือกเรียนอะไร .